

BURMESE
CLASSIC
COM

မယ်ခိုင်
နုလုံးသားတွန်သံ

မယ်ခိုင် နုလုံးသားတွန်သံ

နလုံးသားတွန်သံ .

၅

အခန်း (၁)

တိတိဏဏ အိုင်မှာလည်း

ရေချိုးခဲ့ဖူးသလို

ခေရက်တောင်ထိပ်ကိုလည်း

ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကိုလည်း

လက်ပစ်ကူးခဲ့ဖူးသလို

တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ကိုလည်း

တစ်ခဏနဲ့ အပြီးဖတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

မံမိရုပ်အလောင်းတွေနဲ့လည်း

စကားပြောခဲ့ဖူးသလို

— ရွှေသွယ် —

BURMESE
CLASSIC
com

မိုက်တိုင်စန်နဲ့ဟိုလီဖီးလ်ကိုလည်း
 အလဲတိုးခဲ့ဖူးတယ်။
 သိပ်ခက်ခဲလှပါတယ်ဆိုတဲ့
 မိုနာလီဒေရဲ့
 အပြုံးကိုတောင်
 ငါ ဖတ်နိုင်ခဲ့တယ်။
 ဒါပေမဲ့ . . . ငါ
 မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါဘူး။
 မင်း . . .
 နှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာတဲ့
 ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း သံစဉ်လှိုင်းကမူ
 စနက်တံတွေပြောင်းလဲသွားသလို
 ငါ့ကမ္ဘာလေး
 ပျက်သုဉ်းလုမတတ်
 ကုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတာပါ။

— သူ့သော —

နုလုံးသားတွန်သံ

၇

“မေမေ . . . အရမ်းနာတာပဲ”
 “ဧကလေးပါ သမီးရယ်။ ရောက်တော့မှာပါ။ သမီး
 အရမ်းနာနေရင် ဒီအိတ်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပါလား”
 ဟုဆိုကာ အဝတ်အိတ်ကြီးကြီးကို ခုထိုင်စေလိုက်
 သည်။
 ထိုအခါမှ (၇)နှစ်မျှအရွယ် ဘိုမရုပ်လေးသဖွယ်
 ရျစ်စရာကောင်းသော သမီးငယ်က အဝတ်အိတ်ကြီးပေါ်
 တက်ထိုင်လိုက်သည်။
 “ခုမှပဲ ဇိမ်ကျသွားတော့တယ် မေမေ။ ဖုန်တွေက
 အရမ်းမွန်တာပဲနော်”

— သူ့သော —

“မေမေ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်။
မေမေမှာ သွားစရာနေရာ တကယ်မရှိတော့လို့ပါ။ မေမေ
နားရိုးမယ့်နေရာက သမီးတို့အတွက် ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေ
နိုင်တာကို မေမေသိပါတယ်။ သမီးအတွက် ဘာမှမလုပ်ပေး
နိုင်တာကို မေမေ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မေမေက ညံ့တဲ့မိခင်
တစ်ယောက်ပါ”

သူမ ပြောရင်း မျက်ရည်များစီးကျလာပြန်သည်။
သူမမျက်ရည်တွေက ဘာအတွက်လဲ။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသက်သက်လား။
ဒါမှမဟုတ် တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ လောကကြီးကိုပဲ
မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၍လား။

သူမက ခံစားချက်မှန်ကို မစဉ်းစားနိုင်ခင်မှာပင်
သမီးလေးက သူမပါးပြင်မှ မျက်ရည်ဥကြီးများကို လက်ဖဝါး
လေးနှင့် မမီမကမ်းသုတ်ပေးနေပါပြီ။

သူမ ပို၍နာကျင်ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

“မေမေ မငိုနဲ့နော်။ မေမေ့ကို ဖေဖေ မရိုက်နိုင်

—ရွှေသီတာ—

တော့ပါဘူး။ မေမေ မငိုနဲ့တော့နော်”

“မေမေက ဖေဖေရိုက်လို့ ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး သမီး
ရယ်။ ငါမီးအတွက် စိတ်မကောင်းလို့ပါ။ နောက်ဆို သမီး
ကြိုက်တဲ့ပေါင်မုန့်မီးကင်ရော၊ ကော်ဖီရော သောက်ရတော့
မှာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ရင်လည်း ဖျာကြမ်းကြီးပေါ်မှာ ခေါင်းအုံး
နဲ့ပဲ စောင်ခြုံပြီးအိပ်ရတော့မှာ”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း သမီး ပေါင်မုန့်မီးကင်
ကို မကြိုက်တော့ပါဘူး။ သမီး မေမေနဲ့ပဲဆော့ပြီး နေချင်
တယ်။ မေမေက ဖေဖေဆူတာမခံရရင် သမီးကို ဖေဖေ
မရိုက်တော့ရင် သမီးပျော်ပါပြီ မေမေရဲ့။ နောက်ဆို မေမေ
မငိုနဲ့တော့နော်။ သမီးရယ်၊ မေမေရယ်၊ မောင်လေးရယ်၊
ကစားကြမယ်”

“သမီးလေးရယ် . . . မေမေ စိတ်မကောင်းလိုက်
တာ။ အဲဒါ မေမေအသုံးမကျလို့”

“ဟင့်အင်း . . . ဖေဖေက ဆိုးတာပါ။ မေမေ့ကို
လည်း ဆူတယ်။ သမီးကိုလည်း ရိုက်တယ်။ အရက်တွေ

—ရွှေသီတာ—

လည်း သောက်တယ်။ အန်တီချယ်ကိုလည်း အိမ်ခေါ်လာ
တယ်။ ဖေဖေက ဆိုးတာပါ။ ဖေဖေကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

“အဲဒီလိုမပြောရဘူး သမီး။ သမီးလေး ငရဲကြီးလိမ့်
မယ်။ နောက်ဆို ဖေဖေ မကောင်းဘူးလို့ မပြောရဘူးနော်”

“ဖေဖေက ကောင်းမှမကောင်းတာ မေမေရဲ့။ သမီး
လိမ်မပြောတတ်ပါဘူး။ နောက်ဆို သမီး ဖေဖေကို မေ့လိုက်
တော့မယ်။ မေမေ့ကိုပဲ အရမ်းချစ်မယ်နော် မေမေ”

သိတတ်လိုက်တာ သမီးလေးရယ်။

ဖေဖေဟာ မကောင်းပါဘူးလို့ မဖြစ်စလောက်မှတ်
ဉာဏ်လေးနဲ့ သိမှတ်နားလည်နေတဲ့ သမီးလေးရဲ့စားချက်
ကို ဘယ်လိုသာကေမျိုးတွေကို သုံးနှုန်းပြီး လီဆယ်ဆုံးမရ
မှာ ပါလိမ့်။

“ဟာ . . . မေမေ အပင်ကြီးက အကြီးကြီးပဲနော်။
ဒါကို ဘာအပင်လို့ ခေါ်သလဲဟင်”

“လက်ပံပင်တဲ့။ မေမေတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီ
အပင်ကြီးအောက်မှာ ညနေတိုင်း လာဆော့ကြတာ”

“ဒါဆို မေမေတို့ရွာ ရောက်ပြီပေါ့နော်။ ဟွန်း . . .
အိမ်တွေလည်း မတွေ့ပါလား”

သမီးလေးရဲ့အပြောမှာတော့ သူမက အသံလေး
ထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။

“ဪ . . . သမီးလေးက အိမ်ဆိုရင် ဆေးရောင်စုံ
သုတ်ထားတဲ့ တိုက်အမြင့်ကြီးတွေလို့ပဲ ထင်နေပုံရလေ
သည်ထင်ရဲ့။

“ဒါက ခြုံမဟုတ်ဘူးလေ သမီးရဲ့။ တော။ တောမှာ
အိမ်တွေက ဝါးတွေသစ်တွေနဲ့ သစ်ပင်တွေကြားမှာ ဆောက်ကြ
တာ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား။ တော . . . တောဆိုရင်
ဂနိုင်းပေါ့နော် . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

သမီးလေးက သူ့စကားကို သူ့သဘောကျပြီး ရယ်
နေပြန်လေရဲ့။

“မေမေ . . . မေမေတို့ငယ်ငယ်က ဒီအပင်ကြီးအောက်
မှာ လာဆော့ကြတယ်ဆိုတော့ မေမေမှာ သူငယ်ချင်းတွေ

အများကြီးရှိမှာပေါ့နော်”

“ရှိတာပေါ့။ ပေစိတို့၊ အိမ်တို့၊ ဘုတ်ဆုံတို့”

“ဟီး... ဟီး... နာမည်ကြီးတွေကလည်း”

ဟုဆိုပြီး ခိုးခိုးစစ်စစ်ရယ်နေပြန်သည်။

အူမြူးနေပုံရသော သမီးလေးကိုကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

ထိုစဉ် သူမတို့စီးလာသော နွားလှည်းလေးမှာ ရွာလယ်လမ်းမကို ဖြတ်မောင်းလိုက်သဖြင့် သူမက အာရုံတွေကိုဖွင့်ပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ပေစိ”

အိမ်အိုအိုကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာတော့ အသံကုန်မြင့်ပြီး အော်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပြတင်းတံခါးလေးပွင့်လာပြီး ခေါင်းတစ်လုံး ပြူထွက်လာသည်။

သနပ်ခါးတွေ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြည့်လူးထားသည်မှာ ပဲဟင်းအိုးမှောက်ကျထားတယ် ထင်ရှားလာလောက်

အောင်ပင်။

“ဟယ်... ကြာဉ်... မိကြာဉ်... နင်”

ဟု ဝမ်းသာအားရကြီးပြောပြီး လေကူးကြီးတိုင်း တဘုန်းဘုန်းမြည်တုံ့ထိ ပြေးဆင်းလာသည်။ သူမတို့လှည်းနားရောက်သည်ထိ ဒရောသောပါးပြေးလာကာ မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို တအံ့တသြကြည့်ရင်း...

“ကြည့်စမ်း တစ်သွေးတစ်မွေးကြီးပါလားတော်။ ကျွန်ုပ်ဖြင့် မနာလိုချင်လာတော့ဘူး”

“ကဲ... နင်အံ့သြနေတာနဲ့ပဲ ငါတို့သားအမိတွေ ဒီလှည်းပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေရတော့မယ့်ပုံပေါက်နေပြီ”

“ဟုတ်ပါတော်။ မေ့သွားလိုက်သဖြင့် ကဲ... ကဲ ဆင်းကြ။ ဒါနဲ့ သူက နင့်သမီးလား”

“ဟုတ်ပါ”

“အဲ... အရပ်လေးတိုင်းပဲ။ လှလိုက်တာ။ ညည်းငယ်တုန်းကနဲ့ တခြားစီပဲနော်။ ဖေအေးနဲ့တူပုံရတယ်”

“ဟင့်အင်း... သမီး ဖေဖေနဲ့ မတူချင်ပါဘူး။ မေမေ

သမီးက ဖေဖေနဲ့ မတူဘူးနော်”

ဟဲ့ မေမေ့ကို အကူအညီတောင်းသလို ပြောလိုက်လျှင် ပေစီဆိုတဲ့အခေါ်ကြီးက ကြောက်လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် အသံပြဲကြီးနှင့် ရယ်လာသည်။

“ညည်းသမီးက မြို့သူမပြောရဘူး။ စကားကြွယ်ပါဘိ”

မူ ပြောပြာဆိုဆိုနှင့် သမီးလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးနှင့် အပြောကြမ်းကြမ်းကြီးကြောင့် သူမလေး တလန့်တဖျပ်ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒါနဲ့ ညည်းတို့က ရွာကို သတိရလို့ အလည်လာတာလား”

“အပြီးနေဖို့ပြန်လာတာ”

“ဘာ... ညည်း နောက်ပြန်ပြီလား”

“အတည်ပြောနေတာ”

•—•—•—•—•

“ညည်း အဲဒီအကျင့်က မပျောက်သေးပါလား”

“အတည်ပြောတာ။ ငါ တကယ်အပြီးပြန်လာတာ”

“ကျုပ်ဟို့ကြားတာတော့ ညည်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ညားနေတာဆို။ ညည်းယောက်ျားရော”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ငါ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ်ဟာ။ အခု ငါတို့သားအမိကွေ့ မောပြီ။ နားချင်ပြီ”

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ။ မေ့နေလိုက်တာ။ လာ... ကွပ်ပျစ်မှာနားကြရအောင်”

ရုပ်ဆိုးပေမယ့် သဘောကောင်းပုံရသော ပေစီဆိုသောအခေါ်ကြီးရဲ့ နေရာချထားမှုတို့ကြောင့် သူမလေးတို့ သားအမိမှာ ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာရသွားကြပြန်သည်။

“ညည်းကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်လုံးလေးနဲ့လိုပဲ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ သားတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

“သား... ဟုတ်လား။ ဟား... ဟား... ဗိုက်ထဲက

•—•—•—•—•

ကလေးကို သားမှန်း သမီးမှန်း ဘယ်လိုလုပ်အတတ်သိနေရတာလဲဟယ်။ အံ့တစ်ပါးပဲ”

“ဟဲ့ ... မြို့ပေါ်မှာက အတတ်သိနိုင်တဲ့စက်တွေ ပေါ်နေပြီဟဲ့”

“ဟယ် ... အံ့ပါရဲ့။ ခြောက် ... သိလေမပေါ့လေ။ ညည်းယောက်ျားက ဆရာဝန်ပဲဟာ။ ညည်းကို အားကျလိုက်တာဟယ်”

“ငါက မင်းတို့ကိုပဲ အားကျတယ်။ မင်းတို့မှာ ဘာသောကမှမရှိဘူး”

“ပြောပြန်ပြီ။ ကဲ...ကဲ နားကြဦး။ ညည်းပြန်ရောက်လာတာကို အိမ်တို့ ဘုတ်ဆိုတို့သိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာကြမလဲ။ ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ ဘုတ်ဆိုက ကြီးပွားသားတော့။ ယာ သူဌေးမြတ်လှနဲ့ညားလို့ ရွှေတွဲလွဲငွေတွဲလွဲပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ညည်း ရွာကထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ရွာက အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားတာတော့။ ညည်း

—ရွာသား—

ကတော့ မြို့တိုရောက်သွားတော့ ကျုပ်တို့ကိုတောင် သတိရပါ့မလားဘဲ။ မေ့ထားတာပဲကောင်းပါတယ်။ နို့ဖို့ဆို ညည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေဦးမှာ”

“ငါ မင်းတို့ကို သတိရပါတယ်။ ငါ ရွာကို ပြန်လာချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက တစ်ကောင်ကြွက်လေ။ အနည်းဆုံး မြို့မှာနေတာကမှ ငါ့အတွက် ကျောတစ်ခင်းစာရသေးတာ”

“ညည်းပြန်လာရင်တော့ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေက ကြည်မနေပါဘူးအေး။ ညည်းကို အိမ်တစ်လုံးဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ငါသိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ ငါ မင်းအိမ်မှာပဲ ခဏနားမယ်နော်”

“အံ့မယ် နားပါတော် နေပါ။ ညည်းနေနိုင်ရင် ကြိုက်သလောက်နေလို့ရတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ငါ မနေပါဘူး။ ငါ့ဘာသာငါ အိမ်

—ရွာသား—

တစ်လုံးနဲ့ သားနဲ့သမီးနဲ့ အတူနေမယ်။ ငါ့ကွေ့က သူတစ်ပါးကို ကူးစက်မခံစေပါဘူး”

“ဟနကြီးတာတော့ လုံးဝမပြောင်းလဲဘူး”

“ငါက ဝနေသမီးလေ။ ငါ့ကိုမွေးလို့ အမေနဲ့အဖေ ဆုံးတယ်။ ဦးလေးလေးတစ်ယောက် ရှားရှားပါးပါးရှိပါတယ်။ စောစောစီးစီးခွဲသွားပြန်တယ်။ အားကိုးရာမဲ့လို့ မြို့ပေါ်တက်ပြီး အိမ်ဖော်လုပ်ပြန်တော့လည်း ...။ ငါ့ဘဝက မှောင်မည်းနေပြီးသားပါ။ ငါ့သားနဲ့ သမီးရဲ့ဘဝလေး လင်းလာရင် ငါ ကျေနပ်ပြီ”

“အင်း... မလွယ်ပါလားနော် ကဲ... ကဲ... ညည်းစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်။ ဒါနဲ့ ညည်းသမီးနာမည်က ဘာတဲ့တုန်း။ ကျုပ်သိအောင်လည်း ပြောစမ်းဦးတော့”

“လေလုံးသွဲ့တဲ့”

“လေလုံးသွဲ့”

“ဟင်း... အဒေါ်ကြီး သမီးကို လေလုံးလို့ပဲခေါ်နော်။ သွဲ့လို့ မထည့်နဲ့။ သမီး မကြိုက်ဘူး”

—ရွှေသော—

ဟု သူမလေးက ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့ပါသေးသည်။

တကယ်ပဲ သူမလေးက ဒီလိုအိမ်ပျိုးကြီးမှာ နေရတော့မှာလား။

မေမေကပြောတော့ ဒီထက်စုတ်တဲ့အိမ်မှာလည်း နေရနိုင်သေးတယ်တဲ့။

သို့ပေမယ့် သူမလေးနဲ့အတူ မေမေလည်း ပျော်နေပါတယ်။ သူမတို့ရဲ့ဘဝက ခုမှလွတ်လပ်သွားခဲ့တာလေ။

—ရွှေသော—

“အား... အား... နာတယ်။ အမလေး”

အခန်းစုတ်စုတ်လေးထဲမှ အော်နေတဲ့ မေမေ့ရဲ့ အသံက သူမလေးရဲ့နှလုံးသွေးအိမ်ကို တဆတ်ဆတ်နာကျင်စေခဲ့ပါသည်။

လူကြီးတွေပြောတာတော့ မေမေ့ခိုက်ထဲက မောင်လေးထွက်လာတော့မှာမို့ မေမေက နာနေတာတဲ့။

မောင်လေးရယ်။

ဘာဖြစ်လို့ မေမေ့ကို နာကျင်စေပြီးမှ ထွက်လာချင်တာလဲ။ မေမေက အရမ်းသနားဖို့ကောင်းနေပါပြီ။ မေမေက ပင်ပန်းနေပြီ။ မေမေ့ကို မနာကျင်စေဖို့တော့နော်။

— ထွက်သွား —

မြန်မြန်လေးထွက်လာပါတော့။

“အား... အမေရေ နာတယ်... အား”

ဘုရား ဘုရား မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ မဖြစ်စလောက်အသိဉာဏ်လေးနဲ့ တမ်းတမိလိုက်သည်က ကိုးကွယ်ရာဘုရားရှင်ကိုပါပဲ။ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်ကြီး နာရတာလဲဟင်။ မောင်လေးရယ် မြန်မြန်ထွက်လာပါတော့။ မေမေ နာနေလှပြီ။

“အမလေး နာလိုက်တာ... အား”

နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် ညည်းညူနေတဲ့ မေမေ့ရဲ့အသံစာစာကြောင့် စိတ်ပူခြင်းတွေက နာကျင်ခြင်းသို့ ပြောင်းလဲသွားရသည်။

မေမေ့ပါးကိုရိုက်နေသော ဖေဖေ့ရဲ့လက်ကြမ်းကြီးတွေ၊ နာကျင်စွာညည်းနေသော မေမေ့ရဲ့ရှိုက်သံတွေ၊ ဆဲရေးနေတဲ့ ဖေဖေ့ရဲ့အသံနက်ကြီးတွေ၊ သူမလေးကို ရိုက်နှက်တတ်သည့် ဖေဖေ့ရဲ့လက်ဖဝါးနုနုတွေ၊ အို... သူမလေး မုန်းလိုက်တာ။ မေမေ့ကို သိပ်သနားတာပဲ။

— ထွက်သွား —

“အုတ် အုတ်”

“ဟော... မောင်လေး”

ကလေးငယ်၏သံကြောင့် အပျော်ကြီးပျော်သွားရကာ အိပ်ခန်းစုတ်စုတ်လေးထဲ သူမလေး အရှိန်အဟုန်နှင့် ပြေးဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ နီရဲရဲလေးပိစိညောက်ကလေးငယ်ကို အဒေါ်ကြီးအပစ်က ပွေ့ချီထားပါပြီ။

သူမလေးက မောင်လေးကို ပွေ့ချီချင်လှပေမယ့် သူမက ကလေးအရွယ်ပဲရှိသေးတာမို့ မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို သူမ မချီရဲရပါဘူး။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ လူကြီးသိပ် ဖြစ်ချင်ခဲ့ရပါသည်။

သူသော ဒီအချိန်မှာ လူကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် မောပြီးအိပ်ပျော်နေသော မေမေ့ကိုလည်း ရေတစ်ခွက်စပ်တိုက်နိုင်မှာ ဖြစ်သလို မောင်လေးကိုလည်း ချီခွင့်ရမယ်လေ။

မောင်လေးက မေမေ့နဲ့တူလို့ထင်တယ်။ နှာတံလေးချွန်ပြီး သိပ်လှပါသည်။

—ရွှေသော—

မေမေကလည်း တောသူမလေးလို့ မထင်ရက်လောက်အောင် မှန်ညက်ညက်လေးနဲ့ သိပ်လှပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေလှိုဆရာဝန်ကြီးက လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့။

မေမေက တစ်ချိန်တုန်းက ရွာရဲ့ကွမ်းတောင်ကိုင်လို့ ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံက ပြောပါသည်။

အခုချိန်ဆို ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံလည်း မွေးပြီးလောက်ပေါ့။

မေမေနဲ့ ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံက တူတူတိုက်နာကြသည်ပဲ။

သူမလေးက ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံက ပိုက်ဆံပေးလို့သာ သူမတို့ အိမ်လေးနဲ့နေရတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးအိမ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူမတို့သားအမိကို အသားဟင်းတွေ လာပို့ပေးတယ်လေ။

နောက်ပြီး ဒေါ်ကြီးပေစိကို အထူးကျေးဇူးတင်ရပါ

—ရွှေသော—

သည်။ မေမေအတွက် ပေါင်းထိုး၊ မြက်နတ်၊ စသဖြင့် အလုပ်
တွေကို ရှာပေးခဲ့တတ်လို့လေ။ သူမလေးသိနေသည်က ထို
သို့အလုပ်လုပ်နေမှသာ ဆန်ဝယ်နိုင်သည်ဆိုတာပါပဲ။

ထိုအခါမျိုးမှာတော့ မေမေ့ကို သိပ်သနားမိပါ
သည်။ သူမလေး ကြိုးဝါးထားမိသည်က ကြီးလာရင် မေမေ
ကို အလုပ်လုပ်ကျွေးမယ်ဟုပဲဖြစ်သည်။

ရွာဦးကျောင်းက ကိစ္စကြီးပြောတာတော့ ထမင်း
များများစားရင် မြန်မြန်ကြီးတယ်တဲ့။

သို့သော် သူမလေးက ထမင်းများများစားပါရုံနဲ့
ဘာကြောင့် မြန်မြန်မကြီးရတာလဲ။

မကြီးခဲ့ပါဘဲနဲ့ ဖက်တီးပုပ်ကလေးဖြစ်လာလို့
မေမေက ပိုပင်ပန်းရတာပေါ့။

အခုဆို မောင်လေးပါတိုးလာတော့ မေမေ ပိုပင်ပန်း
တော့မှာပေါ့။

မောင်လေး။ မင်း အကျင့်မဆိုးရဘူးနော်။

“အူဝဲ... အူဝဲ”

— သူ့ယော —

ဟော ပြောရင်းနဲ့ ငိုလာပြန်ပြီ။

မေမေနှီးတော့မယ်။ တိတ်... တိတ်။

ဟု ရင်ထဲမှပင်ပြောကာ ကလေးငယ်ရဲ့နှုတ်လေး
ကို ပွတ်ပေးလိုက်သည်တွင် ကလေးငယ်ကလည်း နားလည်
နေသည့်အလား ချက်ချင်းတိတ်သွားရပါသည်။

ဒေါ်ကြီးပေစိက အပျိုကြီးဖြစ်နေရတာဟာ သူမ
တို့တွေအတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်ရပ်မည်၏။

အခုဆို ဒေါ်ကြီးပေစိချက်ကျွေးသမျှကိုသာ သူမ
တို့ စားသောက်နေရသည်။

မေမေ့လက်ရာလောက် မကောင်းပေမယ့်လည်း
ဒေါ်ကြီးပေစိကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ဒေါ်ကြီးပေစိက
လည်း သူမကို သူမ မကြိုက်သည့်နာမည် လေလုံးသွဲ့ကို
မခေါ်တော့ဘဲ လေလုံးလို့ပဲ ခေါ်တတ်နေပါပြီ။

— သူ့ယော —

“ဟား...ဟား...ငါနိုင်တယ်ကွ”

“ဟေ့...သျှောင်ပေစူး။ ဒါ ငါအကုန်မြင်တယ်။
မင်း မမှန်ဘူး။ လက်နဲ့လှုပ်လို့လိုက်တာ”

ဟု သူမလေးက မြင်တဲ့တိုင်းပင် အမှန်တရားဘက်
က ပြောလိုက်သည်။

“အဲမယ် မင်းက မျက်လုံးဘယ်လောက်ပြူးလို့လဲ”

“ပြူးတာမပြူးတာ လာမပြောနဲ့။ မင်းမမှန်တာကို
ငါမြင်တယ်”

“မင်းကရော မှန်အောင်ပစ်နိုင်လို့လား”

“အဲမယ်...လူကိုများ အထင်သေးလို့”

—ရွှေသော—

ဟု သူမလေးက မခံမရပ်နိုင်ပြောပြီး မောင်လေး
ရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကျောက်တုံးလေးပေါ် ထိုင်စေလိုက်သည်။

“မောင်လေး မင်း ဒီမှာထိုင်ဦးနော်။ မမ ဒီကောင်
တွေကို အပြတ်ဖြိုလိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ...မမ မေမေရိုက်မယ်”

“ဟာ...ခဏလေးပါ။ ဒီမှာ ခဏထိုင်။ မင်းမတိုင်
ပြောရင် မေမေ ဘာမှမသိဘူး”

ဟု ဇွတ်တရွတ်ညှက်လေးရှိသူပီပီ ကစားဝိုင်းထဲ
ဇွတ်ဝင်လိုက်သည်။

သူမလေးက ဂွက်ထော်ထံမှ ဒိုးတစ်လုံးကိုကောက်
ကာ ဂွက်ထော်တို့ဖြိုခွဲဘက် သျှောင်ပေစူးကို ယှဉ်ပြိုင်လိုက်
ပါတော့သည်။

သူမလေး ဒိုးလိုမိုရာမှာ အထူးကျွမ်းကျင်သူပဲမို့
မကြာခင်မှာပင် သျှောင်ပေစူးတို့ လှလှပပရုံးပွဲဝင်သွားရ
သည်။

သျှောင်ပေစူးတို့က မကျေမနပ်နှင့် ထပ်ဖြိုခွဲ။ သူမ

—ရွှေသော—

လေးကလည်း တော်သူပေပဲမို့ မြောက်ကြားကြားနဲ့အစွမ်းပြ
နှင့် အချိန်တွေ မကြာသင့်ဘဲကြာသွားရသည်။

မောင်လေးဒီလုံးကလည်း အနိုင်ရနေသော မမ
လေလုံးကို အားပေး။ မမလေလုံးကလည်း အနိုင်တွေဆက်
ယူပြန်နှင့် မေမေခိုင်းခဲ့တာကို မေ့သည့်မေ့ဟောင်းမေ့နေခဲ့ပါ
ပြီ။

ထိုအချိန်မှာ ...

“မမ ... မမ”

မောင်လေးဒီလုံးရဲ့ အော်သံကြားမှ သူမက လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ မောင်လေးက လက်ထဲမှကိုင်ဆောင်ထားသော
ထားထုပ်ကို ယမ်းပြလာသည်။ ဒီတော့မှ သူမက သတိရ
သွားဟန်နှင့် ကိုင်ထားလက်စဦးလုံးကို မြေပြင်ပေါ်သို့
အထိတ်တလန့်ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... လေလုံး။ ဘာလဲ ကြောက်သွားပြီလား”

“အံ့မယ် ... ငါက ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ။

ရှုံးနေတာက မင်းတို့ပဲ။ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ချမယ်။ ဒိုးကုန်သွား

— ထွက်သွား —

အောင် လိုမ့်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဒိုးကုန်သွားရင်လည်း ငါတို့တော့ စိတ်မပူပါ။

အဖေရှိသားပဲ။ အဖေ့ကိုရှာခိုင်းမှာပေါ့”

“လာ ... မောင်လေး”

အဖေဆိုသောအသံကြားရင် အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရ
အောင်ကို ရင်ထဲနာကျင်လာရပါသည်။

ဒါကြောင့် မောင်လေးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး အပြေးလာ
ခဲ့သည်။

“ဟာ ... မမ ခြေထောက်နာပြီ။ မပြေးနိုင်တော့
ဘူး”

“ဒါဆို မမကျောမှာပိုး၊ မြန်မြန်”

ဟုဆိုကာ ကျောကုန်းပေးလိုက်သည်။

သည်တွင် အကျင့်ပါနေသော မောင်လေးက
အသင့်ပင် ကုန်းထားသောကျောပေါ် ပိုးလိုက်သည်။

သူမကလည်း ဝကစ်ကစ်လေးမောင်လေးရဲ့ ကိုယ်
လေးကိုချီပိုးကာ အားသွန်ပြေးပါလေတော့သည်။

— ထွက်သွား —

မပြေးလို့လည်း မဖြစ်တော့၊ မေမေခိုင်းခဲ့သည်
အချိန်မှာ ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ဟင်းအိုးတန်းလန်းကြီးမို့ ရွာအလယ်ဝိုင်းမှာ ဆား
တစ်ထုပ်သွားဝယ်ပါဆိုကာမှ သူမတို့မောင်နှမက ဆားချက်
နေသည့်အလား ကြာနေခဲ့ပြီလေ။

မေမေရိုက်မှာလည်း စိုးရိမ်ကြသေးတာမို့ ခြေ
ဖနောင့်နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ပြေးသွားကြ
သည်။

(၁၂)နှစ်သမီးက (၅)နှစ်သားကလေးကို ဝိုးထား
ရ၍ ခရီးကမတွင်လှပါ။

သို့သော် သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးလှသည်။
သူမကျောပေါ်မှာ ဘာဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမှ ရှိမနေသယောင်။

ဒါ သူမ ကျင့်သားရနေတာလေ။

မွေးကင်းစကတည်းက ချီပိုးလာခဲ့သည်မှာ အခု
ငါးနှစ်သားရောက်သည်ထိပဲလေ။

မေမေက ဝမ်းဓေးအတွက်ရှာဖွေရတာမို့ ဒီလုံး

လေးကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည်က လေလုံးဆိုတဲ့ သူမပေပဲလေ။

ဒီနေ့တော့ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သူမတို့
မောင်နှမကို မဆူပါ။

နောက်ကျနေပေမယ့်လည်း သူမတို့ဝယ်လာတဲ့
ဆားကို ဟင်းရည်အိုးကြီးထဲခတ်ကာ မီးဖိုပေါ်မှချလိုက်သည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ ဖျာစုတ်လေးခင်းကာ သားအမိ
သုံးယောက် ခြိန်ရည်ယူက်ရည် စားသောက်ကြသည်။

ဟင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကန်စွန်းရွက်ဟင်း
ရည်နဲ့ မတ်ပဲကြော်ပဲပေါ့။

ဒီဟင်းတွေဟာ မေမေရဲ့လက်ရာအစစ်ပဲမို့ သူမ
သိပ်နှစ်သက်ရပါသည်။

မောင်လေးကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။ မတ်ပဲကြော်ကို
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကောက်စားနေလိုက်တာများ ချစ်ချင်
စရာကြီးပဲ။

မောင်လေးက ထမင်းစားရင် ပါးစောင်ကြီးတွေ
ပြည့်သည်အထိ အများကြီးစားတတ်သည်။ မေမေကိုလည်း

ကြည့်ပါဦး။ စားနေလိုက်တာ အားရပါးရပဲ။ ဆာနေပြီထင်ပါ
ရဲ့။ ဆာလေမပေါ့။ ပင်ပန်းတာကိုး။ အလုပ်ပင်ပန်း၍ထင်
သည်။ မေမေက အသားလေးညှိပြီး ပိန်သွားပါသည်။

သို့ပေမယ့် မေမေက သိပ်လှပါသည်။

လောကမှာ သူမရဲ့မေမေ ဒေါ်ကြာဝံက အလှဆုံး
အမေပါပဲ။

မေဇုကို သိပ်ချစ်သလို မောင်လေးကိုလည်း သိပ်
ချစ်ပါသည်။

သူမက သိပ်ချစ်ရသလို သူမချစ်သော လူနှစ်
ယောက်ကလည်း သူမအပေါ် သိပ်ချစ်စေချင်ပါသည်။

မောင်လေးက ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံရဲ့သမီး ရွှေသြနဲ့
သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြ၍ သူမထက် ရွှေသြကို ပိုခင်သွားမှာကို
သူမ သိပ်စိုးရိမ်မိနေပါသေးသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရွှေ့သြကို သူမ မခင်သည်ထင်ပါ

ရဲ

●—————equation—————●

“ရွှေ့သြ... ရွှေ့သြ ကျောင်းသွားမယ်”

ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့အော်သံက စူးခနဲထွက်ပေါ်လာသည်။

“**କଳାବଳୀ**”

ဟုအော်သံက စူးခနဲထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟာ . . . မစောင့်ချင်တော့ဘူး။ နင့်ဘာသာနင့်
ဘာဖြစ်နေနေ ငါတော့သွားပြီ”

ဟု စိတ်မရှည်တက်သော ဒီလုံးသွဲ့က ထုံးစံအတိုင်း
မစောင့်နိုင်မဆိုင်းနိုင် ထွက်သွားပြန်သည်။ ဒီတော့မှ ရွှေဩ
က တိုင်မှာချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်အသစ်လေးကို
ကောက်လွယ်ကာ ဒီလုံးသွဲ့နောက် မပီမကမ်းလေး အပြေး

● ————— equation ————— ●

၃၆

မယ်ခိုင်

တစ်ပိုင်း ပြေးလိုက်လာပြန်သည်။

ဪ... ဘာလိုလို့နဲ့ နှစ်တွေတောင် ပြောင်းလဲ
ခဲ့ပြန်ပြီတဲ့။ အခုဆို ဒီလုံးသွဲက လေးတန်းကျောင်းသားလေး
ဖြစ်လာခဲ့ပြန်ပါပြီ။

“ဟဲ့... စောင့်ပါဦး ငလက်မရဲ့”

“နောက်တစ်ခါ အဲလိုခေါ်ရင် ခေါင်းပူသွားမယ်
နော်”

“အဲမယ် နင်ကဘာမို့လဲ”

“ခွပ်”

ဒီလုံးသွဲက လက်သွက်သူပီပီ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်
ပင် ရွှေဩခေါင်းကို ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လိုက်ပြန်
သည်။

“အား... နာတယ်”

“မှတ်လား။ နောက်ဆို ငါ့ကို အဲလိုမလေးမခန့်
ပြောရင် ဒီထက်နာမယ်။ ငါက နင့်ထက် သုံးနာရီကြီးတယ်
မှတ်ထား”

•—•—•—•—•

နလုံးသားတွန်သံ

၃၇

“သေလိုက်ပါလား။ နင့်ကို မမလေလုံးနဲ့ကို တိုင်
ပြောဦးမှာ”

“တိုင်လိုက်လေ။ ဟား... ဟား... ငါ့မမက နင့်
ကိုတောင် အပြစ်ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒေါ်ကြီးကြာသံနဲ့ တိုင်မယ်”

“နင်တိုင်ရဲရင် တိုင်လိုက်လေ”

ဟု ပမာမခန့်နှင့်ပြောသွားသော ဒီလုံးသွဲကြောင့်
ရွှေဩမှာ ဆုံငုံကြီးကျန်ထားခဲ့ရသည်။ ဒီလုံးသွဲက ခွန်အား
ကြီးသူမို့ ကြောက်ရသေးတာကြောင့် ဒီလိုကြပြန်တော့လည်း
သူမလေးက မတိုင်ရဲပြန်ပါ။

သူမတိုင်လိုက်လို့ ဒေါ်ကြီးကြာသံအဆူခံရရင် သူမ
ကို နှစ်ဆနာအောင် ခေါင်းခေါက်တတ်သောကြောင့်ဖြစ်
သည်။

ဒါကြောင့် ရွှေဩဆိုတဲ့သူမက ဒီလုံးသွဲရဲ့ အနိုင်စား
ခံအိုးပုတ်ရုပ်လေးပါပဲ။

ဒီလုံးသွဲက သူမလေးကို နိုင်စားတယ်ဆိုတာ သိ

•—•—•—•—•

နေပါသော်လည်း ကျေနပ်ငဲ့စွာ ခံနေမိတာက မွေးရာပါ အကျင့်တစ်ခုပေမို့လား။

ဒီလုံးသွဲက နည်းနည်းဆိုးပါသည်။ စာလည်းတော်သည်။ သူမကတော့ စာညံ့သည်။ သူမက ညံ့သောသူမို့ မရ။ မသိတာများကို ဒီလုံးသွဲကိုမေးလျှင်လည်း ရှင်းပြပြောပြတာက နည်းနည်း ခေါင်းခေါက်ခံရတာက များများပင်။ ဒီလုံးသွဲက အခြားလူများထက် သူမအပေါ် ပို၍အနိုင်ယူခိုက်ကျတတ်သည်။ ဒီလုံးသွဲက သူမရွှေ့ပြောင်းသော နိုင်ငံစားတာ မဟုတ်။ အတန်းထဲရှိ အတန်းဖော်အားလုံးကိုလည်း ခိုက်ကျချင်သောလူပါ။

ခိုက်ကျလေမပေါ့။ သူ့မှာက စွာသော၊ တော်သော၊ ချောသော၊ ဉာဏ်ကောင်းသောအစ်မတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့တာကိုး။

ရွှေ့ပြောင်းက ဒီလုံးသွဲကို သိပ်အားကျရပါသည်။

သူမမှာလည်း ဒီလုံးသွဲလို အစ်မတစ်ယောက်ရှိချင်သည်လေ။ ဒါမှ သူများနဲ့ကစားလို့ ရှုံးရင်လည်း ကစား

— သူ့သော —

ကူမယ်။ စာမရရင်လည်း စာလုပ်ကူမယ်။ သူများနဲ့ရန်ဖြစ်နေရင်လည်း ဝင်ကူမယ်။ အဲဒါဆို သူမလည်း အားလုံးထဲမှာ ဒီလုံးသွဲလို ခိုက်ကြီးဖြစ်ပြီပေါ့။

သူမက မမလေလုံးသွဲကို ချစ်ပေမယ့် ခင်ပေမယ့် မမလေလုံးသွဲက သူမကိုဆို လုံးဝဂရုမစိုက်ချင်သလိုပင်။

ဒါပေမဲ့ သူမလေးက မမလေလုံးသွဲကိုရော၊ သူငယ်ချင်းဒီလုံးသွဲကိုပါ သိပ်ခင်မင်ရပါသည်။

အမေက မုန့်ပေးခဲ့ရင်တောင် သူမ မစားဘဲ ထိုမောင်နှမကိုပဲ ကျွေးချင်နေတတ်တဲ့ထိကို ခင်မင်တွယ်တာ ရတာပါ။

ဒါကြောင့်ပဲ ထိုမောင်နှမက သူမကို ပို၍ခိုက်ကျချင်နေကြသည်လားမသိ။

— သူ့သော —

လေလုံးသွဲက အံ့မေ့ကို စားဝတ်နေရေးအတွက်
ဝင်ကူရင်း ဒီလုံးသွဲက ချွေခြန့်အတူ ကျောင်းသွားရင်းနှင့်ပင်
အချိန်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်မှာ
လေလုံးသွဲက အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်ပင် ရောက်ရှိ၍လာခဲ့ပါ
ပြီ။

သို့ပေမယ့် သူတို့မိသားစုရဲ့ အိမ်စုတ်လေးမှာ ငယ်
ငယ်တုန်းတည်းကအတိုင်း ဘာမှပြောင်းလဲမှုမရှိခဲ့ပါ။

လေလုံးသွဲက မောင်လေးရဲ့ကျောင်းစရိတ် ရရှိရေး
ကိုသာ မိခင်နဲ့အတူ ရှမ်းကန်ခိုရ၍ မြန်မာစာကို ရေးတတ်
ဖတ်တတ်မျှပင် ရပ်ထားဖြစ်ခဲ့သည်။

•—•—•—•—•

(၇)တန်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဒီလုံးသွဲရဲ့
ကျောင်းစရိတ်ကလည်း သေးလှသည်မဟုတ်။ လယ်မရှိ
ယာမရှိနဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တည်း ရှမ်းကန်နေရတာမို့
လည်း သိပ်ချောင်လည်မှုမရှိခဲ့ပါ။

ဒီကြားထဲ အပျိုဖြန်းလေးမို့ လှချင်လာတဲ့ လေလုံး
သွဲရဲ့အသုံးစရိတ်ကလည်း တစ်မျိုးတိုးနေသေးတာမို့ မိခင်
ဒေါ်ကြာငုံက အလုပ်ကို ပို၍ကြိုးစားနေရသည်မှာ အမှန်ပင်။

သားနဲ့သမီးကို သိပ်ချစ်ရှာသည့် ဒေါ်ကြာငုံရဲ့
အချစ်ကလည်း မိခင်တကာမိခင်တွေထက် သာနေသည်
လားပင်။

တောရွာမှာနေလာတဲ့ လေလုံးသွဲက အခုချိန်ထိ
ထမင်းဟင်းကို ကိုယ်တိုင်မချက်နိုင်သေးတာက သက်သေ
ခံနေပေတော့သည်။

အမေလုပ်သူက သူများယာခင်းမှာ အငှားလုပ်
သားအဖြစ်လိုက်သွားရင် သူမလည်း ရောယောင်ပြီး အီး
ယောင်ဝါးစိတ်မပါ လက်မပါ ကူညီမည်။ ပြီးလျှင် သိပ်ပင်ပန်း

•—•—•—•—•

ရပါတယ်ဆိုပြီး လုံချည်အဆင်ဆန်းလေးတွေရအောင် ပူ
ဆာမည်။ မောင်လေးတစ်ထည် သူမတစ်ထည်ရအောင်
မရမကဝယ်ခိုင်းမည်။ အမေလုပ်သူက မဝယ်ပေးနိုင်ရင်
စိတ်လုပ် စိတ်ကောက်မည်။ ဒါပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူမက နားလည်မှုတစ်ခုတော့ ရှိနေ
သေးသည်။ မိခင်က မပြေလည်ဘူးဆိုတာသိ၍ ကျောင်း
သိပ်နေချင်လှပါသော်လည်း မနေချင်တော့ဘူးဟု လိမ်ညာ
ပြောကာ မိခင်မတောင်းဆိုပါဘဲနဲ့ သူမက သိတတ်နားလည်
စွာ ကျောင်းနေခြင်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ အတန်းဖော်တွေ
က ကျောင်းသွားတာမြင်ရင် ကျောင်းသွားချင်လှတဲ့စိတ်တွေ
ကို မနည်းချိုးနှိမ်ခဲ့ရတာကို မိခင်မှသိပါလေစ။

ဝမ်းနည်းခဲ့မိပေမယ့် နာကျင်မှုတော့ မဖြစ်မိပါ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမက အဲဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်မှ
အမေလည်း အသက်ရှူချောင်နိုင်မှာဖြစ်သလို မောင်လေး
အတွက်လည်း ဖူဖူလုံလုံရှိမှာလေ။

သူမက ပညာတတ်ကြီးမဖြစ်ရပေမယ့် သူမသိပ်

— ထူးထူး —

ချစ်သော မောင်လေးက ပညာတတ်ဖြစ်နိုင်သေးတာပဲ။ သူမ
စိတ်အားမလျော့ပါ။

မောင်လေး ပညာတတ်ဖြစ်သွားရင် သူမ ပညာ
တတ်ဖြစ်ရသလိုပါပဲ။

မောင်လေးဒီလုံးကို လူအများကြားမှာ ထင်ပေါ်
ကျော်ဇောစေချင်မိတာက သူမရဲ့စေတနာအမှန်ပါ။ ဒါကြောင့်
ပင် သူမတို့က သိပ်ဆင်းရဲပါသော်လည်း မောင်လေးကို
ဘယ်တော့မှ မျက်နှာညှိုးမခံပါ။

ကျောင်းဝတ်စုံကိုပင် မိခင်ကို မလျှော်စေဘဲ သူမ
ကိုယ်တိုင်ပင် လျှော်ဖွပ်ကာ ကျကျနနဝတ်ဆင်စေသည်။

အခုလည်း သူမက မောင်လေးရဲ့ကျောင်းဝတ်စုံကို
ကျကျနနပင် ဆပ်ပြာအထပ်ထပ်တိုက်ကာ လျှော်ဖွပ်ပေး
နေသည်။

“ဟေ့... မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးတော့မှာပါ။ ခဏလေး”

“အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုး ဒီနှစ်ထည်လေးလျှော်တာ ဒီလောက်

— ထူးထူး —

ထိအချိန်ကြာရသလား။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်
စားမှာလဲ”

“ဟာ . . . အမေကလည်း ပွစိပွစိနဲ့။ တကယ်နား
ညည်းတာပဲ။ အင်္ကျီအဖြူဆိုတာ ဆပ်ပြာများများတိုက်မှ စင်
တာ”

“ညည်းလုပ်ပုံနဲ့တော့ ဆပ်ပြာဖိုးနဲ့မဲ့ရချည်ရဲ့”

“ကပ်စေးကလည်း နဲ့ပါတ်။ အမေ အဲလောက်ကပ်
စေးနဲ့ရင်လည်း သမီးအင်္ကျီကိုလျှော်တဲ့အခါ ဆပ်ပြာမတိုက်
တော့ဘူး။ ဟုတ်ပြီလား”

“အမလေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့တော်။ အင်္ကျီက ချေး
အထပ်ထပ် နှင်းပြောက်အထပ်ထပ်ဖြစ်လို့ ငါ ပိုမို့နေပါဦး
မယ်”

“အမေ့နာမည်ကို ဒေါ်ကြာဝံ့လို့များ ဘယ်သူပေး
ထားတာပါလိမ့်။ အမှန်ဆို ဒေါ်ကပ်စေးဖြစ်ရမှာ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ညည်း ရှည်မနေနဲ့။ အိပ်မှာ ငါးပိ
ကုန်နေတယ်။ ရွာအလယ်ပိုင်းမှာ ငါးပိနည်းနည်းဝယ်ခဲ့လိုက်။

မြန်မြန်နော်။ ညည်းမောင်က ကျောင်းပြန်လာရင် ဆာလှပါ
ဘိသနဲ့”

မောင်ဆိုသောအသံကြားမှ သူမက လျှော်လက်စ
အဝတ်များကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

ဆပ်ပြာအတိုက်များသွားတာမို့ ရေနင့်ဆေးကြော
ရသည့်အခါမှာ အချိန်က ကြန့်ကြာနေသေးသည်။

အဝတ်ကို ရေစင်အောင်ညှစ်ပြီး ဘုန်းမနဲဘုန်းမနဲ
မြည်အောင် ခါလိုက်ကာ ဝါးလုံးတန်းသန့်သန့်ပေါ်မှာ ပြန့်နေ
အောင်လှန်းလိုက်ပြီးမှ . . .

“ပေး . . . ပိုက်ဆံ”

ဟု အမေ့ထံ လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ဒေါ်ကြာဝံ့က ဟင်းမွှေနေသောယောင်း
မကို ဘေးနားချကာ ချွေးခံအင်္ကျီထဲမှ ပိုက်ဆံစာလိပ်ကို
ထုတ်ကာ (၅၀၀)တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“(၂၀၀)ဖိုးပဲဝယ်ခဲ့။ ပိုတာ ပိုတဲ့အတိုင်းပြန်ယူခဲ့။
ဘာမှအပိုဝယ်မလာနဲ့။ ညည်းက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီနေ့ဘာဟင်းလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း မတ်ပဲကြော်နဲ့
ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ဟင်းပဲမဟုတ်လား”

“သိနေရင် ဘာကြောင့်ထပ်မေးသလဲ”

“တစ်ခါတလေ ကြက်သားဟင်းလေးချက်စားရင်
ကောင်းမယ်”

“စားချင်ရင် စိတ်ကူးထဲမှာပဲစားလိုက်”

“အင်း... မောင်လေးက စာကျက်ရတော့ ပိုပင်
ပန်းတယ်။ ဒီနေ့တော့ အထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ ကြက်ဥ
ကြော်လေးစားရအောင်။ ဟဲ့... ဟဲ့”

“ဘာအထူးအခွင့်အရေးလဲ”

“ဟာ... အမေကလည်း ဒီနေ့တစ်ရက်တည်းပါ”

ဟု တောင်းဆိုလာသောသမီးကို ဒေါ်ကြာငုံ စိတ်
မကောင်းစွာကြည့်မိသွားဖြစ်သည်။

ထိုအကြည့်ကို ဒေါ်ကြာငုံက ချက်ချင်းပြင်ကာ ..

“အင်း... ဒီနေ့တစ်ရက်ပဲရမယ်နော်။ ဟင်းကောင်း
နေတိုင်းစားနေရင် ညည်းမောင်လေးရဲ့ကျောင်းစရိတ် ခက်ခဲ

သွားနိုင်တယ်”

ဟု ဟန်မပျက်ပြောလိုက်သည်။

ဒီတွင် အကင်းပါးသောလေလုံးသွဲက...

“ဟင်း... သမီးက ကြက်ဥကြော် မကြိုက်ပါဘူး။

မောင်လေးကို ကျွေးမလို့ပါ။ မတ်ပဲကြော်လောက် ကြက်
ဥကြော်က အာဟာရမဖြစ်ဘူး။ အမေ့ကို စတာ။ ဒေါ်ကပ်စေး
က ဘယ်လောက်ထိကပ်စေးနဲ့မလဲလို့။ ဟွန်... သေတ္တာထဲ
မှာ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံကို ခိုးကိုသုံးပစ်ဦးမှာ”

ဟု သူမက စုစုအောင့်အောင့်ပြောလိုက်လျှင်...

“ခွပ်”

ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ သူမခေါင်းကလေး ထူပဲ့သွား
ရပြန်သည်။

“အမေ”

“ဝိုးသုံးရင် ဒီထက်နာမယ်။ နောက်နှစ်ဆို ညည်း
မောင်က တခြားရွာမှာ ကျောင်းနေရတော့မှာ။ အဲဒီတော့မှ
ပိုက်ဆံပိုခက်လာမယ်။ ညည်း နားလည်ရဲ့လား”

“စတဲ့ဥစ္စာကို”

“စကားရည်တယ်။ သွားသွား မြန်မြန်။ တယ် ဟို တစ်ယောက်က ကျောင်းပြန်လာတော့မယ်”

“အင်း... မြန်မြန်ဝယ်ခဲ့မယ်။ အမေနော် မောင် လေးတစ်ယောက်တည်း ဗိုက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးလည်း ဗိုက်နဲ့ပဲ ဆာတတ်တယ်။ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်ချက်ထား။ သမီးရောက်လာတာနဲ့ စားမယ်”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ပြောကာ ဗိုက်ဆံကို လက် ထဲကျပ်ကျပ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ပြေးထွက်လိုက်သည်။

“ဟင်း... ဒီကလေးမ ဒုက္ခပဲ။ ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့ ကူခြေကို မရဘူး။ ခွေးလိုက်ဆွဲနေမှဖြင့် ငါက ဆေးဖိုးထပ် ကုန်နေဦးမယ်” ဟု ကရုဏာလေးနှင့် မြည်တွန်လိုက်ပါသေး သည်။

အပျိုအရွယ်ပေမယ့် ကလေးစိတ်မကုန်သေး သည့် သမီးကို စိတ်မချနိုင်လည်း ဖြစ်ရပါသည်။ တစ်ခုခု ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရင် ကလေးတွေနဲ့အတူ ဒိုးလိုမှိုတမ်းကစားနေ

တတ်လို့ပါ။ ဝတ်ချင်စားချင်တဲ့စိတ်သာရှိပြီး လှလှပပလည်း မနေတတ်သူမို့ ကာလသားတွေနဲ့ အရှုပ်အရှင်းကင်းလှတာ တစ်ခုတော့ သမီးအတွက် ဒေါ်ကြာငုံ စိတ်အေးရပါသေး သည်။

သမီးရဲရင့်ထဲမှာ ပထမက မောင်လေး။ ဒုတိယက မောင်လေး။ တတိယက မောင်လေး။ မောင်လေးဘဝသာ သူ့အတွက် အဓိကလို့ ခံယူနေတာကိုလည်း ဒေါ်ကြာငုံက မိခင်ပီပီ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်နေပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း နောင်ရေးအတွက် ရင်လေးမိ သည့်ကြားမှ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရပါသေးသည်။

သမီးက အလုပ်တော်ပေမယ့်လည်း ဇွဲမရှိဘဲ ပျင်း ရိသည်။

မြက်နှုတ်ခိုင်းရင် ပေါင်းမြက်တွေကြားမှာ အိပ် ပျော်နေတတ်တာမျိုးတို့၊ ဆွမ်းချိုင့်ပိုခိုင်းရင် လမ်းမှာ မှောက် ကျတတ်တာမျိုးတို့၊ တစ်ခုခုဝယ်ခိုင်းရင် ဒိုးလိုမှိုတမ်းကို လောင်းကြေးထပ်ပြီး ကစားနေတာမျိုးတို့၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ

သူတစ်ပါးနှင့် ကက်ကက်လန်ရန်ဖြစ်တတ်တာမျိုးတို့ အစရှိပြီး ကမောက်ကမနေတတ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက မပျက်မကွက်စဉ်းစနစ်တကျလုပ်ခဲ့သည်မှာ မောင်လေးရဲ့ အဝတ်လျှော်ခြင်းတစ်ခုတည်းပါပဲ။ ဒေါ်ကြာငုံ ထမင်းအိုးနပ် နေစဉ်မှာပင် မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီနေ့တော့ မြန်သားပဲ”

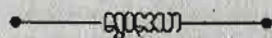
“လမ်းမှာ ခိုးပွဲမှမရှိတာ”

ဟု အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ကြာငုံရဲ့ မျက်စောင်းက သူမအပေါ် ခိုင်းခနဲကျရောက်လာသည်။

ဒါကို သူမက မလုံ့တလုံ့လေးရယ်ကာ . . .

“အလကားနောက်တာ။ မောင်လေးက ဝိုက်ဆာပြီးဆိုလို့ ပြန်လာတာ။ လုပ်တော့ မြန်မြန် ဝိုက်ဆာနေပြီ။ မောင်လေး မင်းရော ဆာပြီးမဟုတ်လား”

“အင်း . . . ဆာပြီ”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုအမေကြီးလဲ။ သားသမီးတွေ ဆာနေတာတောင် မကျွေးသေးပါလား”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ကလေး ပြောလိုက်သည်တွင် ဒေါ်ကြာငုံက ကိုင်ထားသောယောက်မနှင့် သူမခေါင်းကို ထုလိုက်သည်။

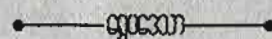
“ဟာ . . . နာတယ်။ မောင်လေးကိုလည်း တစ်ခါတလေ ရိုက်ပါဦးလား”

“ငါ့သားက လိမ္မာပြီးသား။ ညည်းသာ ပြန်ပြောလှန်ပြောနဲ့”

“ဟား . . . ဟား . . . အမေ သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ ယောက်မကြီးနဲ့ သူများခေါင်းကိုထုပြီး ဟင်းအိုးမွှေပြန်ပြီ။ ခေါင်းမလျှော်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ငါးပိခတ်ရလွတ်သွားတာပေါ့”

ဟု ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ အရွန်းဖောက်စကားမှာတော့ သားအမိသုံးယောက်လုံး ပွဲကျအောင်ရယ်မောမိကြတော့သည်။

“မောင်လေး ဒီနေ့တော့ မမတို့ အောင်ဘာလေရာ
ကြီးပေါက်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမေ အိမ်မှာ ကြက်သားဟင်းတွေချက်နေ
တယ်”

ဟုပင် မအောင်နိုင်မအီးနိုင်၊ မောင်လေးကျောင်း
အပြန်ကို ရွာထိပ်ကလက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ စောင့်ပြီးဆီး
ကြိုပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါများ မမရယ်၊ ဒီလုံးသိပြီးသားပါ”

“မင်းက ဘယ်လိုသိနေတာလဲ။ ဗာစ်နေကုန်

•—•—•—•—•

ကျောင်းမှာပဲ”

“ရွှေဩပြောတာလေ။ အိမ်ကို ကြက်တစ်ကောင်
ပို့ထားတယ်တဲ့”

“လျှာရှည်မ။ ဟွန့်... မပြောချင်ဘူး။ သိပ်လျှာရှည်
တာ။ မမပြောမှ မင်းက သိစေချင်တာ။ သူကအရင်ပြော
ထားတော့ မမပြောတဲ့အခါ မင်းက မအံ့ဩတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါနဲ့ အဲဒီကြက်ကလေးက အသက်ထွက်သွားပြီ
လား”

“အင်း... သူ့ခေါင်းကို မမက ထင်းခြမ်းလေးနဲ့
တစ်ချက်တည်းထုလိုက်တာ”

“ဒီလုံးရဲ့မမက သိပ်တော်တာပဲ။ ဘုရင့်နောင်မင်း
တရားကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးထင်တယ်”

“ပေး... လွယ်အိတ်။ မမလွယ်ခိုမယ်”

“ကုန်းစိုးပေးဦးမလား”

“အရပ်က မမကိုမိခဲ့ပြီ။ မင်းကိုယ်ကြီးကို မမ ဘယ်
လိုလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ”

•—•—•—•—•

“မက အားရှိတာပဲ။ မနေ့က ကိုသျှောင်ပေစူးကို မမတီးထည့်လိုက်တာ ခေါင်းပေါက်သွားတယ်ဆို”

“ဒါလည်း ရွှေဩဖောက်သည်ချလိုက်ပြန်ပြီလား”

“အင်း... ရွှေဩက တစ်ရွာလုံးမှာ အပ်ကျတာက အစ သိနေတာပဲ”

“ဒါဆို ဩ... နေဦး။ အဲဒီကိစ္စ အမှေကို သွား မပြောနဲ့နော်။ မမကို လိုက်ရိုက်နေမှဖြင့် ရွာအနံ့ပတ်ပြေးနေ ရဦးမယ်”

“သိပါတယ်။ အချင်းချင်းတွေပဲ နစ်နာအောင် မလုပ်ပါဘူး။ ဒီလုံးသိချင်နေတာ မမက ဘာဖြစ်လို့ ကိုသျှောင် ပေစူးကို နှက်လိုက်တာလဲ”

“ဟား... ဘယ်ရမလဲ။ သူက မမကို လှတယ်၊ ကြိုက်ချင်တယ်လို့ပြောတော့ ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ချထည့် လိုက်တာ။ ဒီကောင်လန့်သွားရော။ နောက်ဆို စရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ... မမကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်

လိုက်ရတာလဲ။ ကိုသျှောင်ပေစူးက သူဌေးသားနော်။ စိတ် ကူးမလွန်”

“ခွေးကောင်”

ဟု ချစ်စနိုးလေးဆိုကာ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွထုချီ လိုက်သည်။

“ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလုံးရဲ့မမက လှ တယ်။ တောသူနဲ့တောင် မတူဘူး။ ဦးဒီယိုထဲက မင်းသမီး တွေနဲ့တူတယ်။ အဲဒီထဲကမင်းသမီးတွေထက်တောင် မမက လှသေးတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

ကျေနပ်သွားပုံမျိုးနှင့် အကဲစမ်းသလိုလေးထောက် စံကာ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဒီလုံးတွေဖူးသမျှလူတွေထဲမှာ မမ က အလှဆုံးပဲ”

ထိုအခါကျတော့ သူမက ကျေးကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံး ဖြစ်သွားသည်။

သို့စကားကြောင့် သွားဖြူပြီးနုနုသော မမ
ကို ပေစောင်းစောင်းလေးကြည့်ကာ ...

“သူ့ကိုလှတယ်လို့လေး လိမ်ပြောမိပါတယ်။ မျက်
နှာက ကျီးအာသီးကျနေတာပဲ”

ဟု မောင်လေးရဲ့စကားမှာတော့ သူမက ရှက်သလို
လေးဖြစ်သွားရကာ မောင်လေးကို လွယ်အိတ်ကလေးနှင့်
ထုရှိုက်လိုက်သည်။

“မမ လူတွေကပြောတယ်။ မမနဲ့ဒီလုံးက ရှပ်ချင်း
မတူဘူးတဲ့။ တစ်ယောက်တစ်ရှပ်တဲ့”

“အဲဒါ သူတို့ မျက်စိမို့နေကြလို့။ မောင်နှမပဲ ဘာ
မတူဘဲနေရမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ မမပြောသလိုပဲ ဖြစ်မှာ။ မမ”

“အင်း... ပြော”

“ဒီလုံးက နောက်နှစ်ဆို တခြားရွာမှာ ကျောင်းသွား
နေရတော့မှာပေါ့နော်”

“အင်းလေ... ဒီရွာမှာ ရှပ်တန်းမှမရှိဘဲ”

—ရွာလယ်—

“ဒါဆို ပိုက်ဆံပိုကုန်မှာပေါ့နော်။ ပိုက်ဆံကဖြင့် မရှိ
ဘဲနဲ့”

“ရှိတာပေါ့။ အထင်သေးလိုက်တာ။ အမေ့သေတ္တာ
ဖင်အောက်မှာ စုထားတာအထုပ်ကလေးရှိတယ်”

“ဧ... ဒီလိုလား။ ဒါဆို မမတို့နဲ့ခွဲနေရမှာပေါ့”

“ခဏပေါ့။ မင်း ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့က အဓိကပါ”

“ဒီလုံးက မမနဲ့နေရမှာ ပျော်တာဗျ”

“ဟာ... မမ ခဏခဏလာလည်မှာပေါ့”

“မမ ဒီလုံးက ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရင် ဘာလုပ်ရမှာ
လဲ”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မမဘယ်သိမလဲ။ အွန်း
ကျောင်းဆရာလုပ်”

“အင်း... မမခိုင်းတာလုပ်မယ်”

“လိမ္မာတယ်။ ဘုန်းကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ။ နို့
မဟုတ်ရင် မြို့ပေါ်မှာ မောင်လေးရဲ့နေထိုင်ရေးကို စိတ်ပူရ
သေးတယ်။ အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်း

—ရွာလယ်—

၅၈

မယ်ခိုင်

မှာနေ ဆွမ်းကျွန်ကွမ်းကျွန်စား။ ဘယ်လောက်အထိအဆင်
ပြေလဲ။ စာအုပ်ဖိုးနဲ့အဝတ်စားဖိုးပဲ ကုန်တော့မှာ”

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

မောင်လေးရဲ့အကြည့်လေးတွေက ဘယ်လိုလေး
ပါလိမ့်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေပြီး ကျောင်းတက်ရမှာမို့
လား။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရမှာမို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“မမနဲ့အမေ အိမ်မှာနှစ်ယောက်တည်း”

“ဪ... လူကြီးလေးကျနေတာပဲ”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပွတ်ကာ ပန်းလေးကို

—ရွှေသွယ်—

နှလုံးသားတွန်သံ

၅၉

လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပန်း
တစ်ယောက်ဖက်ကာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြီးလာခဲ့ကြတော့
သည်။

ဒီမြင်ကွင်းကို ပြတင်းဝပေါ် မေးတင်ပြီးကြည့်ကာ
အားကျနေသူက ရွှေသွယ်ရယ်ပါ။

—ရွှေသွယ်—

“အမေ သမီးတို့ ဒီလိုပဲ လောဘနည်းနေလို့ မဖြစ်
တော့ဘူး”

“ဘာတုန်း။ စကားကြီးကလည်း အခုပဲ သူဌေး
ထဲလုပ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ”

“ဝေးပါ အမေရယ်။ လုပ်ငန်းလေးတိုးချဲ့ရအောင်လို့
ဆိုလိုတာ”

“အမလေးတော် ... ကျားသားမိုးကြီး။ တစ်သက်
လုံး အိပ်မယ် စားမယ်နဲ့ ပျင်းဖို့သာသိနေတဲ့ဟာက”

“ဟာ ... အမေကလည်း အကောင်းပြောနေတာ။
နောက်ဆို မောင်လေးရဲ့စရိတ်စကက ရှိလာပြီ။ မဖြစ်ပါဘူး။

—ရွှေသော—

တစ်ခုခုလုပ်တော့မှပါ”

“နေစမ်းပါဦး။ ညည်းက ဘာလုပ်ဦးမလို့တုန်း”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဒီလိုအမေရဲ့။ ရွာတောင်ပိုင်းက
ဒေါ်အဲနုတို့သားအမိက မြို့အထည်တွေကိုယူပြီး ပဲပေါ်ပေးချ
ထားတာ အတော်လေးမြတ်တယ်ဆိုပဲ”

“ထားပါတော့။ ဘယ်မှာလဲ ညည်းမှာအရင်းအနီး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... လွယ်ပါတယ်။ အမေ့ရဲ့သေတ္တာ
ဖင်အောက်မှာရှိတာပဲ”

“ကြံကြီးစည်ရာ တော်ပါအေ။ အဲဒီပိုက်ဆံကိုတော့
သေတောင်မထိဘူး။ အဲဒါက သီးသန့်စုထားတာ။ ငါ့သား
လေးကျောင်းစရိတ်ဖို့ ညည်းအတွက်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“အမေနော် ... သားသမီးချင်းအတူတူ မျက်နှာ
တော်တော်လိုက်”

“လိုက်သင့်ရင် လိုက်ရမှာပဲ။ ငါ့သားလေးက ရုပ်က
လည်းချော၊ စာလည်းတော်၊ လိမ်လိမ်မာမာ။ ညည်းနဲ့တခြား
စိဟာကို။ ငါ့သားလေးပညာတတ်ဖြစ်မှ ငါက အငြိမ်းစားယူ

—ရွှေသော—

လို့ရမှာ”

“အမေ့ရဲချိန်ခွင်က တစ်ဖက်စောင်းနေပြီ သိလား။
သမီးကိုလည်း အားကိုးလို့ရပါသေးတယ်”

“အမလေး ညည်းကိုသာအားကိုးနေရင် ငါ့လျှာမှာ
မြက်ပေါက်သွားမယ်”

“လူကို သိပ်အထင် ကာပဲ”

“ညည်းမှာရော အထင် ရောတစ်ကွက် ရှိနေလို့
လား”

“ဟွန်... ကုန်သည်ကြီးဖြစ်အောင်ကို လုပ်ပြဦးမှာ”

“တော်ပါအေး။ သူများယာဇ်ကိုသွားပြီး အေးအေး
ဆေးဆေး အငှားလိုက်စားတာတောင် ထမင်းဝပါသေးတယ်”

“အဲဒါကြောင့် အမေမို့နေတာ သိလား။ စိတ်ကို
အမြင့်ကြီးမထားဘူး”

“အေးပါ... ငါက မွဲပါတယ်။ ညည်းကိုသာ ချမ်းသာ
စေချင်တာပါ”

“အဲဒါဆို သူဌေးကိုယူလိုက်မယ်လေ”

—ရွှေသော—

“အဲဒီလို လမ်းပေါ်ကြီးမလိုက်မိစေနဲ့။ ဒီတစ်ခုတော့
အမေက သမီးကို တားမြစ်ချင်တယ်။ လောကမှာ ပိုက်ဆံရှိ
နေကြတိုင်းလည်း ချမ်းသာနေကြတာမဟုတ်ဘူး။ အမှန်
တကယ်တော့ လူချမ်းသာဖို့ထက် စိတ်ချမ်းသာဖို့က အရေး
ကြီးတာပါ။ အရင်တုန်းကအကြောင်းတွေကို အမေ ပြန်
မပြောချင်ပေမယ့် ပြောရဦးမယ်။ အမေက ချမ်းသာခြင်းကို
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးလို့ ချမ်းသာတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်မိပါတယ်။
ဆင်းရဲသွားတော့တာပဲ။ သမီး မှတ်မိဦးမှာပါ”

ဟုဆိုကာ စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်ပြီး အဝေး
ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းငွေငွေကို ရှိုက်လိုက်သည်။

“အခုတော့ အမေ ဆင်းရဲပေမယ့် ချမ်းသာနေရပြီ။
အမေ ကျေနပ်ပါတယ်။ အမေ့မှာ လိမ္မာတဲ့သားလေးရှိနေ
သလို အပျင်းထူပေမယ့် စိတ်ရင်းလှတဲ့သမီးလည်း ရှိနေပြီ။
အမေ့ဘဝက သေပျော်နေပျော်ပါပဲ။ အခုချိန်မှာသာ အမေ
သေသွားရဲမယ်ဆိုရင် အမေ သေပျော်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
လောကအလယ်က သမီးတို့မောင်နှမကိုတော့ အမေ စိတ်

—ရွှေသော—

မချနိုင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် အမေ ရုန်းကန်နေတာပေါ့။ သမီးကတော့ အရွယ်ရောက်ပြီမို့ ထားတော့။ သားက ကျောင်းသားပဲရှိသေးတာလေ”

“ဟော . . . အမေကလည်း သမီးကို အားမကိုးလိုက်တာ။ သမီးလည်း ခွန်အားရှိပါတယ်”

အားမာန်အပြည့်နဲ့ သူမပြောလိုက်သည်ကို ဒေါ်ကြာဝံက ရီဝေဝေနှင့် ပြုံးပြီးလေးကြည့်လာပါသည်။

ထိုအပြုံးက လျှို့ဝှက်လွန်း၍ သူမ မဖတ်တတ်ခဲ့ပါ။

“ငါ့သမီးလေးက ငယ်ပါသေးတယ်။ သမီးက လှတယ်”

“အမေက အခုမှ ဝန်ခံပြီပေါ့။ အမေသာ သမီးကို မလှဘူးပြောတာ။ ရွာကလူတွေအားလုံးက သမီးကို ချောတယ်ပဲပြောကြပါတယ်”

“ငါ့သမီးက လှတဲ့ပန်းပွင့်လေးမို့ အမေက စိုးရိမ်ရပါသေးတယ်”

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ သိလား။ သမီးက ခွန်အားကြီး

— ဂျွနီယာ —

တယ်။ တစ်ယောက်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် အသာလေးပဲ”

သူမရဲ့ ကလေးဆန်ဆန်အပြောမှာတော့ ဒေါ်ကြာဝံက သူမကို ပို၍ ရီဝေဝေလေးစိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လာသည်။

သူမရင်ထဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားရသည်။ အမေက သူမအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ နူးနူးညံ့ညံ့မဆက်ဆံခဲ့ဖူး၍ပါ။

“ငါ့သမီးလေးက ငယ်ပါသေးတယ်။ နောင် လောကကြီးမှာ ခြေဆန့်ရဦးမယ်။ အသက်တစ်ရာမနေရပေမယ့် အမှုတစ်ရာကြုံရတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါမျိုးတွေမှာ စိတ်ကို တင်းခံနိုင်ရမယ်။ ငိုနေရင်လည်း မငိုဘူး။ ကျရှုံးနေရင်လည်း အနိုင်ရတယ်။ ဝမ်းနည်းနေရင် ပျော်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲသတ်မှတ်ထားနိုင်ရမယ်။ ဒါမှ အခက်အခဲမှန်သမျှကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားသွားနိုင်မယ်။ ကိုယ့်က ဝမ်းနည်းခံစားနေမိရတာကို အရှိကိုအရှိတိုင်း နေပြလိုက်ရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကလူ ဥပမာ ကိုယ့်ရဲ့မိသားစုဝင်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ကိုယ့်ကိုမို့မို့နေတဲ့လူက ပိုပြီးစိတ်ဓာတ်ကျလေလွင့်

— ဂျွနီယာ —

သွားရလိမ့်မယ်”

အမေ ဆုံးမစကားကို သူမနှလုံးသားထဲ ခွဲမြဲ
အောင်မှတ်သားနာယူထားမိပါ၏။

စကားပြောနေသော အမေရဲ့မျက်နှာလေးက ညှိုး
ငယ်ပြီး တစ်ခုခုကို တမ်းတသင့်လင့်နေတဲ့အရိပ်ကလေးကို
သူမ လွယ်လင့်တကူ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ သူမ လန့်သွားမိ
သည်။

သူမ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မှတ်ထားမိခဲ့ဖူးပါ။
သေချာသည်...

ဒါ အမေက ဖေဖေက သတိရသွားတာဖြစ်လိမ့်
မည်။

ကြည့်ပါဦး အမေရဲ့မျက်ဝန်းမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေ
ဆင်နေပါလား။

ဖေဖေက အမေ့ကို နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့လူလေ။ အမေ
ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မနာနိုင်တာလဲ။

အမေ ဖေဖေ့ကို သတိရသွားတာလားဟု မေးချင်

— ဂျာနယ် —

မိဘွဲ့စိတ်ကို မနည်းမျိုးနှိမ်ပစ်လိုက်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပွင့်လင်းရိုးရှင်းသောစကားများက
ခံစားချက်ကို တွန်းအားပေးလိုက်သော လက်နက်တစ်ခုဖြစ်
တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ ခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်သေးပါ။

အမေ့ကို ရိုက်နှက်တတ်တဲ့ ဖေဖေရဲ့လက်နက်တွေ၊
နဖူးကြောတွေ တင်းလာသည်ထိ ကြည့်တတ်တဲ့ ဖေဖေ့ရဲ့
အကြည့်စူးတွေ...

သူမက ဖေဖေ့အကြောင်းတွေ့မိရင် နှလုံးသားထဲ
က နာကျင်ခံစားရပါသည်။

ဖေဖေသော သူမတို့အပေါ် ကောင်းပေးခဲ့မယ်ဆိုရင်
သူမလည်း ခုချိန် ပညာတတ်ကြီးဖြစ်နိုင်သလို၊ အမေလည်း
ပုံဆိုးပန်းဆိုးနှင့် ပင်ပန်းနေရမည် မဟုတ်။ မောင်လေးက
လည်း ချို့ချွဲတဲ့နှင့် ကျောင်းတက်နေရမည်မဟုတ်။ အခု
တော့ သူမရင်ထဲ တဆစ်ဆစ်နဲ့နာကျင်ခံစားနေရပါသည်။
ဖေဖေ့ရဲ့အရိပ်အောက်က လွတ်ခဲ့တည်းက သူမ ဖေဖေ

— ဂျာနယ် —

အကြောင်း မပြောခဲ့တာ ယနေ့ချိန်ထိပင်။ အမေကလည်း
ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟပါ။

သူမတို့သားအမိနှစ်ယောက်လုံးက ရင်ထဲမှာ
တော့ ဖေဖေက ကိုယ်စီရှိနေကြပါသေးလျက်ကယ်နဲ့ ဖေဖေ
အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မပြောတော့သာ
တော့ ထူးဆန်းနေပါသည်။ ထိုသို့ဘာတစ်ခုမှ မပြောခြင်းက
ဘဲ ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်းခံစားနေကြရသေးသယောင်။
တစ်ချိန်တုန်းက မောင်လေးက သူမကို မေးခဲ့ဖူးပါသည်။

“မမ... သူများတွေက အဖေရှိပြီး ဒီလိုတို့မှာက
ဘာကြောင့် အဖေမရှိတာလဲဟင်” တဲ့။ ထိုအချိန်တုန်းက
သူမရင်ထဲ အမာရွတ်ကို တူးဆွလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာမှ နာကျင်
သွားရပါသည်။

ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ မောင်လေးကို စူးစူးနစ်
နစ် ကြည့်ကာ...

“နောင်... အဖေဆိုတာမျိုးကို မပြောနဲ့။ ငါတို့
ဘဝမှာ အဖေဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ။ မင်းက

အဖေရှိချင်နေလို့လား”

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ပင် ပြောခဲ့ဖူး၍ မောင်လေးက
ဘယ်သောအခါမှ အဖေဆိုတာမျိုးကို နှုတ်များမှ ထွက်မလာ
ခဲ့တော့ပါ။

မောင်လေးက စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ပျော့ညံ့ပါ
သည်။ ဒါ့အတွက်ကြောင့် သူမ မောင်လေးကို စိတ်ပူသည်။
အဖေဆိုသော မမြင်ဖူးခဲ့၊ မသိခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို
စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်နေမှာကို သူမ လုံးဝမလိုလားခဲ့တာပါ။

ဒီလောက်ထိ သူမဘဝမှာ အဖေကို နာကြည်းရ
တာပါ။ ဒါကြောင့် မောင်လေးကို သွေးတိုးစမ်းသလို ဆုံးမ
သလို နှလုံးသွင်းမှတ်သားစေသလို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“မင်းနားမှာ မမလည်း ရှိတယ်။ အမေလည်း ရှိ
တယ်။ မင်းမှာ ဘာလိုအပ်သေးသလဲ။ မင်းကို သူများတွေ
နိုင်စားရင် ပြော။ မမ ဖြေရှင်းပေးမယ်။ မင်းကို နိုင်စားတဲ့လူ
တွေကို မမ ဆုံးမမယ်။ ဂိုက်ဆံလိုရင်လည်း အမေက ရှာ
ပေးမယ်။ ထမင်းကိုလည်း အမေက ကျွေးနေတယ်။ ကဲ...”

ဘာလိုသေးလဲ။ မင်းနားမှာ ဘယ်သူရှိလို့နေသေးတာလဲ”

ဟု မေးသောအချိန်တုန်းက မောင်လေးက သူမကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဟင့်အင်း... မမနဲ့အမေရှိရင် ဒီလုံးဘဝက ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ ဘယ်သူမှ မလိုတော့ဘူး”

ဟုပင် ကလေးဆန်စွာ သူမ ကျေနပ်အောင် ဖြေခဲ့ဖူးပါသည်။

သူမ မောင်လေးကို သိပ်ချစ်ရပါသည်။

မောင်လေးဖြေသလိုပါပဲ။

သူမဘဝမှာ မောင်လေးနဲ့အမေသာရှိနေရင် ဘယ်သူမှ မလိုတော့ဘဲ ပြည့်စုံနေပါပြီ။ အမေချက်ကျွေးတဲ့ မတ်ပဲကြော်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်လောက် ဘယ်အလှူပွဲက ကြက်သားဆီပြန်ဟင်းကိုမှ သူမ ရံမင်ခဲ့ဖူးမိတာက သူမရဲ့ စိတ်ရင်းမှန်ပါပဲ။ အမေက သူမကို အပျင်းထူပေမယ့် စိတ်ရင်းလှတဲ့ သမီး ဘုံလေ။ သူမ သိပ်ကျေနပ်ရပါသည်။

— သွယ်သွယ် —

“လေလုံး... လေလုံး... ဟေ့... လေလုံး”

အမောတကော အပြေးလာခဲ့တဲ့ အေးပုံကြောင့် သူမက ပေါက်ပြားကို ဘေးမှာချပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

အလုပ် လုပ်နေလို့ မောရတဲ့ကြားထဲက အေးပုံလုပ်ပုံနဲ့တော့ အမောဆိုပြီး သေရချည်ရဲ့ ဒီနေ့ အမေက နေမကောင်းချင်၍ အိမ်မှာ ချန်ရစ်ခဲ့လို့ သူမတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရသည်မှာ မလွဲသာ မရှောင်သာမို့ ပျင်းရိပျင်းရော်ပါ။

“လေလုံး... လေလုံး”

“ဘာလဲဟာ။ အလုပ်လုပ်ရလို့ မောနေရတဲ့ကြားထဲ ဒီအရှုံးမကတစ်မှောင့်”

— သွယ်သွယ် —

“လေလုံး... ညည်းအမေ... ဟောဟဲ...
ဟောဟဲ... ဒေါ်ကြီးကြာဝံ့...”

“ဟင်... ဘာလဲဟာ၊ အမေ ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့
လိုက်မလာဘူး။ ငါ တစ်ယောက်တည်းလုပ်နေတာ။ နင်
အားရင် ဝင်ကူလေ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး... ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... ဒေါ်ကြီး
ကြာဝံ့ကို ကျေးလက်ဆေးပေးခန်း ခေါ်သွားကြပြီ။ သတိ
လစ်နေတယ်”

“ဘာ... ဘာ... ပြန်ပြောစမ်း... သေသေရာ
ပြော။ အမေ ဘာဖြစ်တယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။ သတိလစ်
နေလို့”

သူမ စကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားမထောင်နိုင်
တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ ရွာထဲကို အားသွန်ပြေးမိပါ
တော့သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ရွာက အဲဒီလောက်ထိ ဝေးနေတာလဲ။

—ရွာသွား—

အမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ အမေ... အမေ ဘာဖြစ်တာလဲ။
ဘုရား... ဘုရား... အမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ အမေ
တစ်ခုခုဖြစ်လို့မရဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

သူမရဲ့ စိတ်ထဲက ဒါကြီးသာ အထပ်ထပ်ရွတ်ဆို
နေခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကတော့ တောင်စဉ်ရေမရ
ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ် ပြေးလွှားနေဆဲပါ။ အခု သူမက ကျေး
လက်ဆေးပေးခန်းကို သွားနေတာလား။ မိမိတို့အိမ်ရှိရာသို့
ပြေးနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မောင်လေးကို အသိပေးဖို့
ပြေးလွှားနေမိတာလား။

သူမ မသိပါ။

သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်မိသော
အချိန်မှာ သူမ ခန္ဓာလေးက ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းရှေ့သို့
ပင် ရောက်နေပါပြီ။

“အမေ... အမေ”

ဟုသာ ခန်းခြောက်အက်ကွဲနေသောအသံကြီး
နှင့် ငုံ့လင့်စွာ အော်ခေါ်မိလိုက်သည်။

—ရွာသွား—

"မမ"

ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးကြားမှာ သိမ်ငယ်ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ အသံတစ်ခုကို သူမက ဝီဝီသသကြီး ကြားလိုက်ရတာပါ။

မောင်လေးလည်း ရှိနေတာပါလားဆိုတဲ့ အသံတစ်ခုသာ သူမစိတ်ထဲရှိနေမိပြီး တခြား မည်သူ့ကိုမှ မမြင်မိနိုင်တော့ဘဲ လူအုပ်ကြီးထဲ တိုးဝင်မိတော့သည်။

ဈေးတော့စွာ အိပ်မောကျနေသော အမေ။

"အမေ ... အမေ"

"ဟော ... လူနာရဲ့သားသမီးတွေ ရောက်လာကြပြီ"

ဆရာမလေးရဲ့အသံကြားတော့မှ သူမက ဆရာမလေးကို ကြည့်ကာ ...

"ဆရာမ ... အမေက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်"

"လူနာမှာ နှလုံးရောဂါအခံလည်း ရှိပုံရတယ်"

"ဟင်"

—ရွှေသီတာ—

"ရှုတ်တရက် သွေးတိုးသွားတာ"

"စိုးရိမ်ရလားဟင်"

"စိတ်မပူပါနဲ့။ သတိရလာမှာပါ စိတ်ကိုဖြေလျှော့ထားပါ။ ဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

"ဟင်"

သူမ နားမလည်ပါ။ ဒီစကားက ဘာလဲ။ ရှင်းရှင်းသာ ပြောပါလား ဆရာမရယ်။ သူမ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမေးရဲပေမယ့် အရဲကိုးကာ ...

"အမေက ..."

သူမ ထပ်မပြောနိုင်တော့ ပြောမထွက်တော့တာပါ။ သူမ မေးချင်တာက တကယ်ရဦးမှာလားလို့ပဲ။ တကယ်တမ်း ပြောဖြစ်သွားတာက ...

"အမေ့ကို ကုပေးပါဆရာမရယ်။ အမေ မေ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကူညီပါ ဆရာမရယ်။ အမေ့ကို နီးလာအောင် လုပ်ပေးပါဦး"

"ဆရာမ အစွမ်းကုန်တော့ ကြိုးစားနေပါတယ်။"

—ရွှေသီတာ—

ညီမလေး စိတ်ထိန်းပါကွယ်။ ညီမလေး အဲဒီလို ကစဉ်
ကလျားဖြစ်နေတော့ မောင်လေးက သနားစရာဖြစ်နေပြီ”

ဒီတော့မှ သူမက မောင်လေးကိုကြည့်မိလိုက်ရာ
သူမရင်ထဲ နှင့်သွားရသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျောင်းလွယ်
အိတ် ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးနှင့် သူမကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေ
ခဲ့သော မောင်လေး။

မောင်လေး နှုတ်ခမ်းက တစ်ခုခုထွက်ကျလာ
တော့မယောင်ပင်။

မောင်လေးရယ် မမကို ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှမမေး
လိုက်ပါနဲ့။ မမမှာ အဖြေမရှိလို့ပါ။

“မောင်လေး... မင်း အိမ် ခဏပြန်သွားနော်”

“ဟင့်အင်း”

“ပြန်လိုက်ပါ။ အမေ့ဘေးမှာ မမရှိမယ်။ လိမ္မာ
တယ်နော်... ပြန်လိုက်”

ဟု ချော့မော့ဖျောင်းဖျက်ကာ အတင်းဆိုသလို နှင်
လွှတ်နေမိသည်။

—ရွှေသော—

နောက်ဆုံးတော့ မောင်လေးက လိမ္မာသူပီပီ သူမ
စကား နားထောင်ကာ မပြန်ချင့်ပြန်ချင် ထပြန်သွားသည်။
မောင်လေး ပြန်သွားပြီးကာမှ သူမက အမေ့ဘေးမှာ ပဆပ်
ခူးတုပ်ထိုင်ချကာ အမေ့ရဲ့လက်နွေးနွေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိ
သည်။

အမေ့လက်မောင်းမှာ ပိုက်အပ်မှတစ်ဆင့် သွင်း
ထားသော ဆေးပုလင်းတွေသာ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကုန်
သွားခဲ့သည်။ အမေ့က သတိမရလာခဲ့ပါ။ ညသန်းခေါင်ယံ
အချိန်မှ ဆေးပုလင်းလာလဲသော ဆရာမရဲ့လက်ကို သူမက
ဖမ်းဆုပ်ကာ...

“ဆရာမ... အမေ... အမေ... ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်။ ဒီဆေးတွေဝင်နေသ၍ ရသေးတယ်”

“အမေ သတိရလာဦးမှာပါနော်”

“ကံတရားပေါ့ ညီမရယ်”

“ဟင်”

ဆရာမလေးရဲ့ နောက်ဆုံးဝကားက သူမနန်းသား

—ရွှေသော—

ကို ဖိနှင်းလိုက်သလို ဖိကျပ်နာကျင်သွားရသည်။

“ဆရာမရယ်... အမေ့ကို သတိရလာအောင် လုပ်ပေးပါ။ ကျွန်မတို့မှာ အမေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ အမေ တစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အမေ မှုရှိတော့ရင် ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ အမေ့ကို ကယ်ပါဦး ဆရာမရယ်။ ဆရာမ... အမေ့ကို ကယ်ပေးပါ”

“စိတ်ကိုဖြေပါ ညီမရယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ ဘာကိုမှ အတတ်မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ ကံတရားအပေါ်မှာပဲ မူတည်နေပါတယ်”

“အမေ... အသက်ရှင်မယ်ဆို ကျွန်မ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါ့မယ်။ အမေ့ကို ကယ်ပါဦး”

“အခုချိန်မှာတော့ ညီမ ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရပါဘူး။ ညီမသာ အခုချိန် နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးဆိုရင်တော့ ညီမ အမေ့ကို ကယ်ကောင်းကယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါတောင် မသေချာပါဘူး။ စက်ပစ္စည်းကိရိယာစုံတာက ဖြိုးပေါ်မှာပါ”

“နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်”

— ဆရာမ —

“အင်း”

သူမ မျက်ဝန်းသဲ မာန်မဲဆူပူတတ်သည့် ဖေဖေရဲ့ မျက်နှာချောချောကို တန်းခနဲနေအောင် ပြေးမြင်လိုက်မိသည်။

“အခုချိန် ညီမက ညီမအမေ့ကို လုပ်ပေးနိုင်တာဆိုလို့ တရားရိပ်ပဲ”

“ရှင်”

သူမ ဆရာမလေးစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့သော် လက်မခံချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမက အမေ့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးသင့်နေသေးတယ်လေ။

အမေရဲ့ လက်နွေးနွေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမမျက်နှာနား ကပ်ထားလိုက်မိသည်။ ပြီးနောက် သူမ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် တရားကုန်ရွတ်ဆိုနေမိသည်။

ပြုပြင်ခဲ့သမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုလည်း အမေကြားအောင် တတွတ်တွတ်ပြောနေမိသည်။ ပြီးနောက်

— ဆရာမ —

အမေ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ဘုရားရှင်ထံ အပ်နှံနေမိသည်။

သူမကသာ ကသောကမျောစိတ်တွေနဲ့ လှုပ်ရှားနေရပေမယ့် အမေကတော့ ကြမ်းပြင် ခပ်နွမ်းနွမ်းပေါ်မှာ ဈေးတော့စွာ အိပ်မောကျနေဆဲ။

အမေ့နဖူးထက်မှာ ရစ်ဝဲလာတဲ့ ချွေးစလေးကို အကျီလက်ကလေးနှင့် သုတ်ပေးလိုက်ပြီး ကုန်လုလု ဖယောင်းတိုင်ကို နောက်တစ်ဖန် ဖယောင်းတိုင်အသစ်နှင့် ဆက်လက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... အမေ့နဖူးမှာ ချွေးတွေ သိပ်ထွက်နေပါလား”

အမေ့နဖူးစပ်မှ ချွေးစလေးများကိုသာ ယုယကြင်နာစွာ သုတ်ပေးနေမိသည်။

ဆရာမလေးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေဆဲ...

“အမေ... အမေ အိပ်ပျော်နေတာလား။ မအိပ်

— ဂျွေသော —

ပျော်ပါနဲ့ အမေရယ်။ နီးလာပါတော့။ သမီးရင်တွေ ပူလှပြီ။ အိမ်မှာက မောင်လေးတစ်ယောက်တည်း။ မောင်လေး ပညာတတ်ဖြစ်တဲ့ထိ အမေနေရဦးမှာလေ။ အမေ ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ပျော်နေရတာလဲ။ နီးလာပါတော့။ ညက အရမ်းမှောင်နေတယ်။ လူသံတွေလည်း တိတ်နေပြီ။ သမီး ကြောက်တယ် အမေ။ အမေ ထပ်တော့နော်။ နောက်ဆို မပျင်းနဲ့ဆို မပျင်းတော့ပါဘူး။ အမေ့ကိုလည်း ဝိုင်းကုလုပ်ပေးပါမယ်။ အမေ ထတော့နော်။ အမေ မရှိရင် သမီးတို့က ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို အမေလို့ခေါ်ရမှာလဲ။ အမေ နီးလာရင် ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့နော်။ အမေ သနပ်ခါးလူးပြီး တဲမှာ ထိုင်နေတော့။ ကျန်တာအားလုံး သမီးပဲလုပ်တော့မယ်။ သမီးကို သမီးလို့ခေါ်ရင် သမီးတို့ မောင်နှမမှာ အမေလို့ခေါ်ရောရှိရင် တော်ပါပြီ။ သမီးက လိမ္မာတော့မှာမို့ အမေ နီးလာပါတော့နော်။ အမေ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို သမီးက တရားစာတွေနဲ့ ဆွဲထားတယ်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ဘုရားရှင်ထံ အပ်နှံထားတယ်။ အမေ ထွက်ပြေးလို့မရတော့ဘူး။ အမေ ဘယ်ကိုမှ

— ဂျွေသော —

၈၂

မယ်ခိုင်

ပြေးမသွားနဲ့နော်။ အမေ ပြေးလို့မရဘူး။ ပြေးသွားချင်ရင်
လည်း အတင်းဆွဲထားရမှာပဲ။ အမေ့ကို သမီး ဘာမှမလုပ်
ပေးရသေးဘူး။ အမေ့ကို လှတယ်လို့လည်း မပြောရသေး
ဘူး။ အမေ မသွားပါနဲ့ဦးနော်။ သမီးရဲခွန်အားတွေနဲ့ အမေ့ကို
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားချင်သေးတယ်။ အမေ ဘယ်ကို
မှ မသွားပါနဲ့ဦးနော်။ သမီး လိမ္မာပါ့မယ်”

“မမ . . . မမ”

“ဟင် . . . ဒါ မောင်လေးရဲ့အသံပါလား”

အမှန်ပင် မောင်လေးပါပဲ။

“မောင်လေး . . . ဒီလုံး . . . ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာ
လုပ်တာလဲ။ အိမ်မှာ အိပ်နေလေ”

“အမေခေါ်လို့လာခဲ့တာ”

“မဟုတ်တာ။ အမေက တစ်ချိန်လုံး ဒီမှာအိပ်နေ
တာ”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီလုံးကို အမေ လာခေါ်တာ။ မမ
ကြောက်နေပြီတဲ့။ မမ ကြောက်နေပြီလားဟင်”

—ရွှေသော—

နုလုံးသားတွန်သံ

၈၃

“အင်း . . . အမေမှ မနိုးလာတာ။ မမ ကြောက်တာ
ပေါ့”

“ဟင်”

“အမေက ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ လက်တွေ
လည်း ပျော့စွေနေတာပဲ”

“မမ . . . အမေ အသက်မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“ဟင်အင်း . . . ရှိသေးတယ်။ ဒီဆေးစက်တွေက
ကျနေသေးတာပဲ။ ဆရာမက ပြောတယ်။ ဒီဆေးစက်တွေ
မကျတော့မှ . . .”

ဗဟုသုတနည်းလှတဲ့ သူမကို မောင်လေးက မယုံ
သင်္ကာနှင့်ကြည့်ကာ အမေ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်
သည်။

ဒီတော့မှ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ အမေ့ရဲ့ရှင်ခုန်
သံကို နားထောင်လိုက်၊ အမေ့နာခေါင်းဝမှာ နည်းအမျိုးမျိုး
နှင့် စမ်းသပ်လိုက် လုပ်နေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ဒါ . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး”

—ရွှေသော—

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်ကတောင် အဝေမက ထမင်းချက်နေသေးတာပဲ။ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“မောင်... မောင်လေး အဝေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ပြောပါ... ပြောစမ်းပါ။ မမ ဗိတ်ပူလှလို့ပါ။ ပြောပါကွာ... ပြောပေးပါ”

“အဝေ အသက်မရှူတော့ဘူး မမ”

“ဟင်... ဟာ... မဟုတ်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဧကရင်သွားတာထင်တယ်။ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဝေ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အဝေ မြန်မြန်သတိရလာပါတော့။ မောင်လေး မင်း သိတာ မှားနေပြီ။ ဧကရင် အဝေ သတိရလာတော့မှာ။ အမေ... ထူးဦးလေ။ အဝေ အိပ်ပျော်နေတာလား။ တကယ်ပဲ အဝေ အသက်မရှူတော့ဘူးလား။ အဲဒါဆိုလည်း တာဝတိံ နတ်နန်းထက်က နတ်မင်းအပေါင်းတို့ အမေ့ကို ခေါ်သွားကြတော့။ အဝေက အသက်မရှူတော့ဘူးတဲ့။ အဝေက နေတိုင်း ဘုရားရှိခိုးတယ်။ သဘောကောင်းတယ်။ ရှင်တို့ အမေ့ကို

မခေါ်ကြဘူးလား။ အဲဒါဆိုလည်း မခေါ်နဲ့။ ကျွန်မတို့နဲ့ပဲ ထားခဲ့ပါ... အီး... ဟီး... ဟီး”

“မမ... မမ”

မောင်လေးရဲ့အော်သံကလည်း သူမနားထဲမှာ မကြားတစ်ဝက် ကြားတစ်ဝက်။

အမေမရှိတော့တဲ့အိမ်က ခေါင်မိုးမရှိတဲ့ အိမ်လိုပါ
ပဲ။ အမိုးအကာမရှိ ဟာတာတာနဲ့။

ထမင်းဝိုင်းကလည်း အရင်ကလို မချုံ့မြိန်တော့သ
လို အစားကြီးလှတဲ့ သူမတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ထမင်း
ကို သုံးလုတ်အပြင် ဝိုမစားနိုင်တော့ပါ။

ဟင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မတ်ပဲကြော်ပဲပေါ့။

“မောင်လေး ဝပြီလား”

“ဟုတ်... ဝိုက်မဆာလို့”

“မမ ချက်ထားတာ မကောင်းလို့လား”

“ကောင်းတယ်။ အခုတလော သိပ်စားလို့မရလို့”

— သူ့အသံ —

“များများစားမှဖြစ်မယ်။ ဒါမှ အားရှိမှာ။ စာတွေ
အများကြီး ကျက်ရဦးမှာ။ များများစားရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီနေ့တော့ မစားတော့ဘူးနော်။
မဝင်နိုင်တော့လို့”

ဟုပင်ပြောကာ ငေးဝိုင်းညှိုးငယ်စွာ ထထွက်သွား
သည်။

သူမရင်ထဲမှာ နှင့်စနဲ အလုံးကြီးဆိုတက်လာသလို
ခံစားရသည်။

မျက်ရည်စက ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ကြွ
ကျသွားရသည်။

ပျော့ကျချင်မိတဲ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း မတ်ပဲ
ကြော်တွေကို တစ်လုတ်ပြီး တစ်လုတ် ဆုပ်စားပစ်တော့
သည်။

သို့သော် ပါးစပ်ထဲမှာသာ ပြည့်သွားရသည်။ လည်
ချောင်းထဲသို့ စီးပျော့မသွားခဲ့ပါ။

ဘာဖြစ်လို့ မဝင်နိုင်ရတာလဲ။ ပင်... ဝင်... စား

— သူ့အသံ —

ပစ်စမ်း စားပစ်...ဟု သူမကိုယ် သူမ အကြိမ်ကြိမ်နှိုးဆော်
ကာ အတင်းမျိုးချပစ်သည်။

သို့သော် ဆန္ဒမရှိသောကြောင့် အရသာမရှိတဲ့
ဇောတုံးတစ်ခုကို မျိုးချလိုက်သလို အက်ကွဲကွဲ ပြင်းရှုရှုနှင့်
ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီမျက်ရည်တွေက ကျနေရတာလဲ။

သူမကိုယ် သူမလည်း ဒေါသထွက်နေမိသည်။

သူမမျက်ရည်တွေနဲ့ မနေချင်တော့ပါ။

သူမလည်း မောင်လေးနှင့်အတူ သွက်လက်လန်း
ဆန်းစွာ နေချင်လှပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ သွက်သွက်လက်လက်
မဖြစ်နိုင်ရတာပါလဲ။

သူမ စိတ်တွေလေသွားမိ၍ ထမင်းကိုပင် ဆက်
မစားနိုင်တော့ဘဲ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေကို စနစ်တကျ သိမ်း
ဆည်းကာ အပြင်သို့ ထွက်လာမိသည်။

သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ရွာဦးက ဘုန်းတော်ကြီး

—ထူးသော—

ကျောင်းသို့သာ ဦးတည်နေမိသည်။

ကပ္ပိယကြီးကသာ တေလေမိတဲ့စိတ်တွေကို ညွှန်
ပြလမ်းညွှန်ပေးနိုင်မယ့် တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါ
လား။

ကျောင်းသို့ရောက်တော့ သစ်ရွက်ခြောက်များကို
လဲ့ကျင်းနေသော ကပ္ပိယကြီးကို အဆင်သင့် တွေ့ရသော
ကြောင့် သူမကလည်း အလိုက်သိသိပင် လဲ့ကျင်းပြီး
သစ်ရွက်ခြောက်များကို အမှိုက်ထည့်တဲ့ ကွတ်တောင်းကြီး
ထဲ ကျုံးထည့်ပေးလိုက်သည်။

“နေထိုင်ရ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ဘာမှထိန်ချန်
ဖုံးကွယ်မထားဘဲ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံဖြေချလိုက်တာက
စိတ်သက်သာမှု ဖြစ်စေတယ်”

“ဟင့်အင်း... အဆင်ပြေပါတယ်”

“မညာပါနဲ့”

—ထူးသော—

"ကပ္ပိယကြီး ဆုံးမဖူးတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ခုထိ မှတ်မိနေသေးတယ်။ ကိုယ်က တခြားလူကို ဘာကုသိုလ်မှ မပေးနိုင်ရင်နေ အကုသိုလ်တော့ ကိုယ့်ကြောင့် မဖြစ်ပေါ်စေ နဲ့တဲ့"

"ဒါနဲ့"

"လေလုံးရဲ့သောကကို ကပ္ပိယကြီးကို ဖွင့်ပြလိုက် ရင် ကပ္ပိယကြီး စိတ်ရှုပ်သွားမှာပေါ့"

"ဪ... ငါတူမကြီးရယ် ကပ္ပိယကြီးက တူမကြီး ကို သွေးရင်းလို သဘောထားပြီးသားပါ။ တူမကြီးက ငယ်ငယ်တည်းက ကပ္ပိယကြီးကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ တယ်။ အရိပ်တစ်ခုကို ပြလိုက်ရင် အကောင်အထည်ကိုပါ မြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ ဉာဏ်ရှိတယ်။ ဒီလောက် သွက်လက်ချက်ချာ ပြီး လိမ္မာတဲ့ကလေးကိုမှ ကပ္ပိယကြီးက မခင်တွယ်ရင် ဘယ် သူသွားခင်တွယ်ရမှာလဲ"

သူမရင်ထဲကို ကပ္ပိယကြီးရဲ့စကားတွေက ဆို့နှစ် ကြေကွဲသွားစေသည်။

သူမကို တွယ်တာကြင်နာပေးသူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေပါသေးလားဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ပိုင်သွားသော သူမကို ကပ္ပိယကြီးက ကြည့်ကာ သက်ပြင်းမိုးရှိက်မိသွားသည်။

"လူဆိုတာ မွေးကတည်းက တစ်ယောက်တည်း ပါ။ အသိအမြင်ကြွယ်ဝလာချိန်မှ အသိုင်းအဝိုင်းတွေမျိုး ညာတိဆိုတာ သတ်မှတ်ခဲ့တာပါ။ တွေ့ကြုံဆုံခွဲဖြစ်မြဲမွေတာ ပါပဲ။ အသက်ရှင်ချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် လူ ပုတ်ဝန်းကျင်မှာ လိုက်လျောညီထွေစွာ ပြောဆိုနေထိုင်ရ တယ်။ တကယ်တော့ လူတွေအားလုံးဟာ သေဖို့ရက်ကို ထမင်းစားရင်း စောင့်ကြည့်နေရလည်းပါပဲ။ တရားသဘောနဲ့ သာ တွေးတတ်ရင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းဆိုတာလည်း ကင်း နိုင်သလို ပူပင်သောကလည်း လျော့ပါးနိုင်ပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကပ္ပိယကြီး အခု ဆုံးရှုံးသွားရတာက အမေပါ။ လေလုံးတို့ ဘယ်လိုတရားနည်းလမ်းကျကျ တွေး နိုင်မှာလဲ။ အမေ သိပ်ဆိုးတယ်။ ဆေးကုနိုင်အောင်တောင်

စောင့်မသွားတော့ဘူး”

မချီတင်ကဲ ပြောနေမိတဲ့ သူမအသံ တုန်တုန်လေး
ကြောင့် ...

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ငါတူမကြီး။ သေတဲ့လူကလည်း
သေသွားပြီပဲ။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူတွေက ဘာတတ်နိုင်တော့
မှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြေလို့မရနိုင်ဘူး”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မိခင်ကို ဆုံးရှုံးရတဲ့သားသမီး
တိုင်း ခံစားရတတ်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ တွေးနိုင်ရမှာက
လောကမှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါလားဆိုတာမျိုး
ပဲ”

“အမေက စောလွန်းပါတယ်။ အမေ ဘာဖြစ်လို့
အစောကြီးသွားရတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဖြစ်တည်လာရင် လောက
ဇာတ်ရုံပေါ်မှာ မနားမနေ မညည်းမညူ ငိုတစ်ဖန် ရယ်တစ်
လှည့်နဲ့ ကပြဖျော်ဖြေကြရတယ်။ ဇာတ်ပွဲတစ်ခုလိုဆိုရင်

—ရွှေသော—

တော့ စောစောသေတော့ စောစောနားရတာပေါ့ကွာ။ ကျန်
တဲ့လူတွေကသာ မောနေအောင် ကပြဖျော်ဖြေကြရုံပေါ့။
ငါတူမကြီး မှတ်ထားပါ။ သေသောလူက အနိစ္စ၊ ကျန်သော
လူက ဒုက္ခတဲ့။ ငါတူမကြီးမိခင်အတွက် ဘာမှစိတ်မကောင်း
မဖြစ်နဲ့။ သူက အနိစ္စရောက်သွားတာပါ။ တူမကြီးကသာ
ရှေ့လျှောက် ဒုက္ခတရားတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အားမွေးထား
လိုက်ပါ”

“အမေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာလည်း သိလိုက်ရော
ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနဲ့ အင်အားတွေ ကုန်ဆုံးသွားသလိုပဲ”

“တူမကြီး အမေကို အားကိုးနေတာကို ကပ္ပိယကြီး
လက်ခံပါတယ်။ တူမကြီးက သမီးကိုး။ မိခင်ကို အားကိုးလေ
မပေါ့။ အမှန်တော့ မိခင်ဆိုတာ အားကိုးဖို့သက်သက်ချည်း
မဟုတ်ဘူး”

“အမေလို့ခေါ်ရောမရှိတော့လို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ကို အားကိုးချင်တာသက်သက်
ကြေကွဲရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ အမေက သိပ်

—ရွှေသော—

ကံဆိုးပါတယ်။ သားသမီးတွေအရွယ်ရောက်လို့ လုပ်ကိုင် နိုင်တဲ့အခါမှ အမေက . . . အမေ့ကိုလေ လေလုံးရဲ့အားတွေ နဲ့ လုပ်ကျွေးပြုစုချင်သေးတာ”

ငိုသံတစ်သက်နှင့် ဗလုံးဗထွေးကျလာသော လေ လုံးသွဲ့ရဲ့ အသံတွေကို ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာပင် တနင့်တပိုး ခံစားသွားရသည်။

“ငါ့တူမကြီးက လိမ္မာပြီး သိတတ်နားလည်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ နောင်ဖြစ်လာမယ့် ဒုက္ခမှန်သမျှ ကို ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမိ”

ကပ္ပိယကြီးရဲ့ အားပေးစကားက သူမ့ရဲ့ဝမ်းနည်း စိတ်ကို ဖိတွန်းပေးလိုက်သလို “ပွင့်ထွက်သွားမိသည်။

သူမ ငိုကြွေးချင်မိတဲ့စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ် ထားရသည်။

“ငါ့တူမကြီး သိပ်ဝမ်းနည်းနေတယ်ထင်တယ်။ ဝမ်းနည်းနေရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငိုချလိုက်ပါ။ မျက်ရည်နဲ့ အတူ ညစ်ထွေးရှုပ်ပွေနေတဲ့စိတ်တွေ စီးမျောသွားလိမ့်မယ်။

ငိုလိုက်ပါ တူမကြီး . . . ငိုချလိုက်ပါ”

ထိုအခါမှ သူမက ပါမစ်ရသွားသူတစ်ဦးနယ် မျက်ရည်တွေ ဒလဟော သွန်ကျလာပါတော့သည်။

“နောက်ဆို့ အခက်အခဲရှိလာရင် ရင်ထဲမှာပဲ တင်းခံမထားနဲ့။ ကပ္ပိယကြီးက တူမကြီးရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားကို နားထောင်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား . . . ငါ့တူမကြီးတစ်ခု သိ ထားရမှာက ဒီလုံးရှေ့မှာ ခုလို မငိုမိဖို့ပါပဲ”

“ရှင်”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ် . . . ဒီလုံးက ခုမှ ကျောင်း သားပဲရှိသေးတာ။ သူ့ဘဝမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ငါ့တူမကြီး ပဲ ရှိနေတော့တာ။ ငါ့တူမကြီးသာ ဒီလို တပိုငို တရယ်ရယ်နဲ့ နေရင် သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားလိမ့်မယ်။ အကြီးဆိုတာ အငယ် တွေရှေ့မှာ ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီး နေထိုင်ဆင်ခြင်နိုင်ကာမှ အကြီးပီသတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကပ္ပိယကြီး လေလုံးမှတ်ထားပါ့ မယ်”

“ညစဉ် ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးရင်လည်း အမေ့ကို
အမျှအတန်း ဝေပေးဖို့ မမေ့နဲ့နော်။ ဒါလည်း မိခင်ကို ကျေးဇူး
ဆပ်ရာရောက်တယ်ကွယ့်။ မှတ်ထားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကပ္ပိယကြီး”

“ကဲ... ကဲ... နေညီချိန်လည်း ရောက်ပြီ ပြန်
ချေကွယ့်။ အိမ်မှာ ဒီလုံးရှိတယ် မဟုတ်လား။ မောင်နမ နှစ်
ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကပ္ပိယကြီး လေလုံးပြန်လိုက်ပါဦး
မယ်”

အခုတော့လည်း သူမ ခြေလှမ်းတွေက လေးလံမိ
ကျပ်မနေတော့ပါ။

လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို
ငြိမ်သက်နေပြီး အဝေးကို ငေးနေသော ဒီလုံးကို ရွှေသြ
ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သူမ ဒီလုံးကို မနှောင့်ယှက်ချင်ပါ။

ရွှေသြက ဒီလုံးစိတ်ကို ကောင်းကောင်းသိနေ
သည်။ ဒီလောက် ငြိမ်သက်နေသော ဒီလုံးရဲ့ရှင်ထဲမှာ
ဗလောင်စူအောင် ခံစားနေရပါလိမ့်မည်။ ဒီလုံးရယ် မင့်
အစား ငါပဲ ခံစားပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

နှင် ငါ့ကို နှိပ်စားပါ။

နှင် ငါ့ကို ခေါင်းခေါက်မှ ရယ်ပြုံးနိုင်မှာဆိုရင်

၉၈

မယ်ခိုင်

လည်း ငါ့ခေါင်းမှာ အဖုကြီးထသွားအောင် ခေါက်လိုက်ပါ။
ငါ ပြုံးနေမယ်။ ငါ့ကို အိုင်ပိုင်းရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုလည်း
ယာခင်းတစ်ခုလုံး ဖိနှပ်မစီးဘဲ မနားမနေ ပတ်ပြေးပေးပါ
မယ်။ အဲဒီတော့မှ နင်က ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပေါ့။

အခုတော့ နင်က ငါ့ကိုလည်းမကြည့်သလို ၁ကား
လည်း မပြော ငါ စံစားရတာပေါ့။

“ဒီလုံး ဝိုးချစ်တော့မယ်။ နေဝင်သွားတာ ကြာလှ
ပေါ့”

သူမကို ဂရုပင်မစိုက်ပါ။

သူမ ပြောလိုက်တာမှ ဒီလုံးကြားရဲ့လား။

“ဒီလုံး”

“နင် ပြန်ပါ ရှေ့ဩ။ ငါတစ်ယောက်တည်းနေချင်
တယ်”

“နင်က အဖော်မရှိရင် မနေတတ်ဘူးလေ”

“နင် သိပ်လျှာရှည်တာပဲ။ ပြန်တော့လို့ ပြောနေ
တယ်လေ”

•—•—•—•—•

နုလုံးသားတွန်သံ

၉၉

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် ထွက်ပေါ်လာသော ဒီလုံးရဲ့
စကားသံကို သူမက ကျေနပ်သွားမိသလိုလေး ပြုံးလိုက်
ကာ ...

“ငါ့ကို အဲဒီလိုအော်ရင် နင် စိတ်သက်သာလား
ဟင်”

ဒီလုံးထဲမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကလွဲ၍ ဘာမှ
ထွက်ပေါ်မလာပါ။

ငယ်ရွယ်သေးပေမယ့်လည်း ချောမောခန့်ညားတဲ့
ဒီလုံးကိုသာ သူမလေး ကရုဏာသက်စွာ ငေးနေမိပါတော့
သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူမက ဒီလုံးရဲ့အပြုံးတစ်ခုကို လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ မြင်ချင်မိရပါသည်။

“မမကို ငါ ဘယ်လိုပျော်ရွှင်အောင် ထားရပါ့မလဲ”

ဒီလုံးရဲ့အသံက ကွဲရှုရှုပါ။

“အစ်မက ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးထွက်သွားရ
သလဲ မသိဘူး။ အမှန်တော့ အမေက အသက်ရှင်နေသင့်
သေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဟာ။ ငါ တွေးမိတယ်။ ငါတို့ မောင်

•—•—•—•—•

နမ ဆက်လက်ပြီး ဘယ်လိုအသက်ရှင် ရပ်တည်သွားရမလဲ
လို့။ ငါ့မှာတော့ အားကိုးစရာ မရှိနေပါသေးတယ်။ မမကို
ငါ သိပ်သနားတာပဲ”

ရွှေဩရင်ထဲမှာပင် ဆို့နှစ်သွားရပါသည်။ ဆို့နှင့်
ကြွေကွဲခြင်းနှင့်အတူ အားကျခြင်းပါ ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီလုံးက ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြန်ကာ . .

“ငါ့ကို အမေက အိပ်မက်ထဲမှာ စကားပြောတယ်။
အိပ်မက်ထဲမှာတော့ အမေက အသက်ရှင်နေတယ်။ ငါ သိပ်
ကြောက်တယ်။ အိပ်မက်က လန့်နိုးမှာကို။ သူများတွေက
တော့ အမေမရှိတော့ရင် အဖေဆိုတာ ရှိနေကြသေးတယ်။
ဟား...ဟား... ရယ်ရတယ်နော်။ အဖေက ဘာဖြစ်လို့ မရှိ
တာလဲ။ လောကမှာ အဖေမရှိတဲ့ကလေးတွေ အများကြီး
လား။ ငါ့အဖေဆိုတဲ့လူကရော ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ”

ထိုအခါကျမှ ရွှေဩက ဒီလုံးတို့အဖေဆိုသူကို
စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလုံးတို့မှာ ဘာဖြစ်လို့ အဖေဆိုတာ

—ရွှေဩ—

ရှိမနေရတာလဲ။

“မမက ထမင်းဟင်း မချက်တတ်ဘူး။ အမေက
ဘာဖြစ်လို့ မမကို မသင်ကြားသွားပေးရတာလဲ။ သိပ်တုံးတဲ့
မမ။ ဘာမှမသိဘူး နားမလည်ဘူး။ တိတ်တိတ်ကလေး
ကျိတ်ငိုဖို့ပဲသိတယ်။ ခံစားနေရရင် ငါ့ကိုရင်ဖွင့်ပါလား။
ဘာဖြစ်လို့ ပျော်သလို ဟန်ဆောင်နေရတာလဲ”

ဟု မချီတင်ကဲလေး တစ်ယောက်တည်း တီး ခိုး
ရေရွတ်နေပြန်သေးသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေတဲ့ လက်ပံပင်ကြီး
အောက်မှာ လေက တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေ၍ ဒီလုံးရဲ့တီးတုံး
ရေရွတ်သံကို ရွှေဩက မကြားတစ်ချက် ကြားတင်ဝက်ရယ်
ပါ။

သို့သော် ဒီလုံးသွဲ့နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရွှေဩက
အရာရာကိုစိတ်ဝင်စားနှင့်ပြီးသားမို့ အာရုံစိုက်၍ ဂရုပြု နား
စိုက်နေမိသည်။

သူမ သဘောပေါက်တာပေါ့။ ဒီလုံး ဘယ်လောက်

—ရွှေဩ—

ထိခံစားနေရမလဲဆိုတာ။

ဒီလုံးက ဘယ်တော့မှ ဒီလို ငြိမ်ပြီးနေတတ်တဲ့ အစားမျိုးကမှ မဟုတ်တာ။

သူမကို အနိုင်ယူ ခိုလ်ကျတတ်သော အမြဲတစေ လမ်းမပေါ်မှာ ဂေါ်လီရိုက်တမ်းကို ငြင်းခုံကာ အနိုင်ပိုင်း ဆော့ကစားနေတတ်သော ဒီလုံးတဲ့လေ။ ကြည့်ပါဦး မယုံနိုင် လောက်အောင် ငြိမ်ကျနေတာ။ ဒီလုံးကို သူမလေ ကရုဏာ သက်မိရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

“မမ”

ခေါ်သံကြောင့် သူမ ထမင်းဟင်းချက်နေရာမှ အပေါက်ဝဘက် ခေါင်းလေးပြုပြီးကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... ရွှေသြပါလား”

“မမ ထမင်းချက်နေတာလား”

“အေး”

မမဟု ဒီလုံးခေါ်သလို ရွှေသြခေါ်လာ၍ သူမ မနှစ် သက်မိပေမယ့်လည်း မငြင်းဆန်မိလိုက်။

“ဘာဟင်းချက်မှာလဲ”

“ငါတို့အိမ်ကဟင်းကို မင်း အလွတ်ရပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီလုံးပြောတာပေါ့”

“ဟင် . . . မောင်လေးက ဘာပြောလို့လဲ”

“မမက ထမင်းဟင်း မချက်တတ်ဘူးတဲ့”

“အဲ့ဒီလိုပဲပြောသလား။ ဪ . . . ဒါကြောင့် သူ
အခုတလော ထမင်းသိပ်မစားတာကိုး။ နောက်နေ့တော့မှ
ရွာအနောက်ပိုင်းက ဖိုးထွေးရဲ့ ကြက်ခြံမှာ ကြက်တစ်ကောင်
သွားဖမ်းရဦးမယ်”

“ဟင် . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အခုတလော ခံတွင်းသိပ်မကောင်းဘူးလေ။
ခံတွင်းဆေးရမှာပေါ့”

“အခုပဲဆေးလိုက်တော့”

“ဘာလို့တုန်း”

“ဒီမှာလေ . . . ရွှေဩက မမတို့အတွက် ဟင်း
ကောင်းလာဖို့တာ”

“ဟုတ်လား . . . ပြစမ်း”

ဟု ပြောလည်း ပြောကာ ရွှေဩကိုင်ထားသော

•—•—•—•—•

တောင်းလေးကို ဆွဲယူကာ တောင်းထဲမှ အိုးသေးသေးလေး
ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံတဲ့ ကြက်
သားဟင်းလေးက ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်နှင့် သူမကို ကြိုဆိုနေ
ခဲ့ပါပြီ။

လေလုံး မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် ဟင်းတုံးကို ကောက်
ကာငင်ကာ နို့ကစားလိုက်ပြီးမှ ပါးစပ်ထဲမှ ဟင်းတုံးကို
ချက်ချင်း ထွေးထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“ဟင့်အင်း . . . နင့်ဟင်းတွေ ပြန်ယူသွားပါ”

ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသော မမရဲ့ မျက်နှာရိပ်
ကြောင့် ရွှေဩ အံ့သြသွားရသည်။

“နောက်ဆို နင် . . . ငါ့မောင်ကို ဒီလို ဟင်းမျိုး
ဘယ်တော့မှမကျွေးနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမမ။ ရွှေဩက မမနဲ့ဒီလုံးအတွက်
သီးသန့်စေတနာနဲ့ပါ”

“နင့်ဟင်းတွေစားပြီးရင် ငါ့မောင်က ငါ့ချက်ထား

•—•—•—•—•

တာ မစားချင်ဘဲနေမှာပေါ့။ တော်ပါပြီဟယ် ... ငါတို့မောင်
နမရဲ့ အသိုက်အမြုံကို နင် လာဝင်မဖျက်ပါနဲ့”

“မမ ... ရွှေဩကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ ရွှေဩက
စေတနာသက်သက်ပါ”

“စေတနာတွေ ဘာတွေ ညာတွေဆိုတာ မြင်ရတဲ့
အရာမှမဟုတ်ဘဲ။ ငါ့ကိုလာမပြန်နဲ့။ ငါမတွေ့ဘူး။ ငါသိတာက
နင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနေပါ။ နင် ငါ့မောင်နား သိပ်ကပ်လွန်းနေ
တယ်။ ငါမကြိုက်ဘူး”

ပြောရက်လိုက်တာ မမရယ်။

မမ ဘယ်လောက်ပဲ ရွှေဩကို မျက်မှန်းကျိုးနေပါ
စေ ... ရွှေဩ မမကို ခင်တယ်။

မမ တကယ်ပဲ ရွှေဩကို ညီမလေးလို မခင်နိုင်ဘူး
လားဟင်။

“ရွှေဩကို နောက်မပို့နဲ့လို့ပြောရင် မပို့တော့ပါ
ဘူး။ အခုတော့ ယူခွဲလက်စပြီမို့ ပြန်ယူမသွားချင်တော့ဘူး။
ထားခဲ့တော့မယ်နော်”

ဟု ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ပြောပြီး ထအထွက်မှာ ...

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့တော့ ပြောမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ရွှေဩက ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ပြုံးမိသွား
ပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ မမရဲ့မျက်နှာက ဒေါသမရှိသော
ကြောင့်ပင်။

ရွှေဩလည်း ထွက်သွားပြီးရော ... အစားကြီးတဲ့
သူမက ဟင်းအိုးကို ဇွင့်၇၁ နို့ကစားသင့်မသင့် ချီတံ့ချီတံ့
ဖြစ်နေသေးသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်ကို အနိုင်ပိုင်းဖြတ်လိုက်
သည်။

အိုး ... ဘာဖြစ်သလဲ သူကတောင် သဒ္ဓါကြည်ဖြူ
လို့ထားခဲ့သေးတာပဲ။ ငါကတောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါ
ငါပိုင်ဖြစ်သွားပြီ ... စားမယ်ကွာဟု ယုံကြည်ချက်ထားပြီး
ဟင်းတုံးကို နို့ကစားပစ်တော့သည်။

“ဟွန်း ... ကောင်းလိုက်တာ”

၁၀၈

မယ်ခိုင်

ဟုပင် ပြောမိသည်ထိပင်။

မြေပြင်ပေါ်ကျနေတဲ့ သူမတွေ့ထုတ်ထားသော
ကြက်သားတုံးလေးကိုသာ နှမြောတမ်းတရွာကြည့်နေမိစဉ်

“မမ”

“အမလေး”

“ဘာလို့များ အဲ့ဒီလောက်ထိ လန့်သွားတာလဲ။
မှန်း...”

ဟုဆိုကာ သူမ ပရုံးလေးကို လက်နှင့်တွန်းဖယ်
ကာ သူမငေးနေရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး။ ဘာလဲ ကပ္ပိယကြီးဆီ
က အလှူရင်ခွဲတာလဲ”

“ဟယ်... မဟုတ်မဟတ် ဘယ်ကလာ ချွေသြ
လာပို့သွားတာ”

“ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း... အားကိုးရသားပဲ”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ မနေနဲ့။ ချွေသြတို့က ပိုက်ဆံရှိတယ်။

—ရွှေသွယ်—

နှလုံးသားတွန်သံ

၁၀၉

ဒီလောက်နဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး။ နေ့တိုင်းပို့တော့
လည်း နေ့တိုင်း ကောင်းကောင်းစားရတာပေါ့”

“ဟင်းတွေကို ငြီးငွေ့နေလို့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ဝိုင်သွားသော မမရဲ့မျက်နှာလေး
က သူ့ရှင်ထဲ ဖျားချင်သွားရသည်။

“ဒီလုံးက အပျော်သဘောပါ။ သူများရဲ့ဟင်းတွေ
အဆီငွေ့ငွေ့နဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ အရသာရှိနေပါစေ ဒီလုံး
မချိုဘူး။ မမရဲ့ မနူးမနပ် မကျက်တကျက် ထမင်းဟင်းကပဲ
ဒီလုံးရဲ့ အသက်သခင်မို့ မမရဲ့ ထမင်းနဲ့ဟင်းလောက် ဘယ်
ကြက်သားဟင်းကိုမှ ဒီလုံး မချိုပါဘူး”

“မောင်လေး... မင်းက အဲ့ဒီလိုပြောရင် မမရဲ့
ရှင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်”

“ဟာ... မမကလည်း ဘာမှမဟုတ်တာလေးနဲ့”

ကြည့်စမ်းပါဦး အမေရယ်။ ဒီလုံးက သိပ်လိမ္မာတာ
ပဲ။ ငယ်သေးပေမယ့် အရာရာကို စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တယ်။

—ရွှေသွယ်—

သမီးမှာသာ တုံးအတာပါ။ အခုချိန်ထိ မောင်လေးရဲ့ အနာဂတ်ကို ဘယ်လိုတာဝန်ယူရမယ်ဆိုတာ မတွေးနိုင် သေးဘူး။ သမီး သိပ်တုံးပါတယ်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက် အရိပ်အကဲ တစ်ယောက်ကြည့်နေလိုက်ကြပုံလေးများ ဘေးလူတွေ ကရုဏာသက်စရာပင်။

“မမ . . . ဒီနေ့ ရေချိုးပြီးပြီလား”

ဒီလုံးက လွဲနေတဲ့လမ်းကြောင်းကို ပြန်တည့်လိုက် ပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း . . . ထမင်းချက်ပြီးမှ ချိုးမလို့”

“ဒါဆို ဒီလုံး ရေငင်ထားလိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ . . . ဒါတွေက မမအလုပ်ပါ။ မောင်လေး လုပ်ရမှာက စာကျက်ဖို့ စာမှတ်ဖို့ပဲ”

“စာမေးပွဲပြီးလို့ ကျောင်းတွေပိတ်ထားတာပဲ စာကျက်ဖို့မှမလိုတာ”

“ဟင့်အင်း . . . စာဆိုတာ အချိန်ပြည့်ဖတ်နေရ

တယ်တဲ့။ မောင်လေး စာဖတ်ဖို့တောင် မမက မြို့ကို စာအုပ် တွေမှာလိုက်သေးတယ်။ ဒီနေ့ပဲ ဒေါ်လုံးလှကြီး မြို့တက်သွား ပြီလေ။ ပြန်လာရင် ဗဟုသုတရမယ့်စာအုပ်တွေ အများကြီး ဝယ်လာလိမ့်မယ်”

“မမရယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ မှာလိုက်တာလဲ။ ဖိုက်ဆံ ကုန်လို့”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ စာဖတ်မှ ပညာတတ်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ပညာတတ်လည်း ပေါက်တူးကိုင်ပြီး မြေပေါက် ရမှာပဲ။ ဘာထူးလို့လဲ အလကားနေရင်း”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ် မြေပေါက်ရမယ်”

“အင်းလေ . . . ဒီလုံးလည်း မမနဲ့အတူ အလုပ်လုပ် ရင်း ပျော်ပျော်နေမယ်လေ”

“မနေရဘူး . . . မနေရဘူး။ မင်း . . . ဒီလိုဘဝထဲမှာ မနေရဘူး။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပေါက်ကရတွေ စိတ်ကူး ရတာလဲ။ မင်းညှက်မရှိဘူးလား။ မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား။

၁၁၂

မယ်ခိုင်

လူတစ်ယောက်ဟာ ပညာမတတ်ရင် ဆင်းရဲမယ်၊ ပင်ပန်းမယ်”

“ဟင့်အင်း... ဒီလုံး စဉ်းစားပြီးပြီ။ ဒီလုံး ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး။ ဒီလုံး မမနဲ့ပဲ အတူတူနေမယ်”

“ဒီလုံး... မင်း မမ စကားကို နားထောင်စမ်း။ မင်း ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်”

“ဒီလုံး မတက်ချင်တော့ဘူးမမ။ နောက်နှစ်ဆိုရင် တခြားရွာမှာ ညအိပ် ညနေသွားတက်ရတော့မှာ။ အိမ်မှာက မမတစ်ယောက်တည်း ဒီလုံး စိတ်မချပါဘူး။ တော်ပြီ ဒီလုံး ကျောင်းမနေတော့ပါဘူး”

“မောင်လေး... မင်း နောက် ဒီလိုမပြောရဘူး။ မင်း ကျောင်းနေရမယ်။ အမေက မင်းကို ပညာတတ်ကြီး သိပ်ဖြစ်စေချင်တာ။ မရဘူး... မင်းကျောင်းနေကိုနေရမယ်”

“မမ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကိုပဲ မကြည့်နဲ့။ ဒီလုံး တကယ်ပဲကျောင်းနေပြီ ထားပါတော့။ ဘယ်မှာလဲ ကျောင်းစရိတ်။ ဒီလောက်ခက်ခဲနေတာ... မမတစ်ယောက်

•—•—•—•—•

နုလုံးသားတွန်သံ

၁၁၃

တည်း ပင်ပန်းနေမှာပေါ့။ အမေရှိစဉ်ကတောင် ချိုချိုတဲ့နို့နေလာခဲ့ရတာ။ အခု ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

သူမ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်ဥကြီးတွေ က တစ်လုံးချင်း ကျလာတော့သည်။

မောင်လေးရယ်... ဒါကြောင့်လား။

အဲဒါကြောင့်ဆိုရင် မမက အသုံးမကျလို့ပေါ့နော်။ မမက မင်းမျက်စိရှေ့မှာ တကယ်ပဲ အသုံးမကျတဲ့လူကြီးပေါ့။

“မမကို မင်းအားမကိုးတာဘဲပေါ့နော်”

“ဟာ... မမ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအခါမှာ ဝိုင်ကျသွားသူက ဒီလုံးရယ်ပါ။

သူ ဘယ်လိုပြောတတ်တော့မှာလဲ။

ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်လည်း အဆုံးစွန်ထိ ဝမ်းနည်းသွားမှာက မမ။ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောရအောင်က လည်း သူ့ရဲ့ ဘဝတက်လမ်းအတွက် မမကို လှေကားတစ်စင်းအဖြစ် မချနင်းချင်။

“မမသိပါတယ်၊ မင်း မမကို မယုံကြည်ပါဘူး။ မမ

•—•—•—•—•

မင်းကိုတောင်းဆိုပါမယ်။ မမကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်အားကိုးကြည့်စမ်းပါ။ မင်းအားကိုးလို့ရစေရမယ်။ မမကလည်း ပန်းနှစ်ဖက်ကြားမှာ ခေါင်းပေါက်သူမို့ သူများနည်းတူတော့ လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့”

“မင်းက အဲဒီလို ဘူးငြင်းနေရင် သေသွားတဲ့အမေ့ကို မမ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှာလဲ။ အမေက မင်းကို ပညာတတ်ကြီးသိပ်ဖြစ်စေချင်တာ။ မင်း ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ သူက အငြိမ်းစား ထိုင်စားရမှာတဲ့လေ။ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့အမေ... ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး...။ အမေ့ရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကိုတော့ မင်းရော မမရော ဖြည့်ဆည်းပေးသင့်တယ်။ ဒီဆန္ဒလေးတောင် မဖြည့်ပေးခဲ့ရင် တမလွန်မှာ မမတို့ကို စောင့်ကြည့်နေမယ့်အမေ့ကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်။ မမ အလုပ်ကြိုးစားပါမယ်။ မမကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်အားကိုးပေးပါ။ မမက မင်းရဲ့ အစ်မပါ”

ဒီလုံး ရင်ထဲဆို့နှင့်သွားရသည်။ ဆို့နှင့်သွားရတာ

နှင့်ကို ဘာစကားမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်လိုက်တော့ပါ။

“မမ... မမ ဘာဖြစ်လို့ ခွန်အားတွေ အဲ့လောက်ရှိသွားရတာလဲဟင်”

“မမရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မေ့ချောက်လို့မရနိုင်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲ့ဒါ အမေ့မျက်နှာပဲ။ ဆေးပုလင်းချိတ်ထားတဲ့ အမေ့မျက်နှာက သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာ။ အမေ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း သိနေရဲ့သားနဲ့ အမေ့ကို ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက မမ စိတ်ကူးခဲ့မိတယ်။ မင်းသာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် အမေ့ကို ကုသပေးနိုင်မှာပဲလို့။ မောင်လေး... မင်း ကျောင်းဆက်နေရမယ်။ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ မင်း... မမကို ကတိပေးပါ။ နောင်အခါ ဆရာဝန်ကြီးလုပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောလေ။ မင်း မမကို ကတိပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လားဟင်။ ဒီလုံး ပြောလေ”

ထိုအခါမှာတော့ ဒီလုံးက ခေါင်းလေးမညိတ်ချင်ညိတ်ချင်နဲ့ ငုံ့ချသွားသည်။

“မမ အတည်သတ်မှတ်လိုက်ပြီနော်။ ငါ့မောင်
ကတိတည်ရမယ်။ လူမှာကတိ မင်းမှာသစ္စာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ ဒီလုံး ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်။ ဒီလုံး
အတွက် မဟုတ်ဦးတော့ . . . မမရဲ့ ဆန္ဒအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ငါ့မောင်လေး တစ်နေ့နေ့တော့ ဆရာဝန်ကြီး
ဖြစ်ကို ဖြစ်လာမှာပါ။ ဘမျိုးဘိုးတူတဲ့ ဆရာဝန်မျိုးရိုးပဲ”

“ဗျာ”

ဝိုင်းစက်နေသော ဒီလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်က ပြုံး
ကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

သူ နားကြားလွှဲတာ မဟုတ်ပါ။

စောစောက စကားဟာ မမပြောလိုက်တာ အမှန်
ပါပဲ။

ကြည့်ပါဦး . . . မမမျက်နှာကလည်း ပျက်ယွင်း
သွားလိုက်တာ။ တစ်ခုခုကိုစားနေရုံမျိုးနှင့်။

ဒါဆို သူက နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး မေးသင့်ရဲ့လား။

သူတို့ရဲ့ ဘဝတစ်ဝိုင်းတစ်စကို မေးကြည့်ဖို့ ဝေခွဲ

ရစက်နေစဉ်မှာပဲ မမက လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

မမပြောချင်စိတ်ရှိလာတဲ့ချိန်မှာ ပြောပြလာမည်
ဖြစ်၍ မမကို စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်စေမယ့် စကားလုံးတွေ
ကို မမေးဖြစ်တော့ဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်မိတော့သည်။

ဒီနောက်ပိုင်း သူမတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးရဲ့
ဘဝဟာ ခလုတ်တွေ ဆူးတွေနှင့်ပါပဲ။

ရပ်ရေး ရွာရေး သာရေး နာရေးကအစ သူမက
ဦးဆောင်သူမို့ သူမခေါင်းပေါ်ကျရောက်လာခဲ့သည်။

သူမက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူမို့ ဒီကိစ္စရပ်တွေကို ဖြေ
ရှင်းရဖန်များလာတော့ အကျပ်ရှိက်လာခဲ့သည်။ သူမက
ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် တစ်ခုချင်းစီကို ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် စိတ်
တွေက မခိုင်တခိုင် ယိုင်ကျလှလှပါ။

သို့ပေမယ့် ကပ္ပိယကြီးရဲ့ စကားလုံးတွေကို သူမ
နလုံးသွင်းလိုက်နာမိပါသည်။

— ဂျွနီယာ —

ဟုတ်သည်။ မှန်သည်။

သူမက မောင်လေးရှေ့မှာ အမြဲအားမာန်အပြည့်နဲ့
ရပ်တည်နိုင်ရမည်လေ။ ဒါမှလည်း မောင်လေးရဲ့ ဘဝလမ်း
ဟာ သာယာဖြောင့်ဖြူးလိမ့်မည်။ သူမရဲ့ အကျပ်အတည်းကို
စိတ်ညစ်တိုင်း မောင်လေးကိုသာ ရင်ဖွင့်နေရရင် မောင်လေး
က ကျောင်းဆက်နေတော့မည် မဟုတ်တော့။ အမေမရှိ
တော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှ သူမတို့မောင်နှမ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ပိုချစ်ခင်လာကြသလိုပင်။

အစ်မဖြစ်သူကလည်း မောင်ရဲ့မျက်နှာကို အရိပ်
တကြည့်ကြည့်နေတတ်သလို၊ မောင်ဖြစ်သူကလည်း အစ်မ
ရဲ့ မျက်နှာညှိုးညှိုးကို အမြဲတစေ အကဲခတ်လျက်ပင်။

သူမရဲ့ စိတ်တွေကလည်း အမေရှိတုန်းကထက်
များစွာပြောင်းလဲကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။

ဘယ်အလုပ်မဆို မပျင်းရိတော့သလို၊ ပိုက်ဆံ
ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲပင်ပန်းပါစေ မနိုမကပ်လုပ်
တတ်လာသည်။

— ဂျွနီယာ —

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မီးခွက်ထွန်းချိန်မှ ယာခင်းထဲက ပြန်လာတတ်တာမျိုးတွေပါ ဖြစ်လာသည်။

ဒီလိုအခါမျိုးတွေမှာဆို ဒီလုံး ရင်ထဲ မရှိအောင် ခံစားရပါသည်။ သူက အပြစ်ကျူးလွန်မိသလိုပင်ခံစားရသည်။

အစ်မဖြစ်သူက ယာခင်းထဲမှာ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် အငှားလိုက်ပြီး နဖူးကရွေး ခြေမကျအောင် ရှာဖွေကျွေးမွေးသည်။ သူကတော့ အိမ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေသည်။ ဒါတရားရဲ့လား... နောက်ကျောမလှဲသလို ခံစားရပေမယ့် အစ်မဖြစ်သူရဲ့ ဆန္ဒအမှန်ပဲမို့ သူ ဘာမှစောဒကမတက်ရဲခဲ့ပါ။

အခုလည်း သူ အိမ်ပေါ်တက်လိုက် အိမ်အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် ဗျာများနေရသည်။

အိမ်ပေါ်မှာက မှောင်နေ၍ မီးခွက်ပင်ထွန်းထားရပြီ။ မမ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာသေးတာလဲ။ သူ စိတ်ပူလွန်းလို့ ဘယ်လိုနေရမှန်းပင် မသိတော့။ အမေက သူ့ရှေ့မှာပင်

ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီးပါပြီ။ မမကိုလည်း ဒီလိုမဖြစ်စေချင်တော့။ မမရယ်... ပြန်လာပါတော့... မှောင်နေပြီ။

“မောင်လေး”

ထိုအသံ ညင်ညင်လေးက သူ့ရင်ထဲမှာ နေမင်းတစ်စင်း ထပ်မံဖြာထွက်လာသလိုပင်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ စာဖတ်မနေဘဲနဲ့”

“မမ ဘာဖြစ်လို့နောက်ကျနေတာလဲ”

ဒီမေးခွန်းကို သူမ အလုပ်လုပ်နေလို့ပါလို့ အမှန်အတိုင်းဖြေရမှာလား။ မဖြေသင့်ပါဘူး။

“ဪ... အပြန်လမ်းမှာ ဒေါ်လုံးလှတို့အိပ်ဝင်နေတာနဲ့ကြာနေတာ။ မြို့ကပြန်လာတာ အဆင်ဆန်းလေးတွေပါတယ်လေ”

ယုတ္တိမဲ့လွန်းသော မမရဲ့စကားကြောင့် မမကို သနားသွားရသည်။

မနက်ကမှ ဒေါ်လုံးလှနဲ့သူ ရွာဦးမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ်။ မြို့ခံကသွားမယ်လို့ ပြောသွားသည်လေ။

“တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့။ မင်းပြောမယ့်စကားကို မမ သိတယ်။ မမမေးတာ တစ်ခုပဲဖြစ်ပါ။ မမကို စိတ်ချမ်းသာ စေချင်သလား၊ မချမ်းသာစေချင်ဘူးလား”

“စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းတစ်နေ့နေ့ကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေါ့။ မမဘဝမှာ အကျိုးလှလှတွေလည်းမလိုအပ်ဘူး။ ကြက်သားဟင်းလည်း မလိုအပ်ဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင် မင်း လက်နဲ့ မမရဲ့အသားထဲကိုထိုးသွင်းပေမယ့် ဆေးတစ်ချောင်း ပဲလိုအပ်တယ်။ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ မင်း မမကို ကတိပေးနိုင် ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ ဖြစ်စေရမယ်”

“ကဲ... အဲ့ဒါဆို မမကျေနပ်ပြီ။ လာ... ထမင်း စားရအောင်”

“မမ ဟင်းက”

“ဘာမှမပူနဲ့။ ဒီမှာတွေ့လား”

ဟုဆိုကာ ခါးကြားထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲ

—•••—

ထုတ်လာသည်။

အထုပ်သေးသေးလေးက ခါးကြားထဲမှာ ကျစ်ကျစ် ပါအောင် လိပ်လာ၍ တော်တော်နဲ့ဖြေမရပါ။

သေချာကြည့်လိုက်မှ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထုပ် လာသည့် ကြက်သားဟင်းပါပဲ။

“မမ ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ”

“ရွေးပါးစပ်ထဲက လုလာတာ... ဟဲ... ဟဲ”

“ဟာ... ရွံ့စရာကြီး”

မမရဲ့ ရွတ်နောက်နောက်စကားကို သူက အရွန်း ဖောက်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူ မမကို သိပ်သနားသွားရသည်။

လယ်ရှင်ကျွေးလိုက်တဲ့ဟင်းကို မစားဘဲ ယူလာခဲ့ တာပေါ့။

ဪ... မမရယ်။ မမရဲ့ကျေးဇူးက ခမ်းနားလွန်း လှပါတယ်။

ထိုနေ့က သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် မြိန်ရေ

—•••—

ရှက်ရေ စားသောက်ပြီးမှ စကားပြောနေရင်းပင် မမက အိပ်
ပျော်သွားခဲ့သည်။

အခန်းဖွဲ့စည်းထားမှုမရှိတဲ့အိမ်ဖို့ ရှူးရှူးရဲ့အိပ်
ပျော်နေသော မမရဲ့ ခေါင်းအောက်သို့ ခေါင်းအုံးထိုးပေး
လိုက်သည်။

အပေါ်မှ စောင်ပါးပါးကို ခြုံပေးလိုက်သည့်တိုင် မမ
က နိုးမလာခဲ့ပါ။

မမ သိပ်ပင်ပန်းနေသည်ထင်။

ကြည့်ပါဦး ရှူးရှူးနဲ့ အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ။

မမရယ် . . . ဓကလေး သည်းခံလိုက်ပါ။ ဒီလုံး
ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်မှ မမ နားနေရမယ်နော် . . . ဟု သူ့ရင်ထဲ
မှာ အသံတိတ်ပြောမိရင်း မမရဲ့လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်
မိသည်။

“ဟင်”

သူ အံ့သြသွားရသည်။

အကြောင်းမှာ မမရဲ့ လက်ဖဝါးလေးတွေကြောင့်ပဲ

•—•—•—•—•

ဖြစ်သည်။ တချို့နေရာက အသားနုလေးတွေတက်နေပြီး
တချို့နေရာက အနာလေးတွေဖြစ်ပြီး ပေါက်ပြဲနေလို့ပါပဲ။

သူ့အသည်းကို အပ်နဲ့တဆစ်ဆစ်ထိုးဆွနေသလို
နာကျင်သွားရသည်။

“မမရယ် . . . ဘာကြောင့်လဲဟင်၊ အဲ့ဒီလောက်ပဲ
မမကြိုးစားရသလား တန်ရဲ့လားမမရယ်။ ဒီလုံးဘဝက အဲ့
လောက်ထိပဲ အရေးကြီးနေလို့လား။ မဖြစ်သင့်ဘူးဗျာ။ မမ
ဟာ . . . မေဗျာ”

သူ့ရင်ထဲ ဖြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်ကို တင်း
ကျပ်ပိတ်မှောင်သွားရသည်။

သူ့ရဲ့မျက်ရည်တစ်ပေါက်က မမရဲ့ လက်ဖဝါးပြင်
ပေါ်ကျမီသွားစဉ်မှာ မမရဲ့လက်ကလေးက ဆတ်ခနဲ လှုပ်ခါ
သွားရသည်။

ပေါက်ပြဲနေသော အသားအက်ကြောင်းထဲသို့
မျက်ရည်စက စိမ့်ဝင်သွားသောကြောင့် မမ ပူရှိန်းရှိန်းခံစား
လိုက်ရသည် ထင်ပါရဲ့။

•—•—•—•—•

သို့ပေမယ့် မမက ပင်ပန်းလွန်း၍ နိုးမသွားခဲ့ပါ။
 ရှားရှားရှိရှိအိပ်မောကျနေဆဲ။
 အိပ်ပျော်နေသော သနားစရာကောင်းတဲ့မမကို
 ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။
 တစ်နေ့နေ့တော့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ကို
 ဖြစ်စေရမည်လို့။

ဒီလက်ပံပွင့်တွေကြွေကျချိန်ဆို မောင်လေးက
 ရွာကို ပြန်လာနေကျမို့ လက်ပံပွင့်ကြွေချိန်ကိုသာ အမော
 တကော မျှော်နေမိခဲ့တာပါ။

အခုလက်ပံပွင့်တွေ ကြွေနေပြန်ပြီလေ... မောင်
 လေး။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာသေးတာလဲ။

လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ငုံ့ငုံ့လေးထိုင်ရင်း
 အဝေးကိုလှမ်းမျှော်နေမိသည်။ ရွာကို အပြေးပြန်လာမယ့်
 မောင်လေးရဲ့ အရိပ်အယောင်လေးတွေရုန်းနှင်ပေါ့။

သူမရဲ့ စိတ်မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ အဝတ်အိတ်လေး

ကို လှုပ်ခါယမ်းပြီးပြေးလာနေတဲ့ မောင်လေးရဲ့ ပုံရိပ်လေးက
စိုးစိုးလို့နေခဲ့သည်။

အခုဆို မောင်လေးက ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားကြီးဖြစ်နေပြီမို့ ပုံစံအနေအထားက ပြောင်းလဲသွားလေ
မလားဟု မျှော်မှန်းမိရတာကလည်း ထပ်တလဲလဲပင်။

မြို့ပေါ်က လူငယ်တွေအတိုင်း ဆံပင်ရှည်ရှည်များ
ဖြစ်နေမလား။ ဒါမှမဟုတ် လူကြီးဆန်ဆန်ပဲ ဆံပင်ကို တိုတို
ကပ်ကပ်နဲ့စမတ်ကျကျဖြစ်နေမှာလား။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်
ရော ဝတ်တတ်နေပြီလား။ ဆေးတွေရော ထိုးတတ်နေပြီ
လား။

“ဟာ ... ဟုတ်ပြီ ... မောင်လေး ရောက်လာရင်
ခေါင်းမူးအောင် ဟန်ဆောင်ရမယ်”

ဟု တီးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

သူမကို တစ်ယောက်ယောက်ကမြင်ခဲ့လျှင်တော့
ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေသူဟု ပြောကြလိမ့်မယ်။

သို့သော် ရွာသူရွာသားအားလုံးလိုလိုက သူမတို့

မောင်နုမရဲ့သံယောဇဉ်မေတ္တာကို သဘောပေါက်နင်းပြီးသား
မို့ သူမကို ရူးနေသူဟု မည်သူမှ မသတ်မှတ်ကြပါ။

မောင်လေးက ကျောင်းတက်ဖို့ ရွာကထွက်သွား
ပြီးကတည်းက ဒီလက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာ ညနေစောင်း
တိုင်း မောင်လေး ပြန်အလာကို လာလာမျှော်နေမိတာက
သူမရဲ့အကျင့်တစ်ခုဖြစ်နေတတ်ပါပြီ။

ပြီးတော့ သူမ နှုတ်ဖျားကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ
တီးတိုးတီးတိုးနဲ့ ပြောနေတတ်သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံဆို မျက်
ရည်ဥကြီးတွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေတတ်ပြန်သည်။

သို့ပေမယ့် သူမရဲ့မျက်ရည်တွေနဲ့ လွမ်းမောစွာ
ရူးသွပ်ခြင်းတွေကို အိတ်ယမ်းပြီးပြန်လာတဲ့ မောင်လေးရဲ့
ပုံရိပ်က ကုသပေးနေတတ်ပြန်သည်။ မောင်လေးရဲ့အပြုံး
တစ်ပွင့်ကမှ သူမဘဝရဲ့ အားဆေးတစ်ခွက်ပါ။

မြို့ပေါ်မှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ မောင်လေးက
ပိုက်ဆံမှာခွဲရင် အဆင်သင့်ပို့ပေးနိုင်ဖို့အတွက် မနားမနေ
ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ထားသမျှကို မစားရက် မသောက်ရက်

စုဆောင်းနေတတ်၍ ရွာသူရွာသားတွေက သူမကို စနေလှ ပါပြီ။ အာဟာရပြတ်သွားမယ်တဲ့လေ။

သို့သော် သူမ မမူပါ။ မောင်လေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပံ့ပိုးဖို့ကိုပဲ သူမ နှလုံးသားထဲ အသိဉာဏ်ထဲ အဆုံးစွန်အပျံ့အနှံ့နေရာယူထားသည်။

တစ်နေ့နေ့ မောင်လေး ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ရမည်။

အမေ့ရဲနောက်ဆုံးဆန္ဒဖြစ်တဲ့ မောင်လေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့အရေး သူမက အစွမ်းကုန် ထောက်ပံ့ပေးသွားမည်။ သူမဘဝက ဒါပါပဲ။

မြေပြင်ပေါ် ကြွေကျလာတဲ့ လက်ပံပွင့်ကြီးကို ကောက်ယူလိုက်မိသည်။ လက်ပံပွင့်ကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မင်းက အမေနဲ့တူတယ်။ ကြွေကျသွားပြီ။ နောက်တစ်ဖန် ပြန်ပြီးရှင်သန်ခွင့်မရတော့ဘူး။ ဒီအပင်ကြီးကို မင်းရဲ့ အလှနဲ့ တန်ဆာမဆင်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း တစ်ချိန်က အစွမ်းကုန်လှခဲ့တာပါ။ မင်း တာဝန်ကျေပါတယ်။

—ရွှေသော—

ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကို ကောက်ယူပြီး သိမ်းဆည်းထားပါမယ်။ အမေကလည်း လက်ပံပွင့် လေးဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာနော်။ အဲဒါဆိုရင် မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်နှံစရာ မလိုတော့ဘူး။ ခြောက်သွေ့သွားတဲ့ထိ အမြတ်တနိုးနဲ့ သိမ်းထားလို့ ရပြီ။ ငါ အရမ်းရင်နာခဲ့ရတယ်။ ငါတို့အမေကို မြေကြီးထဲမှာ ဒီအတိုင်းကြီးတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ရလို့။ အခုချိန်ဆို အမေ ဘာဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူးနော်။ အရိုးရော ကျန်ရှိနေသေးရဲ့လား။ မိုးရွာရင်ရော သူ ဘယ်လိုနေသလဲ။ မြေကြီးဆိုတော့ ရွံ့ရည်တွေ စိမ့်ဝင်နေမှာပေါ့နော်။ အခုတော့ လွန်ခဲ့ပါပြီ။ အရင်ကတော့ မိုးရွာတဲ့ ညတိုင်း ငါ အိပ်လို့ မရခဲ့ဘူး။

သူမ အဝေးတစ်နေရာကို မျှော်ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိက်မိပြန်သည်။

သူမ အသက်ရှူနှုန်းတွေ မြန်ဆန်နေမိသည်။ သူမ ငိုချင်နေတာပါ။ သို့သော် သူမက ရင့်ကျက်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမှာမို့ စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေမိတာပါ။

“မောင်လေးရယ်... မင်းကို မမ အရမ်းတွေ့ရင်

—ရွှေသော—

၁၃၄

မယ်ခိုင်

တာပဲ။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ပြန်မလာသေးတာလဲ မင်းက အခုလို
ခဏ ခဏ အကြာကြီးရဲ့နေတော့ မမရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။
အမေက မမဆီ စာမရေးနိုင်တော့လို့ထားဦး။ မင်းက ဘာ
ဖြစ်လို့ မရေးရတာလဲကွာ။ မမကို မေ့ပြီး မြို့ပေါ်မှာ ပျော်သွား
ပြီလား။ မဟုတ်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ့မောင်က ငါ့ကို
အရမ်းသတိရမှာပါ”

ဟု စိတ်ကြိုက်တွေးမိလိုက်ပြန်သည်။

“မမ”

“ဟင်... ရွှေဩ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မမကို ရွှေဩကြည့်နေတာကြာပြီ။ မမ ဘာတွေ
ပြောနေတာလဲ”

“အယ်... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သီချင်းလေး
ဘာလေးဆိုနေတာပါ”

“မမက သီချင်းဆိုတတ်တယ်။ ရွှေဩဖြင့် မမ
သီချင်းဆို ဘာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“ညည်းကြားအောင် ငါက ဆိုပြနေရဦးမှာလား”

—ရွှေဩ—

နုလုံးသားတွန်သံ

၁၃၅

“မမကလည်း”

“ညည်း လာရှုပ်တာနဲ့ပဲ အာရုံလွင့်ပါတယ်အေ”

“မမ ဒီလုံးကို မျှော်နေတာလားဟင်...”

ဒီမေးခွန်းမှာတော့ မမရဲ့ဟန်ပန်က သိသိသာသာ
ညှိုးငယ်သွားပါသည်။

ရွှေဩရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ညည်းလည်း အသုံးမကျပါဘူးအေ။ မသကာ
ညည်းပါ ဆယ်တန်းအောင်လိုက်ရင် မြို့ပေါ်မှာ ကျောင်း
တက်။ အဲဒါမှ ငါ့မောင်ရဲ့နေရေးထိုင်ရေး စားရေးကို စိတ်ချ
ရပါဦးမယ်။ ညည်းလည်း အလကားပဲ”

မမရဲ့စကားလုံးတွေက ရွှေဩကို နှိမ့်ချလိုက်တာ
ဆိုပေမယ့် ကရုဏာလိုအင်လေးနဲ့မို့ ရွှေဩ ရင်ထဲ စိတ်ဖြစ်
သွားရသည်။

“ရွှေဩက ညှို့လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလုံးက တော်လို့
ပါ။ ကျူရှင်လည်း မတက်ရဘဲ ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးနဲ့။
တော်တော် မတရားတာ”

—ရွှေဩ—

ဟု ရွှေ့ပြောင်း ကျွေးကျွေးနပ်နပ်ကြီး ပြစ်တင်ပြော
ဆိုလိုက်ပြန်သေးသည်။

“ညွှတ်ရင် ညွှတ်တယ်ပေါ့။ ညည်း ဘယ်လိုကြီးစား ကြီး
စား ငါ့မောင်ကို မမိနိုင်ပါဘူးအေ။ ငါ့မောင်ကမှ တကယ်
တော်တာ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒီလုံးက သိပ်ဉာဏ်
ကောင်းတာ။ အတန်းထဲမှာ ဆရာက ဉာဏ်စမ်းမေးရင် သူ
တစ်ယောက်ပဲ ဖြေနိုင်တာ။ ဆရာကတောင် ချီးကျူးသေး
တယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာတဲ့တုံး”

“မင်း သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်တဲ့။ ဗဟုသုတ
လည်း ကြွယ်ဝတယ်တဲ့။ အဲဒီခါ ဒီလုံးက ဘာပြောလဲ သိလား”

“ဘာလဲ”

“အဲဒါ မမကြောင့်တဲ့။ အိမ်မှာဆို မမ ဝယ်ပေးထား
တဲ့စာအုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့”

“အဲလိုပဲပြောသလား”

•—•—•—•—•

“ဘယ်ကမလဲ။ စာဖတ်ရမှာ မပျင်းဘူးလားလို့
ဆရာက မေးတော့။ မပျင်းဘူးတဲ့။ မမစိတ်ချမ်းသာအောင်
ကြိတ်ဖတ်ရင်း စာဖတ်တာကို အကျင့်ပါသွားတာတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဒီလုံးက ကျောင်းမှာဆို စတား သိလား”

“ဘာလဲ စတားဆိုတာ”

“ကြယ်လေ”

“ကြယ်... ဟုတ်လား။ ကြယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဟာ... မမကလည်း တုံးလိုက်တာ။ ကြယ်ဆိုတာ

ကောင်းကင်ယံမှာ အမြဲထွန်းလင်းနေတဲ့အရာလေ။ လသာ
ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မသာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲထင်သင်ပေါ်ပေါ်
တောက်တောက်ပပနဲ့”

“အဲ... ငါ့မောင်ကလည်း အဲလိုမျိုးပဲပေါ့”

“ဒါပေါ့... ဒီလုံးက ချောလည်းချောတယ်။ စာ
လည်း တော်တယ်။ ဒီလုံးက အမြဲပြောပြောနေတတ်တဲ့ အဲဒီ
မမဆိုသူကို အတန်းသားတွေ တွေဖူးချင်နေကြတာ အရမ်း

•—•—•—•—•

၁၃၈

မယ်ရိုင်

ပဲ။ မမကို တွေ့ဖူးချင်ကြတော့ မမရဲ့အကြောင်းတွေကို ရွှေသြ
ကို လာမေးတယ် သိလား”

“အဲတော့ ညည်းက ရုပ်ဆိုးတဲ့အကြောင်း၊ နှုတ်
ကြမ်းတဲ့အကြောင်းတွေကို အပိုလုပ်ပြီး ကြားလုံးထည့်လိုက်
သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ . . . လွဲသွားပြန်ပြီ။ ရွှေသြပဲ ဘယ်ရမလဲ။
ကိုယ့်ရွာသားကို သူများတွေ မေးမြန်းလာတော့ ပဲများပြီး
အပိုတွေရောလျှောက်ကြားပစ်လိုက်တယ်။ မမက အရမ်း
လည်း ချောတာ၊ ညက်လည်းကောင်းတယ်။ ရွာရဲ့
ကွမ်းတောင်ကိုင် ဘာညာသာကောပေါ့”

“သူများတွေ အဟုတ်လိုက်ကြည့်မှဖြင့် ငါ အရှက်
ကွဲနေပါဦးမယ်”

“ဒီလုံးက စာတော်တော့ ငါတို့ချိန်ထားရမယ် ဘာ
ညာနဲ့တောင် ကောင်မတွေက စနေကြသေးတယ်”

“ဘာ . . . ငါ့မောင်ကိုများ။ သူတို့နဲ့ တန်လို့လား
တောသူစုတ်တွေ”

—ရွှေသြ—

နုလုံးသားတွန်သံ

၁၃၉

“ဘယ်ရမလဲ ရွှေသြကလည်း အားကျမခံ မင်းတို့
နောက်ကျသွားပြီလို့။ မမက ဒီလုံးကို ရွှေသြကလွဲရင် ဘယ်
မိန်းကလေးနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးတဲ့လို့ ပြောပစ်လိုက်
တယ်”

“ကောင်မ . . . အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေ
တာ။ ညည်းလည်း တောသူပဲ ဘာထူးလို့လဲ။ ငါ့မောင်က
ဆရာဝန်ဆိုတော့ ခြုံသူနဲ့မှ လိုက်မှာပေါ့ အရှုံးမရဲ။ စိတ်
လျှော့လိုက်ပါ”

ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောသွားတဲ့ မမရဲ့စကားကို ရွှေသြ
အောင့်သက်သက်ကြီး ခံလိုက်ရသည်။

အင်း . . . မမပြောရင်လည်း ပြောစရာပဲ။ သူမ ပုံက
ရင့်မာပြီး တောသူပီသလှသည်။

ဟင်း . . . မမနဲ့များ တခြားစီပဲ။ ကြည့်စမ်း မမမှာ
ဒီလောက်အလုပ်တွေကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြမ်းကြမ်းတမ်း
တမ်း လုပ်နေရတာတောင် မှန်ညက်စွာ လှနိုင်သေးသည်။
အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရလို့ကတော့ ဘယ်

—ရွှေသြ—

လောက်ထိများ လှလိုက်ပါမလဲ။

သူမက မမကို အားကျလှပါသည်။

မမက လှလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တော်လို့လား။ ဒါမှ
မဟုတ် ကျွန်ုပ်ရလို့လား။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်
နိုင်သည်။

သို့သော် ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါ။

ဖြစ်နိုင်တာကတော့ အလွန်လိမ္မာပါးနပ်ပြီး ရုပ်
ချောဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ဒီလုံးသွဲ့ဆိုတဲ့ မောင်တစ်ယောက်ကို
ပိုင်ဆိုင်ထားလို့ပဲ ဖြ် ပိုင်မည်။

မမရဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့သိက္ခာကြောင့် လုံမတွေ့က
ယောက်မလို့လည်း မခေါ်ဝံ့ကြသလို စလည်း မစရဲကြ။
ဒီအထဲမှာ သူမလည်း တစ်ယောက်ဖြစ် ပါဝင်ရပါသည်။

ဒီနေ့တော့ လေလုံးသွဲ့ဆိုတဲ့သူမက ယာအလုပ်
တွေကို စောစောသိမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ
မောင်လေးရွာကို ဒီနေ့ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစကား
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမ ရွာထဲဝင်တော့ အကြံတစ်ခုရသွားသည်။
ဒီနောက် နောက်ကြောင်းပြန်ခေါက်ကာ ကိုဖိုးဌေးရဲ့ ကြက်
မြဲတက် ဦးတည်လိုက်သည်။

“ဗို့... ကိုဖိုးဌေး”

“ဝေ”

ထူးသံနဲ့အတူ နေလောင်ခံမျက်နှာတစ်ခုက
ပြတင်းဝကို ထွက်လာသည်။

“ဪ...လေလုံးပါလား။ ဘာလဲ ကြက်ဖမ်းမလို့
လား။ ဒီလုံး ဒီနေ့ရွာကို ရောက်မှာဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလုံးရောက်လာမှပဲ ငါလည်း ခေါင်း ခဏ ခဏ မူး
နေတာနဲ့ သောက်ဆေးလေး ဘာလေး မေးရဦးမယ်”

ကိုရီးဌေးရဲ့စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ ပိတ်လှိုင်းလုံး
လေး ခတ်သွားရသည်။

“ဒီလုံးကို ပြောလိုက်ပါဦး။ ငါတို့ဘက်ကိုလည်း
လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါဦးလို့။ သူ ရွာမပြန်တာ ကြာပြီကွယ့်”

“ကြာဆို... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတော့ စာ
များပြီလေ။ ဒီလုံးက တအားကြီးစားတာ ခွဲစိတ်ပါရဂူဆိုလား
ဘာလား လုပ်မယ်ဆိုပဲ”

“အင်း... ကောင်းတယ်ကွယ့်။ ကျုပ်တို့ရွာက
ဆရာဝန်ရှိပြီလို့ ရွာနားနီးချင်း ကြွားရတာပေါ့”

•—•—•—•—•

“ဒါပေါ့... ဪ... ခြံထဲက ကြက်တစ်ကောင်
ဖမ်းသွားမယ်နော်”

“အေး... အေး... အမောက်နီတာ မဖမ်းသွားနဲ့
နော်။ အဲဒါက တိုက်ကြက်။ ဝင်ငွေကောင်းတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်အကောင်ဖမ်းရမလဲ”

“အကြားလေးဟာ ဖမ်းလိုက်။ အဲဒီကောင်ကမှ ဥ
ဥလက်စမို့ အဆီလည်းပေါ့မယ်။ ဥကင်းလေးတွေလည်း ရှိ
နေမယ်။ အရသာရှိမယ်ကွယ့်”

“အဲဒီကောင်ကိုပဲ အရဖမ်းတော့မယ်”

ဟု ပြောရင်း ကြက်ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။

ကြက်တွေက သူတို့ကို ဖမ်းတော့မှာပဲဆိုတာ သိ
နေသည့်အလား သူမကို မြင်တော့ သူထက်ငါဦး အလျင်
အမြန် ပြေးသွားကြသည်။

သူမကလည်း ဘယ်ရမလဲ လေလုံးသွဲ့ပဲ။ ပြော
ထားတဲ့အကောင်ကိုသာ မရမက ကုန်းဖမ်းလိုက်သည်။

ကြက်ကလေးက သူမလက်ထဲမှာ သူမကို ပြူး

•—•—•—•—•

ကြောင်ကြောင်လေးကြည့်နေလေတော့ သူမက သဘောကျ နှစ်လိုစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ သူမက လုပ်စရာရှိသည်များကို စနစ်တကျ သွက်သွက်လက်လက် လုပ်ကိုင်ကာ ရေရိုးချိုးပြီး ဖွေးကြိုင်သွားအောင် ရှင်မတောင်စစ်စစ်ကို ရေကျလေးလိမ်းကာ အကျီဝပ်လတ်လတ်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ရွာထိပ်က လက်ပံပင်ကြီးဆီသို့ အပြေးလေး လာခဲ့မိသည်။

သူမလာရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ရွာလူများက ထူးဆန်းစွာ မြူးကြွနေသော သူမကို စလို့မဆုံးပါ။

ဒါကိုပဲ သူမက ကြည်ကြည်ရှင်ရှင်လေးပင် ရယ်ရယ်မောမော တုံ့ပြန်နေသေးသည်။ နေနီဝန်းကြီးက တောင်တန်းတွေကြား ဝင်တော့မလို ထွက်တော့မလိုနှင့် သူမကို ကျီစယ်နေပြန်သေးသည်။

သူမက နေနီဝန်းကြီးကိုကြည့်ရင်း ဆုတောင်းနေမိသည်။

မဝင်သွားပါနဲ့ဦး။ အချိန်တွေကို ဆိုင်းငံ့ပေးပါ...

ဟု။

ထိုစဉ် လက်ပုံတစ်ပွင့်က သူမ နဖူးထက်မှ ဖြတ်ပြေးသွားခဲ့သည်။ သူမက ထိုလက်ပုံကြွေကို ကုန်းကောက်မည် အပြုမှာ...

“မမ”

အဝေးက ပဲ့တင်ထပ်လာတဲ့အသံတစ်ခုကြောင့် သူမရဲ့နှလုံးသားအစုံက လေဟာနယ်ထဲ ထွက်ပြေးသွားရသည်။

“မမ”

ထပ်မံထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံ၊ ထိုအသံလေးကို မကြားရတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။

“မမ”

အများကြီးခေါ်လိုက်စမ်းပါ မောင်လေးရယ်။ မမ အရမ်းကြားချင်လွန်းလို့ပါ။

“မမ”

သူမအာရုံထဲက ပုံရိပ်အတိုင်း မောင်လေးက

အဝတ်အိတ်ကို ဟိုယမ်းဒီယမ်းနှင့် သူမထံ အပြေးလာနေပါပြီ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်သွားတဲ့ မောင်လေးက အရင်ကလို ဘာမှမပြောင်းလဲပါလား။

အပြေးလာနေသော ပုံရိပ်လေးက ထင်ရှားလာလေ သူမရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်မိလေပါပဲ။

ဒါ သူမရဲ့မောင်လေးတဲ့လေ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ အသားလေးတွေ ဖြူဝင်းလာပြီး အရပ်ကြီးရှည်လာလိုက်တာ။

“မမ”

သူမနားရောက်ချိန်မှာတော့ ပြေးလာနေတဲ့ ခြေလှမ်းက ရုတ်တရက် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရသည်။

“မမ... ဘာကြည့်နေတာလဲ... မမ”

“သိပ်နားထောင်လို့ကောင်းတာပဲ”

“ဈာ... ဟာ... မမကလည်း... ဟင်... မမ ငိုနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

—ရွှေဇယား—

“မင်း အဝေးကနေပြေးလာတာ တအားကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ။ အဲဒီပုံကို မြင်ချင်လွန်းလို့ လာစောင့်နေတာ”

“မမက လူကြီးလေးကျနေတာပဲ”

ဟုပြောကာ အဝတ်အိတ်ကို ဘေးနားချပြီး မမရဲ့ ပခုံးလေးကို ငယ်ငယ်ကလို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“မမက အရပ်ပုသွားတယ်နော်၊ မဖြစ်ပါဘူး... ငါ့မမကို အရပ်ရှည်ဆေးလေး ဘာညာဝယ်တိုက်ဦးမှပါ”

“အရှေးလေး”

“မမ ဘာဖြစ်လို့မျက်ရည်တွေ ကျနေရတာလဲ”

“မသိပါဘူးဟယ်၊ ပျော်လို့နေမှာပေါ့”

“ပျော်လို့ မျက်ရည်ကျတာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မမ တစ်ယောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်။ ဟော... ဟိုမှာကြည့်စမ်း မမ လက်ပံပွင့်လေး ကြွေပြန်ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲနော်၊ ဒီလုံး ပြန်လာတိုင်း လက်ပံပွင့်က ကျနေတယ်”

“မမလိုပဲ လက်ပံပွင့်က မင်းကို ကြိုနေတာနေမှာပေါ့”

—ရွှေဇယား—

“ဒါကြောင့်ပဲထင်တယ်။ ဒီအချိန်ဆို မနေနိုင် မထိုင်
နိုင်ကို ရွာကို ပြန်ချင်လာတာ”

“ပြန်ချင်ရင် ပြန်လာပေါ့။ ကိုယ့်ရွာပဲ”

“ပြန်လာလို့မရဘူး မမလေးရဲ့။ နောက်ဆို စာတွေ
က အရမ်းများပြီ။ အခုတောင် မမကို သတိရလွန်းလို့ ခဏပဲ
ပြန်လာတာ”

ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့စကားက ဝမ်းနည်းခြင်းရောယှက်နေပေ
မယ့်လည်း ဝမ်းသာရောပါ။

“မမကို ဒီလုံးက အောက်မေ့နေတာ။ မမ ဟင်း
ကောင်းကောင်းနဲ့ရော ထမင်းစားရဲလား။ ဝိန်နေသလား ဝ
နေသလား။ ဘာညာနဲ့ အမြဲတွေ့နေတာ”

“အခု မမက ဝိန်သလား။ ဝသလား”

“ဝိန်ပြီး မည်းသွားတယ်။ မမ သိပ်ပင်ပန်းတယ်နဲ့
တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလုံးရဲ့မမက လှပါတယ်။ ငါတို့မမထက်
လှတဲ့ လူ ဒီကမ္ဘာမှာမရှိဘူး”

“ငါ့မောင်ကလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်

လာတော့ စကားတတ်လာပြီကွယ့်။ လူကြီးပုံလည်း ဖြစ်လာ
တော့ အပျိုတွေ ဘာတွေ ရမနေဘူးလား”

“ဟာ . . . မမကလည်း”

ဟင် သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

မောင်လေးမျက်နှာ ခပ်ရဲရဲက သူမစကား မှန်သွား
ပြီဟု ထောက်ခံနေသလိုပင်။

သူမက ဟုတ်သလားဟု ထင်မမေးရဲတော့ပါ။
ဟုတ်တယ်။ ရှိနေပြီဟု ဖြေခဲ့မယ့်အခြေစကားကို သူမ
မကြားရဲခဲ့တာပါ။ သူမရင်ထဲ အသိတစ်ခုဝင်လာခဲ့သည်။

သူမက မောင်လေးနှင့်ဆိုင်သာဆိုင်သည် မပိုင်ပါ
ဘူးလားဆိုတဲ့ အသိပဲဖြစ်သည်။

ဒါဆို တစ်နေ့နေမှာ သူမရင်ခွင်ထဲက မောင်လေး
ကို ဝိန်းမလှတွေက မာယာအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆွဲထုတ်သွားကြဦးမှာ
ပေါ့။

ထိုအချိန်မှာ သူမ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။

မောင်ဆိုပေမယ့်လည်း သူမက အရိပ်တကြည့်

ကြည့်နဲ့ ပြုရယိုးထောင်ခဲ့သည်မို့ ရင်မှာဖြစ်သော သားနှင့်
မခြားပင်။

“မမ”

ထိုခေါ်သံလေးက သူမဘဝမှာ နှစ်သက်ရဆုံး
သော တေးဂီတ တစ်ခုပါပဲ။

“မမကို ဒီလုံး လက်ဆောင်ဝယ်လာတယ်”

“ဘာတွေတုံး”

“အိမ်ရောက်မှပြမယ်။ အခု ဒီလုံး ဖိုက်ဆာပြီ။ ဘာ
ဟင်းချက်ထားသလဲ”

“ငါ့မောင်ပြန်လာမှာကို ကြိုသိနေတာပဲ ဘယ်ရ
မလဲ ကိုဖိုးဌေး ကြက်ခြံကို ဝင်မွှေထားတာ”

“ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ခေါင်းကို တုတ်ကလေးနဲ့
တစ်ချက်တည်း ရိုက်ချလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“မင်း မမရဲ့ပညာကို ဝိုးချင်နေပြီလား”

“ဟား... ပြောရင်းနဲ့ ဖိုက်အရမ်းဆာပြီ”

ဟု မူယာမာယာလေးလုပ်လိုက်တော့ မမက သူ

ကို မပီမကမ်းလေးနဲ့ ခေါင်းလှမ်းခေါက်ပါသည်။

“ဝိုလွန်းတယ်”

“ဟား... မမနဲ့တွေ့တဲ့အခါလေး ကလေးလုပ်ရ
တာ။ နို့မဟုတ်ရင် ရှပ်တည်ကြီးနဲ့နေရတာ မျက်နှာကြော
တင်းတော့မယ်”

ဟု ကလေးဆန်ဆန်လေးပြောလာပြန်ရင်လည်း
သူမက မောင်လေးကို ချစ်ပါ၏။

“ပေး... အဝတ်အိတ် မမ မခွဲမယ်”

“ဟား... ရပါတယ်။ ဒီလုံးက အားရှိပြီသားပါ။
ငယ်ငယ်တုန်းကသာ မမက ဒီလုံးကို ကုန်းဝိုးရတာ။ အခုဆို
ဒီလုံးက မမကိုယ်လေးလောက်တော့ အသာလေး ဝိုးနိုင်ပြီး
သားပဲ”

“လေကြီးပဲ”

“ဟိတ်... ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

သူများ မောင်နှမ ပျော်ရွှင်နေကြချိန်ဆို လာလာ
နောတတ်သည့် ရွှေဩကို သူမ ကြည့်မရခဲ့တာ ငယ်ငယ်

တည်းကပင်။

“ဟာ . . . ရွှေသူ . . . နင်လည်း ငါ့ကို လာကြုံနေတာလား”

“မကြုံပေါင်း၊ ငါက အစ်မလေလုံးဆီလာတာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ လက်ဆောင်ပေးရ သက်သာတာပေါ့”

“ဟယ် . . . နှမြောစရာကြီး။ အလကားနောက်တာ ငါလည်း နင့်ကို လာကြုံတာပဲ။ နင်မမန့်အတူလေ”

“လက်ဆောင်မျက်နှာက အဲလောက်တောင်ပဲ ကြီးသကိုး။ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ။ လက်ဆောင် လိုချင်ရင် ငါ့အိတ်မနဲ့”

“ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“မမှာလား၊ မမဘူးလား”

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်သည်တွင် ရွှေသူက အမိန့်ကို နာခံပြီးဖြစ်သွားသည်။

တစ်ယောက်ပန်းတစ်ယောက်ဖက်ကာ စကား

—ရွှေသူ—

ဖောင်ဖွဲ့ရှင်း သွားနေကြသော ထိုမောင်နှမကို ရွှေသူ အနောက်မှကြည့်ရင်း အားအကျကြီးကျနေမိသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြသည်ကို မနောင့်ယုက်လို၍ အိတ်ကို အိမ်တိုင်ယာရောက် ပို့ပြီး မိမိအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ဇလွယ်ရ မေတ္တာတို့က မနာလိုချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် သိမ်မွေ့နှက်ရှိုင်းလှသည်။

သူမမှာရော ဘာကြောင့် ဒီလုံးလို ချစ်စရာမောင်တစ်ယောက် ရှိမနေခဲ့ရတာလဲ။

သူမအိမ်ရောက်တော့ ကွပ်ပျစ်လေးပေါ် ငူငူကြီး ထိုင်နေမိလိုက်သည်။

နားထဲမှာတော့ အမေ့ထဲ ရွှေပေါင်းပြီး ငွေချေးလာ သူတွေရဲ့ ဓယေယအသံကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

သူမအာရုံတစ်ခုလုံးကို သိမ်းယူထားတာကတော့ ဒီလုံးသွဲ့နဲ့ လေလုံးသွဲ့ဆိုတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရယ်ပါ။

—ရွှေသူ—

သူမလည်း အဲလိုမျိုး တွယ်တာစရာကောင်းတဲ့
မောင်နှမဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လှပါသည်။

“ရွှေဩ ဘာဖြစ်နေရတာတုံး။ ငှုမ့ငိုငိုနေ
တာကတဲ”

“အမေ”

ခေါ်ပြီးကာမှ သူမ ဘာမှမပြောဖြစ်ပြန်ပါ။ အမေက
တော့ သူမစကားကို နားစွင့်နေသည်ထင်။ စာရင်းတွေကို
ရေးမှတ်နေရင်း ငြိမ်သက်လျက်။

“ဘာတုံးအေ့ . . . ဘာပြောမှာတုံး”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ညည်း တစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်။ ပြောစမ်း။ ခြေ
သိပြီး ဆရာဝန်ပေါက်စလေး ဒီလုံးက ညည်းကို ဂရုမစိုက်
တော့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“အမေ . . . ရွှေဩမှာလည်း မောင်နှမရှိခဲ့ရင်

ကောင်းမှာနော်”

“ဗုဒ္ဓေါ . . . ရုတ်တရက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားရ
တာတုံးအေ့။ ရွှေဩသွားပြီလား”

“ရုတ်တရက် မဟုတ်ဘူး အမေရေ ဟိုးဝယ်လေး
တုန်းကတည်းက ဒီလုံးက သူမအကြောင်းကို ပြောနေရင်
ရွှေဩမှာ ပါးစပ်လေးဟာလို့ နားထောင်နေရတာ။ ရွှေဩ
လည်း အမေလေးလုံးကို အစ်မတစ်ယောက် သိပ်ရရင်တာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာကို မပြောစမ်းပါနဲ့အေ”

“တစ်ခါတစ်ရံကျရင် ဒီလုံးကို သိပ်အားကျမိတာပဲ။
မမက ဒီလုံးကို သိပ်ချစ်တာ အမေရဲ့။ ဒီလုံး ခြုံကိုကျောင်း
တက်ဖို့ သွားလိုက်ပြီဆို လေးငါးရက်လောက်ဟာ ငေးငေး
ခိုင်းခိုင်းနဲ့။ ဒီလုံးက လှည်းစီးပြီးသွားလိုက်ရင်လည်း မျက်စိ
တဆုံး လက်ပံပင်အောက်က ကြည့်နေတတ်သေးတာ။ ဒီလုံး
ရှေ့မှာတော့ ပျော်သလိုဘာလို့နဲ့ ရွှင်ရွှင်ပျပျကြီးနေပြီး ဒီလုံး
ကိုလည်း မမြင်ရရော လက်ပံပင်အောက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်
ပြီး ငိုနေတော့တာပဲ”

“ညည်း ဒါတွေကို ခိုးကြည့်နေတာပေါ့”

“မမကိုလေ ရွှေဩ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုလေးနေမှန်း မသိဘူး။ သိပ်ချစ်တာ”

“ညည်းကသာချစ်နေတာ။ ဟိုက ညည်းကိုဆက် ဆံတာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနဲ့ ငါ့ဖြင့် မကြိုက်ပေါင်အေ”

“ဟာ . . . အမေကလည်း အစ်မလေလုံးက ချစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“အချမ်းမ ငါကတော့ ငါ့သမီးလေးမို့ ဘက်လိုက်ပြီး နာလိုက်ရတာ သူကတော့ ကဲကဲလုပ်နေ”

“အမေက ဘာသိလဲ။ သူတို့မောင်နှမက သိပ်အား ကျဖို့ကောင်းတာ။ ဒီနေ့ ဒီလုံးလည်း ရွာကို ပြန်ရောက်လာ ရော မမရဲမျက်နှာက မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ တခြားစိဖြစ်သွားတာ ပဲ။ တစ်ရွာလုံးကိုလည်း ဒီလုံးရဲသတင်းကို ကြားလို့မဆုံးနိုင် ဘူး။ ဒီလုံးကိုလည်း ရွာသူရွာသားတွေက ကဲကဲလှုပ်။ ဒီလုံး သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရွာဦးကနေ ရွာမြီးထိ နှုတ် ဆက်လိုက်ကြတာ အိမ်တိုင်းစေ့ပဲ။ အစ်မလေလုံးမျက်နှာ

ပေါ်က ပီတိကို ရွှေဩဖြင့် ပြန်တောင်မပြောပြတတ်ဘူး”

“သူမောင် အောင်မြင်တာကို သူ့အစ်မက ဂုဏ်ယူ ကျေနပ်မှာပေါ့။ ညည်းမှသာ ဆယ်တန်းမှာ တဘုန်းဘုန်းနဲ့ ဒီလုံးရဲ့ ခြေဖမ္မန်စာလောက်ပဲ ဦးနှောက်က . . .”

“အဲဒါကတော့ အမေတို့ အဘတို့မွေးတာပဲ။ ဒီလုံး တို့က . . . ခြေ . . . ဒါနဲ့ အမေကို မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ် သေးဘူး”

“ဘာလဲ”

“ဒီလုံးတို့အဘကို ရွှေဩတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မသိပါဘူးအေ”

“ရွှေဩရဲ့အဘနာမည်က မြတ်လှတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလုံးရဲ့အဘနာမည်ကတော့ ဦးသွဲ့လန်းတဲ့။ နာမည်က ဆန်း တယ်နော်။ မြို့သားနာမည်နဲ့တူတယ်”

“ဘာသွဲ့လန်း”

“အင်းလေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညည်းဘယ်ကသိလာတာလဲ”

“ဟာ... အမေကလည်း လွယ်တာကို ခက်အောင် လုပ်ပြန်ပြီး ကျောင်းနေပါတယ်ဆိုမှတော့ အဖေနာမည်က အဓိကလေး၊ ချွေသြနဲ့ဒီလုံးက သူငယ်ချင်းပဲဟာ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ငါ့သမီး ပြောပြမှပဲ ကြာသုံရဲ့ ယောက်ျားနာမည်ကို သိရတော့တယ်”

“ဟင်... အမေတို့ရော မသိဘူးလား”

သူမအမေးကို အမေလုပ်သူ ဒေါ်ဘုတ်ဆိုက လေးပင်စွာ ခေါင်းယမ်းပြပါသည်။

“ထူးဆန်းတယ်နော်၊ ဒါဆို ဒီလုံးတို့က ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ၊ ဒီရွာသားမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒေါ်ကြီးပေမီ ပြောတော့ အမေတို့တွေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆို”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ”

“ဟာ... အမေကလည်း ပလ္လင်ခံနေပြန်ပြီး ပြော ပြပေးစမ်းပါ၊ ချွေသြ နားထောင်ချင်လို့”

“တကယ်တော့ မိကြာသုံရဲ့ဘဝက ရင်နင့်စရာပါ။

သူက စနေသမီးလို့ ရွာသားတွေက သမုဒ်ကြတယ်။ သူ မွေးတဲ့နေ့မှာ အဖေကလည်း ဝိုးထိ၊ အမေကလည်း သူ့ကို မွေးပြီး အသက်စွန့်သွားရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဦးလေးတစ် ယောက်ရှိပြန်တယ်။ ဦးလေးကလည်း အရွယ်ရောက်တဲ့ထိ သာ ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်သွားရှာတယ်။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မြို့သွား ပြီး ဈေးဝယ်တဲ့လူတွေနဲ့ လိုက်သွားလိုက်တာ သူဌေးအိမ်မှာ အိမ်ဖော်အလုပ်ရသွားခဲ့တယ်။ မိကြာသုံက ရှင်ရည်လေး လည်းရှိတော့ သူဌေးသား ဆရာဝန်ပေါက်စလေးနဲ့ ရည်ငံ ကြတယ်။ မကြာပါဘူး။ ဆရာဝန်လေးနဲ့ လက်ထပ်သွား တယ်လို့ ကြားရတာပဲ။ ရွာကလူတွေ သူ့သတင်းကြောင့် ဂုဏ်ယူပြီး ကျေနပ်ရမယ်မကြံသေးဘူး။ လေးလုံးကို လက် ကဆွဲပြီး ဒီလုံးကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ရွာကိုရောက်လာတော့တာပဲ။ ရွာကလူတွေက အစပိုင်းမှာ မိကြာသုံကို ကဲ့ရဲ့ကြသေးတယ်။ နောက်တော့လည်း အတင်းသတင်းက လေထဲပျောက်သွား တာပါပဲ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဘာတုံး... အစမရှိ ဘာမရှိနဲ့”

“ဒီလုံးအဖေက ဆရာဝန်မို့လို့ ဒီလုံးက ဉာဏ်
ကောင်းတာပေါ့နော်။ အဖေတို့ ဒေါ်ကြီးကြာဝံ့ကို မေးမကြည့်
ကြဘူးလား”

“အမလေး... ဆရာမရယ် ကျုပ်တို့က ဘာမေးရ
မှာတုံး”

“ဒီလောက် သူဌေးသားဆရာဝန်ကြီးနဲ့တောင်
ရထားပြီးမှတော့ ရွာကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာသလဲ ဘာညာ
ပေါ့”

“ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ မေးတာပေါ့။ အမိက စပ်စုပါ
ဘိသနဲ့”

“အဲတော့ ဒေါ်ကြီးကြာဝံ့က ဘာပြောသလဲ”

“စကားလမ်းကြောင်းလွဲလွဲသွားတတ်လို့ ကျုပ်တို့
လည်း ဘာမှမသိကြောင်းပါ မယ်မင်းကြီးမရယ် တကုတ်”

“ဟင်း... ဇာတ်လမ်းက ကောင်းခန်းရောက်မှ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ရွာရောက်ခါစက လေလုံး

က နားလည်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီလေ။ သူက မြို့သူဆို
တော့ ရွာသားတွေက လေလုံးသွဲ့လို့နာမည်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ အဲဒီသွဲ့ဆိုတာ ထည့်မခေါ်နဲ့လို့ ပြော
တတ်သေးတယ်။ အခုဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့
အဖေနာမည်က သွဲ့လန်း။ အင်း... တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါဆို ဒီလုံးက သူ့အဘကို ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူး
ခဲ့ဘူးပေါ့နော်။ သနားလိုက်တာ”

“အရူးမသနားနေ... ဟိုက ဆရာဝန်လောင်း
ညည်းက ဘာမို့လဲ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်မလေလုံး
ကိုတော့ သနားပါတယ်။ ဒီလုံးရဲ့ ကျောင်းစရိတ်အတွက်
သူ့မျှော်ပင်ပန်းရှာတာ။ ရွှေသြရဲ့ ကရုဏာသံလေးက ရင်ထဲ
မှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ။”

“မမ”

“အင်း”

လမင်းထိန်ထိန်ကြီးရဲ့အောက်က ကွပ်ပျစ်လေး
ပေါ်မှာ ဒီလုံးက လပြည့်ဝန်းကြီးကို မော့ကြည့်လျက်...

လေလုံးကတော့ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်သူပီပီ
လရောင်ကို အမှီပြုပြီး အပ်တစ်ချောင်းဖြင့် အဝတ်စများကို
ဟိုတွဲ ဒီတွဲ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ကလေး ချုပ်
လုပ်နေ၏။

“ငယ်ငယ်တုန်းက မမပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ကို မှတ်မိ
နေသေးတယ်။ လပြည့်ညမှာတဲ့ လထဲမှာ အဘိုးအိုက ဆန်

ဖွတ်တယ်တဲ့”

“အင်းလေ... အဲဒါမှန်သားပဲ။ မမြင်ဘူးလား။
ဟိုးမှာ ကျည်ပွေ့၊ ဟိုးမှာ ဆုံ၊ ဟိုမှာက အဘိုးအို။ ဘေးမှာ
ယုန်ကလေးတောင်ပါနေသေးရဲ့”

“အဲဒီတုန်းက ဒီလုံးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေလဲ သိလား
ဟား... ဟား... ဒေါ်ကြီးပေစိတို့အိမ်က ဆန်ဖွတ်သံကို
တော့ ကြားရပြီး အဘိုးအို ဆန်ဖွတ်သံကိုတော့ ဘာလို့
မကြားရတာလဲလို့”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မမဖြင့် မတွေ့ဖူးပေါင်”

“ပြီးတော့ လထဲက အဘိုးအိုကို သနားနေသေး
တာ။ မနားမနေထောင်းနေရလို့လေ”

“အရူးလေး... ပေါက်ကရတွေ ပုံပြင်ပဲဟာကို”

“ပုံပြင်ဆိုရင် တကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဒီလုံးတို့ကျောင်းစာထဲ သင်ရတာတော့ မဟုတ်
ဘူးတဲ့။ အဲဒါ လပေါ်မှာရှိတဲ့ တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေရဲ့

၁၆၄

မယ်ခိုင်

အရိပ်တဲ့”

“ဪ...အဲဒီလိုမျိုးလား။ ဒါဆို လပေါ်မှာ တအား
ပျော်စရာကြီးပေါ့နော်”

“ဟွန်အွန်း... မကောင်းဘူး။ လပေါ်မှာ ရေလည်း
မရှိဘူး။ အပင်လည်း မရှိဘူး။ မှောင်မည်းနေတာပဲ”

“အယ်... မယုံနိုင်စရာကြီး။ ကြည့်လိုက်တော့
ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်းကြီးနဲ့ ဝင်ကြည့်ချင်စရာကြီး။ အင်း... ငါ
မောင်က ပညာတတ်ဆိုတော့ မမတို့ထက် ဂိုသိမှာပေါ့လေ။
ယာခင်းထဲမှာ သူများတွေ သိသွားအောင် ဖောက်သည်ချရ
ဦးမယ်”

“ဟာ... မမကလည်း ဘာမှလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့။
ရှက်စရာကြီး”

“အံ့မယ်... သူတို့တောင် တို့မောင်နမလောက်
သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ မမက မမမောင် တော်ကြောင်း သိ
ကြောင်းကို အမြဲကြားချင်နေတာ ဘာသိလို့လဲ။ ခေါင်းကိုက်
နေရင်လည်း ငါ့မောင်ပေးလိုက်တဲ့ဆေးကြောင့် သက်သာ

—လူ့သေ—

နုလုံးသားတွန်သံ

၁၆၅

သွားတာ။ နေကောင်းလားလို့ မေးရင်လည်း အိုး... ငါ့မောင်
က အားဆေးဆိုလား ဘာလား ထိုးပေးထားလို့ ဒေါင်ဒေါင်
မြည်ပဲ။ ကဲ... အဲဒီလိုကြားရတာ ဂိုက်မကျဘူးလား”

ဟန်ပန်လေးလုပ်ကာ ပုံစံအမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး ပြောနေ
သော မမရဲ့ပုံစံလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဆွေးသွားရသည်။

မမက ဒီလုံးကို အဲလောက်ထိကြီး မျှော်လင့်ထား
ခဲ့တာကိုး။

“မမ အခု ဒီလုံးက ဆေးတွေဘာတွေ မထိုးတတ်
သေးဘူး မမရဲ့”

“ဒါဆို မင်းက ဆရာဝန်မဖြစ်သေးဘူးပေါ့”

“အင်း... အခုမှ ကျောင်းတက်တုန်းကို။ နောက်
သုံးနှစ်လောက်ကြာမှ မမကို အစမ်းကုပေးမယ်”

“အယ်... ငါ့မောင်ကုပေးလို့ အကုမတော် သေ
သွားစမ်းပါစေ ကျေနပ်ပြီကွယ့်”

“မမကလည်း ကိုယ့်မောင်လေးကို ယုံကြည်လိုက်
တာ”

—လူ့သေ—

“သဘောပြောတာပါ။ ငါ့မောင်ကို ယုံကြည်ပြီး သား”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘော ကျပြီး ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်ကြပြန်သည်။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ရွှေဩက အခုတလော လှလာသလိုပဲနော်”

“ဘယ်မှာလှလို့လဲ။ မျက်လုံးက ပြူး၊ အသားက မည်း၊ ရှုပ်ပြာရှုပ်ပြာနဲ့ မမဖြင့် ကြည့်မရပါ”

“ဟာ . . . မမကလည်း မျက်လုံးက ဝိုင်းတာပါ။ မမြင်တာကြာလို့နဲ့တူတယ် လှလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလုံးရဲ့ မမကိုတော့ ဘယ်ဒီလိမ့်မလဲ”

“တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကမ္ဘာမှာ မမက အလှဆုံးလိုပဲ။ မမက လပြည့်ဝန်းနဲ့တူတယ်။ မြို့ပေါ်ကိုသာ ရောက်လာရင် မမကို တောသူပြောရင် ဘယ်သူမှ ယုံကြမှာမဟုတ်ဘူး။ မမ-

ရဲ့နေထိုင်စားသောက်မှု ရုပ်ရည်လက္ခဏာက လုံးဝ တောသူ လို့ မထင်ရဘူး . . . တကယ်”

“ငါ့မောင်တော့ ကပ်ပြီးမြှောက်ပြီ။ ဘာလို့ချင်လဲ မသိဘူး”

“တကယ် မမရဲ့၊ ပြီးတော့ လူတွေက ပြောတယ်။ ဒီလုံးက အမေနဲ့တူတယ်တဲ့။ မမနဲ့ ဒီလုံးကိုကျတော့ ရုပ်ချင်း မတူဘူးတဲ့။ ဒါဆို မမက အဖေတူ သမီးပေါ့နော်”

တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ အဖေဆိုတာမျိုးကို မပြော ဖူးခဲ့တဲ့ ဒီလုံးရဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်းစကားကြောင့် အမှန်တရား ရှေ့ ရောက်နေတဲ့ တရားခံတစ်ဦးနယ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“မမကို ဒီလုံးမေးရဦးမယ်”

“အင်း”

အသံတို့က ခပ်အစ်အစ်ရယ်ပါ။

“မမရော အဖေကို မြင်ဖူးရဲ့လား”

သူမ မဖြေပါ။ ချုပ်လက်စအဝတ်ကိုသာ သိမ်းကာ ချုပ်ပြနေလိုက်သည်။

၁၆၈

မယ်ခိုင်

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဲဒီအဖေဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒီလုံး
သိပ်တွေ့ဖူးချင်တာပဲ။ အဖေကို အားကိုးကြည့်ချင်တယ်။
သူများတွေလိုပေါ့”

“တော်တော့ ဒီလုံး။ ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ရောက်
တတ်ရာရာစကားကို မပြောနဲ့။ လူတစ်ယောက်ရယ်လို့
အမေက မွေးထုတ်ပေးခဲ့တည်းက ခြေလက်အင်္ဂါ အပြည့်
အစုံပါပြီးသား။ အမေတာဝန်ကျေတယ်။ လောကထဲကို
ရောက်လာတဲ့လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ခွန် ကိုယ့်
အားနဲ့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး နေနိုင်ရမယ်။ မင်းယောက်ျား
မဟုတ်ဘူးလား။ မင်း မမကိုတော့ အားနာသင့်တယ်။ မမဟာ
ဘာအဆိုး ဘာအကာမှမရှိတဲ့ အပျိုအရွယ် မိန်းမတစ်
ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် မမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှီခိုဘူး။ ဘဝဆို
တာ အခိုက်အတန့်လေးပါ။ ဒါကို ပညာတတ်ဖြစ်တဲ့ မင်းက
သိသင့်တယ်”

ဒီလုံး သိပ်အံ့သြသွားမိသည်။

အံ့သြမိတာမှ ဘာနဲ့မှနှိုင်းမရအောင်ပင်။ မမမှာ

—ရွှေသော—

နုလုံးသားတွန်သံ

၁၆၉

ဒီလောက်မာန်ဟုန်ပြင်းတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ရှိနေလိမ့်မည်ဟု
စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့မိခဲ့ဖူးသောကြောင့်ပင်။

ပြီးတော့ မမရဲ့မျက်လုံးတွေက မာထန်အေးစက်
နေသည်။ မမရဲ့ ဒီလိုမျက်လုံးမျိုးကို သူ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး
ခဲ့ပါ။

သူ့စကားကြောင့် မမ ခံစားသွားရတာပဲဟု တွေး
ကာ နောင်တရသွားချင်လာသည်။

“မမ . . . ဒီလုံးက . . .”

“မပြောနဲ့တော့။ မမ မင်းကို နားလည်တယ်။ အခု
ပြောတာက မမ မင်းကို စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မမ
စိတ်ကို ထိန်းမရလို့ပါ”

“မမက အတန်းပညာသာ နိမ့်တာ အတွေးအခေါ်
ကတော့ ထိပ်ပဲ”

ဒီလုံးက နည်းနည်းတင်းတော့မယောင် အခြေ
အနေကို အရွှမ်းဖောက်သော ဗျူဟာနှင့် လျှော့ချလိုက်
သည်။

—ရွှေသော—

လေလုံးက ချုပ်လက်စအဝတ်ကို ဘေးနားချကာ မြေကြီးပေါ် ဆင်းရပ်ပြီး ဒီလုံးကို ကျောပေးထားလိုက်သည်။

ဝိုင်းစက်ဝန်းပနေသော လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ကာ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှုသွင်းလိုက်ပြီး...

“ဒီအချိန်မှာ မမ သေသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် မမ မင်းကို စိတ်မချနိုင်ဘူး။ ရင်မအေးနိုင်ဘူး။ မင်းကို မမ စိတ်ပူတယ်”

စကားအေးအေးကို တစ်လုံးချင်းပြောလာသော လေလုံးရဲ့ကျောပြင်ကိုသာ ဒီလုံးက မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အဲဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ တာဝန်သိနေလို့ပဲ။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် တာဝန်ဆိုတာမျိုးက အမြဲပူးတွဲပါလားတတ်ပြီးသားပဲ။ အသက်ရှင်စဉ်ကာလမှာသာ တာဝန်တစ်ခုကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရင် အသေအေးချမ်းပါတယ်။ မင်းကမမရဲ့မောင်လေးပါ။ မင်းအကြောင်း မမ ကောင်းကောင်း အလွတ်ရတယ်။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို မတည်ဆောက်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ မမ မနှစ်သက်

တာပဲ။ မင်းကို အတွေးအခေါ်ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဒီလုံး ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ယောက်ျားပဲ အရာတစ်ခုကို ဦးနှောက်နဲ့ ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ အမှားကင်းတဲ့လူရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ စကားပုံတောင် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်တဲ့”

“မမ ဒီနေ့ သိပ်ထူးဆန်းနေသလိုပဲနော်။ ပြီးတော့ အတန်းပညာနိမ့်ပြီး အမြဲအလုပ်လုပ်နေရတဲ့ မမက ဒီလောက် ဝဟုသုတရှိနေတာကို ဒီလုံး နည်းနည်းအံ့သြတယ်”

“မမကို တော်တယ်လို့ပြောချင်တာ မဟုတ်လား။ ပြောပါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“အင်း... မမက ဒီလုံးရဲ့စံပြပုဂ္ဂိုလ်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး”

“အဲဒီလို ရောမချနဲ့။ အဲဒီလို မပြတ်မသားကို မမက အဓိက မကြိုက်တာပဲ။ မင်းကို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပြီး ပြတ်သားတဲ့ လူတော်ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဒီလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမှာလား”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ အစ်မလို့မဖြစ်ဘဲ သူငယ်ချင်းလို့ သဘောထားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြည့်ပါလား”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ။ အမေ ဆုံးတုန်းက ကြီးနဲ့ မမကို ဒီလုံးလေးစားသွားတာ။ မမက မငိုဘူး။ ဒါ့အပြင် အမေ့ရဲ့အသုဘကိုတောင် ခြိမ်းခြိမ်းသဲ တာဝန်ကျေပွန် အောင် လုပ်ပေးနိုင်သေးတယ်။ အခု ကြာလာလေ စဉ်းစားတတ်လာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာကြည်းမိလေပဲ။ အမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ဘာမှမကူညီပေးခဲ့ရလို့”

“ဒါပဲ... ဒီလုံး မမဆိုလိုချင်တာ ဒါပဲ။ အဲဒီတုန်းက မမတို့မှာ စုထားဆောင်းထားတာတွေ ရှိခဲ့တယ်။ အမေကတော့ မင်းအတွက်ဆိုပြီး သီးသန့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတိုက်ဆံတွေကို အမေ့ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးမှာ မမ သုံးပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ

မမ မင်းရဲ့ဘဝအတွက် မစဉ်းစားခဲ့လို့မဟုတ်ဘူး။ မမက အသက်ရှင်နေသေးတာပဲ။ အမေလည်း လူ၊ မမလည်း လူ။ အမေကတောင် မင်းအတွက် စုဆောင်းနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ မမလည်း လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့ဆိုတဲ့ သတ္တိမျိုးက ရုတ်တရက် ဝင်လာခဲ့တယ်။ အခု မမရင်ထဲ ဘာနောင်တမှ မရှိဘူး။ အမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်း အိတ်သွန်ဖာမှောက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ မမ ကျေနပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ အမေ အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မလိမ္မာခဲ့ရတာလဲဆိုတဲ့ နောင်ကြည်မှုမျိုးပဲ”

“မိခင်ကျေးဇူးကို တဖြည်းဖြည်း သိလာတဲ့ သားသမီးက သေဆုံးသွားတဲ့ မိခင်ရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုပေးဆပ်ရမလဲဟင်”

“မင်း မမကို သိပ်အားကိုးနေတယ် ဒီလုံး။ အဲဒါ မမအားကိုးမခံချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်း အားကိုးလာတာကို မမ ကျေနပ်ကြည်နူးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပါးသူကို အားကိုးတာ မင်းဘဝအတွက် မကောင်းဘူး။ နောင်ဆို ကိုယ့်ဘာသာ

စဉ်းစားတွေးခေါ်ပါ။ ကိုယ့်ထက်သိတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ တရားဟောတာ မကြားဖူးဘူးလား။ ကိုယ်သိချင်တဲ့အရာတစ်ခုကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိတာဟာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပဲ”

“မမကို ပညာမတတ်သော တောသူမလို့ ပြောရင် ဘယ်သူယုံမှာတဲ့လဲ”

“ဘဝက သင်ပေးလိုက်တဲ့အသိဉာဏ်တွေပါ။ တကယ်တော့ မမတို့က မျိုးရိုးမရှိ ခပ်ရိုးရိုးတောသူတွေမှ မရှိဘဲ”

“ဈာ”

“ငါ့မောင်လေးက အရွယ်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ မင်း အခု ရွာကိုပြန်လာတာမြင်တော့ မမရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ သိလား”

သူမ စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး ခံစားချက်ကို မြှင့်တင် လိုက်သည်။

“ငါ့မောင်က လူချောပဲ။ အရပ်လည်း မမထက် အများကြီးရှည်သွားပြီ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလည်း ဖြစ်

နေပြီ။ ဒါကြောင့် အရာရာကို တွေးခေါ်စဉ်းစားနိုင်ပြီလို့ မမ ယူဆတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမ မင်းကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောပြမယ်။ သိရုံသက် သက်ပဲမို့ မင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားပါနဲ့”

မမရဲ့စကားနီဒါန်းက ပြန့်ကားနေတာကြောင့် မမ ပြောပြမယ့်အကြောင်းအရာကို သူ အလွန်စိတ်ဝင်စားသွား မိသည်။

“မိသားစုတစ်ခုရှိတယ်။ သမီးတစ်ယောက်၊ အဖေ တစ်ယောက်၊ အမေတစ်ယောက် ပေါင်းသုံးယောက်ပေါ့။ မိသားစုလို့ဆိုပေမယ့် အသိုက်အမြုံတစ်ခုလို့ ဆိုမရပြန်ပါ ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နွေးထွေးမှုမရှိလို့ပါ။ အမေ လုပ် သူက ကကြီး ခကွေးတောင် ကောင်းကောင်း မတတ်တဲ့ အညတရကျေးတောသူ။ အဖေလုပ်သူက မျိုးရိုးနဲ့ ချမ်းသာ လာခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်။ ကွာခြားချက်က ရယ်ရတယ်နော်။ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးပဲ။ သမီးလုပ်သူ နေ့တိုင်းမြင်တွေ့ရတဲ့

မြင်ကွင်းက အမေလုပ်သူ အမျိုးသမီးကို အပြစ်မရှိ အပြစ်
ရှာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတဲ့ ဆရာဝန် အဖေရဲ့ မျက်နှာနီနီ
ပဲ။ နေ့တိုင်းကျနေတဲ့မိခင်ရဲ့ မျက်ရည်ကို ဘယ်သားသမီးက
ကြည့်ရက်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ခံရသူက မိခင်ဖြစ်သလို
ပြုလုပ်သူက ဖခင်လေ။ ကလေးမရဲ့ ရင်ထဲ သိပ်နာကြည်း
သွားရတဲ့အခြေအနေတစ်ခုက မကြာခင် ဖြစ်တည်လာ
တယ်။ ဖခင်လုပ်သူက မိန်းမချောချောကို အိမ်ပေါ် ခဏ ခဏ
ခေါ်လာတတ်သလို မိခင်ရှေ့မှာလည်း မဖွယ်မရာနေပြခဲ့
တယ်။ အလွန်ရိုးအေးပြီး ခင်ပွန်းအပေါ် ရိုသေကင်းရှိုင်းတဲ့
မိခင်ကတော့ ငိုနေရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမပြောဆိုခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဖခင်လုပ်သူက ငိုနေတတ်တဲ့ မိခင်ကို ကျက်သရေ မရှိဘူး
ဆိုပြီး အကြောင်းရှာ ရိုက်နှက်ပြန်တယ်။ ဒီအချိန်က မိခင်
မှာ ဒုတိယကိုယ်ဝန်လွယ်ထားချိန်လေ။ မောင်၊ နှမ သိပ်လို
ချင်နေတဲ့ သမီးငယ်က အမေ့ကို မရိုက်ပါနဲ့လို့ ဖခင်ကို လှမ်း
ဆွဲတော့ ဖခင်က ဘီလူးတစ်ကောင်လိုပဲ သမီးရင်းကို နံရံ
ထိ တွန်းလွှတ်ပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီး

ဇောနဲ့ မိခင်က ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့တော့တာပဲ။ နောက်
ဆုံးတော့ ရမယ်ရှာနေတဲ့ဖခင်အတွက် အကျိုးရလဒ်က ထူး
ခြားသွားတာပေါ့။ ပညာတတ်တဲ့လူတိုင်းကလည်း အသိ
ဉာဏ် မရှိကြဘူး။ ငါ့မောင်လေးကို မမက တာဝန်သိတတ်
သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ”

“မမ... အဲဒါ ဒီလုံးတို့အဖြစ်အပျက်ပဲမဟုတ်လား”

မမထံမှ ဘာမှတုံ့ပြန်မှုမှဖြစ်ပေါ်မလာပါ။ သေချာ
သည်။ မမရင်ထဲမှာ အဖေ့ကို သိပ်နာကြည်းနေလိမ့်မည်။

“မင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြေလို့ရတယ်။ မင်း အဖေ
ကို တွေ့ချင်ရဲ့လား”

“အမှန်ဖြေရမယ်ဆိုရင်တော့ အရင်တုန်းက
သူများတွေ အဖေလို့ခေါ်ရင် ဒီလုံးလည်း အဖေဆိုတာမျိုးကို
ခေါ်ချင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဒီလုံးရင်ထဲမှာ အဲဒါတွေ မရှိတော့
ပါဘူး။ အဲဒါ မမဆီက ကူးစက်ခံရတဲ့ခွန်အားတွေပဲ။ မမဟာ
ဒီလုံးရဲ့စံပြပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ အခု ဒီလုံးမှာ မမရှိနေပြီပဲ။ ဘာမှ မလို
အပ်တော့ဘူး။ အဖေလည်း မမ၊ အမေလည်း မမ၊ မမလည်း

၁၇၈

မယ်ခိုင်

မမပဲ

မောင်လေးရဲ့စကားခွန်းလေးတွေက သူမရင်ထဲ
လ ငါးစင်းသာသွားမိသလိုပင် ထိန်လင်းသွားရသည်။

မှန်ပါသည်။ သူမဘဝမှာလည်း မောင်လေးသာ ရှိ
နေရင် ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူး။

အမေကတော့ လောကကြီးက အပြီးအပိုင် ထွက်
သွားသူမို့ထားဦး။ အဖေဆိုတာမျိုးရော လိုအပ်သေးရဲ့လား။

မလိုအပ်တော့ပါ။

သူမဘဝက မောင်လေး ဒီလုံးဖြစ်သလို၊ မောင်
လေး ဒီလုံးကသာ သူမရဲ့အနာဂတ်၊ သူမရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်၊ သူမရဲ့
အိမ်ဖြစ်သည်။

မောင်လေးရဲ့စကားတစ်ခွန်းက သူမရဲ့ အားဆေး
ဖြစ်သလို အသစ်အသစ်သော ခွန်အားတို့ကိုလည်း ဖြစ်ထွန်း
စေရပါသည်။

သူမရဲ့နှိတ်ကူးထဲက အနာဂတ်ဘဝတွေဆီမှာ
မောင်လေးက ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ကောင်းကောင်း

—ရွှေသော—

နုလုံးသားတွန်သံ

၁၇၉

တွင် မောင်လေးနဲ့ သူမက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချစ်ချစ်ခင်ခင်
နေကြလေတာပေါ့။

သူမ ဖျားနာတဲ့အခါမှာ မောင်လေးက အမျိုးမျိုး
ပြုစုကြင်နာပေး၊ ဆေးထိုးပေးနဲ့ သူမဘဝက ပြည့်စုံလို့ရယ်
ပါ။

ထိုသို့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် သူမ များစွာ
ကြိုးပမ်းရပေဦးမည်။ အနာဂတ်ဘဝလှပစေဖို့အတွက် ပစ္စု
ပ္ပန်ကာလမှာ ကောင်းကောင်းကြီး ကြိုးစားဖို့လိုတယ်ဟု
တွေ့ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းပစ်မိတော့သည်။

—ရွှေသော—

“ဒီလုံးသွဲ့... ဟုတ်လား”

“နာမည်ကြီးကလည်းဟယ်”

“နာမည်ကြီးကလည်း မလုပ်နဲ့။ ရုပ်ကလေးမှာ တော့ အပြန်စားပဲ။ စာလည်း တော်တယ်။ တို့အတန်းထဲမှာ တော့ သူက နံပါတ်တစ်ပဲ”

“ညွှန်းလှချည်လား”

“ညွှန်းတာမဟုတ်ဘူး အမှန်တွေပြောနေတာ။ ရှင် တို့သာ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရင် ကျွန်မပြောတာတွေ လိုနေသေး တယ်လို့ ပြောမှာ အမှန်ပဲ”

“လေကတော့ မိုးပေါ်ကနေ မကျတော့ဘူး”

— ဂျွနီယာ —

“တရားယုံပြောနေတာဟဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒီလောက်ထိ ရှေးကျတဲ့ ခပ်ချောချောလူငယ်မရှိနိုင်တော့ဘူး”

“ငါ့စကားကို မယုံတာကို ငါ သိပ်ခံပြင်းတာ။ လိုက် ခဲ့ကြ။ ရှင်တို့ ကျွန်မရဲ့ကျောင်းကို”

“လိုက်တာတော့ လိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတော့ သားကို စိတ်ဝင်စားလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆေးကျောင်းသား လေးတွေနဲ့ ကြည်လိုကြည်ငြားပေါ့။ ငါလည်း ငါ့အမေလို ဒေါက်တာလေဒီလုပ်မယ်လေ... ဟဲ့... ဟဲ့”

ဆိုတဲ့ အရင်နေ့တွေတုန်းက အငြင်းအခုံသေး သေးလေးကြောင့် အစွန့်နဲ့ သူငယ်ချင်းမေရီတို့က ဆေး ကျောင်းတက်နေသော သူငယ်ချင်း ပါပါထံသို့ အလည် ရောက်လာကြသည်။

ပါပါက ထူးထူးခြားခြား ရောက်လာကြသော သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ကြိုဆိုသမှု ပြုပြီး ဧည့်ခံရှာသည်။

— ဂျွနီယာ —

သို့ပေမယ့် အကဲ့ရဲ့သန်ပြီး ဖိစာကြောင်တဲ့ အစွနီက မကျေမနပ်လေးနှင့်...

“ရှင်တို့ဆေးတက္ကသိုလ်ကလည်း မဟန်ပါဘူး။ လူတိုင်းစေလိုလို မျက်မှန်ကြီးတကားကားနဲ့ အံ့ရော။ အဘိုးကြီးအိုလေးတွေအတိုင်း တစ်ယောက်မှ ရင်ခုန်စရာ မတွေ့ဘူး။ ငါ အဖျော်နှိုးထားတဲ့ဘဲတွေလောက်တောင် ပုံမလာဘူး”

“နှင်ကလည်းဟယ် တစ်ကျောင်းလုံးမှာ တစ်ယောက်မှ မလှဘူးဆိုတာတော့ နှင်လွန်လွန်းပါတယ်။ သည်းခံစောင့်ကြည့်။ နှင်တောင် ပစ်ကြွေလောက်သူတွေ အများကြီးပဲ။ နောက်တော့မှ ငါ့ဆီ နှင်ချောင်းပေါက်မတတ်လာနေမှာ မြင်ယောင်နေသေးတယ်”

“အံ့မယ်... ဝိုပါတယ်။ ကဲ... ကဲ... ဧည့်ခံဧည့်သည်ကို”

“ကြီးကျယ်တာတော်”

“ဒါဆို ငါတို့က ထပြန်မှာနော်”

ပါမိက သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း ရှားသူမို့ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော အစွနီနဲ့ မေရီကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆွဲထားချင်မိသည်။

“နေကြပါဦးဟယ်... နှင်တို့ကလည်း စိတ်ကြီးပဲ။ ဒီမှာ ခဏနေ။ ငါ ဖျော်ရည်ဘူးနဲ့ ဘာညာသာတကာလေး သွားဝယ်လိုက်မယ်”

“ဟဲ... ဟဲ... အဲဒီလို လိမ္မာမှပေါ့”

“ကောင်မတွေ နှင်တို့နှစ်ယောက် ငါ သွားနေတုန်း ပြဿနာ မဖန်တီးထားကြနဲ့နော်။ ငါ ရုံးခန်းထဲ မသွားချင်ဘူး”

“စိတ်ချ... ရည်းစားစာပေးရလောက်တဲ့ထိ ရင်ခုန်စရာဘဲ နှင်တို့ကျောင်းမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာတော်”

ဟုပင် ပါမိက ရွတ်နောက်နောက်ပြောသွားသေးသည်။

မေရီကတော့ ထားတော့။ အစွနီဆိုတာက သိပ်ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲကကဲ၊ ရဲကရဲနဲ့။

“မဆိုးဘူး နပ်တော့နပ်သားပဲ။ ဒီအကော်တစ်ရာမ
ဆီက စားရခဲတယ်။ ဒီမှာတွေ့လား။ ငါက ကိုယ့်ရိက္ခာ ကိုယ်
ပါလာပြီးသား”

ဟုဆိုကာ အစွနီက လွယ်အိတ်ကြီးကြီးထဲမှ ဖျော်
ရည်ဘူးနဲ့ မုန့်တွေကို ထုတ်ပြခဲ့သည်။

“ငါထင်သားပဲ။ နင်က ဘယ်သောအခါမှ ရိက္ခာ
ပြတ်ခံတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အစွနီထဲမှ ဖျော်ရည်ဘူး ကို
မေရီက စွတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်တွင် အစွနီကလည်း
ထုံးစံအတိုင်း အသာတကြည် မပေးဘဲ ဆွဲယူထားပြန်သည်။

သို့လော သို့လောနှင့် ဆွဲနေကြစဉ် နှစ်ယောက်
လုံး တစ်ပြိုင်တည်း လွှတ်ချလိုက်ရာ ဖျော်ရည်ဘူးမှာ ဆွဲယူ
သူမဲ့စွာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားပါတော့
သည်။ ဖျော်ရည်ဘူးကလည်း မိုက်မဲလှစွာ ကျတဲ့နေရာလေး
မှာ ရပ်တန့်မနေဘဲ ကုန်းပြေပြေလေးအတိုင်း လိမ့်ဆင်း
သွားတော့သည်။

•—•—•—•—•

ထိုအချိန်မှာပင် ဒီလုံးသွဲ့ကလည်း ထိုနေရာသို့
အရောက်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံသွားလေရော။ ဖရို
ဖရဲလိမ့်ကျလာသော ဖျော်ရည်နှစ်ဘူးကြောင့် ဟိုရှောင်ရ
မလို ဒီရှောင်ရမလို အကြပ်ရိုက်စွာ ကိုရိုက်ကားယားကြီး ဖြစ်
သွားတော့သည်။

ဖျော်ရည်နှစ်ဘူးကြောင့် အလုပ်ရွပ်သွားသော
ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ ကပိုကရိုပုံကို အစွနီက ရုတ်တရက် ရယ်ချင်သွား
မိကာ ပွင့်လင်းသောစရိုက်ရှိသူပီပီ အသံလေးထွက်အောင်
ပင် တဟားဟား ရယ်ပစ်မိတော့သည်။

အစွနီ ရယ်ရင်လည်း ရယ်ချင်စရာပင်။

ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူနှင့် ပုဆိုးကွက်စိတ်ကို
ဝမတ်တကျ ဝတ်ထားသော သူ့ပုံ ခပ်သန့်သန့်က သိက္ခာ
ရှိရှိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပုံအပြည့်ရှိနေပြီး လိမ့်ကျလာသော
ဖျော်ရည်နှစ်ဘူးကို ဟိုပြေးလိုက် ဒီဘက်ယိမ်းလိုက် ခုန်
ရှောင်နေပုံမှာ စိန်ပြေးတမ်းကစားနေသော ကလေးငယ်
တစ်ယောက်နှင့် တူသွား၍ မြင်ကွင်းမှာ လုံးဝအချိုးမကျ။

•—•—•—•—•

တဟားဟား ရယ်နေသော အစွနီရဲ့ပေါင်ကို မေရီ
က ဆတ်ခနဲ လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

“အား . . . နာလိုက်တာ”

“အစွနီ . . . နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ နင်က
သူများကို ထွင်လုံးပေးပြီး ဟားနေသလို။ ဟိုက ရှက်တော့
မယ်”

“ကြည့်ပါဦးဟယ်။ ပုံစံက ရယ်ချင်စရာ”

ဟုပြောကာ ပြုံးတုံ့လုပ်နေပြန်သည်။

“အစွနီ . . . နင် ပြောလေ ကဲလေပါလား”

မေရီက တီးတိုးကျိတ်မာန်လိုက်စဉ်မှာ . . .

“ဒါက ဒီကမိတ်ဆွေတို့ပစ္စည်းလား”

ဟုဆိုကာ သူမတို့နှစ်ယောက်ရှေ့ ဖျော်ရည်နှစ်ဘူး
ပေါ်လာသည်။

ရှုတ်တရက်မို့ သူမတို့နှစ်ယောက် ကြောင်နသွားရ
သည်။

သာမန်အားဖြင့်တော့ အဟားခံရတဲ့သူက ရှက်

ယမ်းယမ်းပြီး ထွက်သွားမည်။ ဒါမှမဟုတ် နည်းနည်းပါးပါး
ပြဿနာလုပ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမလှလေးတွေဖြစ်တဲ့
သူမတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဇာတ်လမ်းဆင်မည်။

အခုတော့ သူမျက်ဝန်းမှာ ဘာအရိပ်မှ မတွေ့ရပါ
ဘဲ ပကတိရိုးရိုးစင်းစင်းပင်။ သူမတို့ထံ တာရီတသေ ဖျော်
ရည်ဘူးကို လှမ်းပေးနေသေးသည်။

မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်သည်ထင်ရဲ့။ အဟား
သန်တဲ့ သူမတို့ကလည်း သူ လှမ်းပေးလာသည်ကို သံသယ
ကင်းကင်းပင် လှမ်းယူလိုက်မိသည်။

သူက ဘာညာသာကော စကားရှည်မနေတော့ပါ
ဘဲ သူလက်မှလည်း ဖျော်ရည်ဘူးတွေ လွတ်သွားရော မိန်းမ
လှလေးနှစ်ယောက်ရှေ့မှ ချာခနဲနေအောင် လှည့်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ကြည်စင်ရှင်းသန့်နေသော သူ့နောက်ကျောကို
မိန်းမလှလေးနှစ်ယောက် ငေးကြည့်ကာကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ . . . မိန်းမတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ . . . ဟဲ
ဟဲ . . . သိပြီ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆေးကျောင်းသားလေးရဲ့

ညွတ်ကွင်းမှာ မိသွားကြပြီ”

ပါပါရဲစွဲချက်ကို မေရီက ထောက်ခံပစ်လိုက်သည်။

“အရမ်းသန့်တယ်ကွာ . . . တကယ်”

အခုရိုက်ထိ အစွနီက သူကျောပြင်ကို သတိလက်
လွတ် ငေးနေမိဆဲ။

“အစွနီ . . . ရှင် အသက်ရှိပါသေးတယ်နော်”

“ထိသွားပြီ။ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲကို တည့်တည့်ကြီး ထိ
သွားပြီ”

အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသူတစ်ဦးနယ် အစွနီရဲ့ နှုတ်ဖျား
လေးများ လှုပ်ရှားလာသည်။

“အံ့မယ် . . . အပိုတွေ။ ရှင့်အကြိုက်တွေ စံတွေ
ထဲမှာ ဒီလိုပုံစံတွေ မပါပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါ . . . ဝိုက်ဆံရှိရှိ ချမ်းသာတဲ့မျိုးရိုးဖြစ်ရ
မယ်။ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးတွေကို ကျွမ်း
ကျင်သူဖြစ်ရမယ်။ စတိုင်ကျကျ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး စမတ်
ကျကျ ဓနတ်မိသန့်ပြန့်ရမယ်လေ။ ငါ ပြောတာ မှန်တယ်

•—•—•—•—•

မဟုတ်လား”

“လိုနေသေးတယ်။ ငါက အမှန်တကယ် ချစ်သော
သူ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်”

“အခု ငါ အဲဒီနောက်ဆုံးအချက်နဲ့ မျက်နှာချင်း
ဆုံမိပြီ”

“ရူးများသွားပြီလား”

“နင် တရားခံနော် . . . ပါပါ”

“နင်လည်း ကြံရာပါပဲ”

ဟု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွှဲချနေကြစဉ်
ခိုင်မာသော အသံတစ်ခုက အစွနီထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“တကယ်ရိုးရှင်းတယ်ကွာ။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေ
က ငါ့နုလုံးသားကို ဖောက်မှန်သွားပြီ”

“ဘုရားရေ”

“နင် . . .”

မေရီနင့်ပါပါ သိပ်အံ့သြသွားရပါသည်။

•—•—•—•—•

ရည်းစားများသော ရှုပ်ပွေသော အစွနီ နှုတ်ဖျားက
ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရလိုလေးနက်
ခိုင်မာတဲ့အသံ တစ်ခါမှမကြားဖူးခဲ့ကြချိန်ပါ။

အစကတော့ အစွနီက သူမတို့ အံ့သြသွားအောင်
ဟန်ဆောင်ပြီး တမင်စနေတယ်လို့ ထင်မိကြပေမယ့်
တကယ်ပဲ စူးရှနှစ်ဝင်နေသော အစွနီရဲ့မျက်ဝန်းများကြောင့်
မြေကြီးပေါ်မှာ ကြာပန်းပွင့်တာ မြင်ရသည်နယ် အစွနီကို
ပြုံးကြောင်ကာ ကြည့်နေကြတော့သည်။

“အစွနီ . . . နင် ငါတို့သူငယ်ချင်း အစွနီ ဟုတ်ပါ
တယ်နော်”

“နင်တို့ရဲ့အသံပြကြီးကလည်း အာရုံနောက်လိုက်
တာ။ စိတ်ကူးတွေ ကြွေတယ်။ တကယ်ပဲ . . . ငါ့နားထဲမှာ သူ
အသံ သြသြလေးကို အလွတ်ကျက်နေတာ . . . ဟာ . . .
ဟုတ်ပြီ။ သူ ဘယ်သူလဲ နင်သိလား . . . ပါပါ”

“နင်တို့လုံးဝစိတ်မဝင်စားတဲ့ တောသား ဒီလုံးသွဲ့
ပေါ့”

— သူငယ် —

ထိုအခါမှာတော့ မေရီရော အစွနီပါ အံ့သြစွာ . . .

“ဘာ”

ဆိုတဲ့အသံပြိုင်ကြီးကသာ မင်းမူသွားတော့သည်။

— သူငယ် —

“ဒီလုံးသွဲ့... တရောက်တယ်”

အဆောင်ရှင်ဦးလေးကြီးရဲ့ အသံကြောင့် သူက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စာကို အဆင်သင့်တွေ့ရ၍ သူက လှမ်း ယူပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

အခန်းထဲတွင် အခန်းဖော် နေရုံး ရှိမနေ၍ သူက စိတ်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစွာ စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

နေရုံးရှိနေရင် ဘယ်သူ့ဆီကလဲ၊ ဘာညာဆိုပြီး စပ်စုနေဦးမည်မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ စာဖတ်နေသော သူ နား မယောင်မလည်လာပြီး မမရဲ့ မညီမညာလက်ရေးလေး တွေကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လာပြန်ဦးမည်။

—•••—

ဒါကို သူ မကြိုက်ပါ။

နေရုံးရှိနေရင် အနေကျသောသူက နေရုံး မရှိ၍ မမရဲ့စာကို တမ်းတမ်းတတပင် ငုံ့လင့်စွာ လွတ်လွတ်လပ် လပ် ဖွင့်ဖတ်ပစ်လိုက်သည်။

မမကို သတိရနေသည်ဖြစ်၍ မညီမညာ လက်ရေး လေးတွေက သူဝေဒနာကို ကုသပေးဦးမည် ထင်သည်။

သတိရလေမပေ။ လောကမှာ သူ သတိရစရာ သက်ရှိလူသားဆိုလို့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်တဲ့ မမ ပဲ ရှိသည်လေ။

“မောင်လေး... ဒီလုံး

မင်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား။

မမ မင်းကို စိတ်ပူနေတယ်။

မင်း ဘာဖြစ်လို့ မမဆီ စာမရေးတော့တာလဲ။

မအားလို့လား

စာ တအားများနေရင်လည်း စာပဲ ကြီးစားနေပါ။

မမက ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။

—•••—

မင်း နေကောင်းပါစေလို့ မမက ဆုတောင်းနေတယ်။

မမ

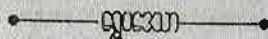
တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ ရှင်းရှင်းထွင်းထွင်း စာတိုလေးကို
ပဲ သူက အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဖတ်၍ မဆုံးနိုင်တော့။

မမ ဘာဖြစ်လို့ စာကို တိုတိုလေးရေးရတာလဲ။
အရသာမရှိလိုက်တာ။

ဖတ်ရမယ်လို့ မကြံရသေးဘူး စာက ဆုံးသွားပြီ။
ဟု မကျေမနပ်လေး စိတ်ထဲမှာ တွေးပစ်မိသေးသည်။
နောက်တော့မှ မညီမညာ တွန့်တွန့်လိပ်လိပ်လေး
နှင့် သေးလိုက် ကြီးလိုက် ကောက်ကြောင်းလေးတွေနဲ့
စကားလုံး မပီမသလေးတွေကြောင့် သူရင်ထဲ နောင်ကြည်
သွားရသည်။

မမက သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။

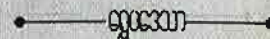
ရင်ထဲက ခံစားချက်ကလေးကိုတောင် မျှင်းကြောင်း
ပေါ် ဖြောင့်ဖြောင့် မရေးချနိုင်ရှာပါလား။ သူကသာ စာတို
လွန်းလို့ အားမလို အားမရဖြစ်နေရတာ။ မမမမျာ ဒီလို

စာလေးဖြစ်ဖို့အတွက် ဘယ်လောက်တောင်များ ကြိုးစားပြီး
ရေးရရှာမလဲ။

တစ်နေ့ကုန် ယာခင်းထဲမှာ ပင်ပန်းပြီး အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ သူ့ကို သတိရစိတ်လေးနဲ့ မီးခွက်ထွန်းပြီး ကြိုး
စားရေးနေရှာမည့် မမရဲ့ ပုံရိပ်လေးက သူနှလုံးသားမှာ ထင်
ဟပ်လာ၍ သူရင်ထဲ အောင့်ခနဲနာကျင်သွားရသည်။ သူက
တော့ စေးကျောင်းသားကြီးဖြစ်ပြီး မမကတော့ စာတိုလေး
တစ်ကြောင်းတောင် ကောင်းကောင်း ဖြောင့်အောင် မရေး
နိုင်ရှာ။ ပြီးတော့ သူကတော့ မြို့ပေါ်မှာ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊
ယောပုဆိုးနဲ့ စမတ်တကျ ကျောင်းတက်၍ မမကတော့
နေပူပူ ငိုးရွာရွာ ယာခင်းထဲမှာ ပေါက်တူးတစ်လက်နှင့် ...။
ဒါ သူတရားပါသလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးက အခုလည်း
ဝင်လာပြန်သည်။

တရားတယ်၊ မတရားဘူးဆိုတာမျိုးကိုတော့ သူ
ယခုတိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်ပေမယ့် မမကတော့ သူ့အတွက်နှင့်
ကျေနပ်စွာ ပီတိဖြစ်နေတာကိုတော့ သူအပါအဝင် ရွာသူရွာ

၁၉၆

မယ်ခိုင်

သား အားလုံး သိနှင့်ကြသည်။ ယနေ့ချိန်ထိ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှင်သန်ခြင်းကို ဘာမှ ထောက်ကူမပေးနိုင်ပေမယ့် ပင်ပန်း တဲ့မမကို သူက ပီတိပေးနိုင်တဲ့အတွက် ရှာကြံ ကျေနပ်ရပါ သေးသည်။

မမကို သတိရစိတ်နဲ့အတူ တစ်နေ့မှာ ရည်မှန်း ချက်တွေ ဖြစ်စေရမည်ဟု ခံယူချက်နှင့် အိပ်ရာပေါ်မှ ငေါက် ခနဲထထိုင်ကာ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်စဉ် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နေရိုးလား”

“ဒီလုံးသွဲ့ ရှိနေတာလား”

လူကြီးသံ ထွက်ပေါ်လာ၍ သူက ပျာပျာသလဲ ထ ကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး”

“ရော့”

သူ အံ့သြသွားရသည်။

— ထူးသော —

နုလုံးသားတွန်သံ

၁၉၇

အဆောင်ရှင် ဦးလေးက သူ့ကို ဘာမပြော ညာ မပြောနှင့် ပါကင်ပေပါ ဖဲကြိုးဝါနှင့် ချီပိုးထားသော အထုပ် တစ်ထုပ်နှင့် နှင်းဆီဝါတစ်စည်း ပေးနေသောကြောင့်ပင်။

“ဦးလေး”

“အံ့သြနေတာလား။ ဦးလေးလည်း အံ့သြနေတာပဲ”

“ဗျာ”

“မင်းအတွက်လက်ဆောင်တဲ့ ... ကောင်မလေး သုံးယောက် လာပေးသွားတာ”

“ဗျာ”

ကောင်မလေးသုံးယောက်ဆို၍ သူ ပိုအံ့သြမိသွား သည်။

“ယူလေ”

“ကျွန်တော်က ...”

“ကောင်မလေးတွေက အချောစားလေးတွေကွ။

ကားအကောင်းစားနဲ့ ... ချမ်းသာကြပုံရတယ်။ တကယ်ပဲ မင်းနဲ့ မသိဘူးလား”

— ထူးသော —

ဦးလေးစကားကြောင့် သူပို၍ အံ့သြမိသွားသည်။

သူနည်းတူ ဦးလေးလည်း အံ့သြနေတာပါပဲ။

ဒီအဆောင်မှာ နေလာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်
ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့မျှ အဆက်အဆံ မရှိခဲ့တဲ့
ဒီလုံးသွဲ့လေ။

အခုတော့လည်း ခပ်ချောချော ကောင်မလေး။

နှင်းဆီပန်း၊ လက်ဆောင်ထုပ်။

လူငယ်တွေရဲ့ ခေတ်အတာကို မျက်စိလည်သွား
ချင်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ယူလေ”

“ဒါ ... ကျွန်တော့်ဟာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒီအဆောင်မှာ ဆေးကျောင်းသား ဒီလုံးသွဲ့က
ဘယ်နှယောက်ရှိလို့လဲ ... ရော့ ... မင်းကိုပဲ ပေးသွားတာ”

“ဟာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်”

“မင်းက ငါ့ထက်ကိုတုံးသွားပါလား ဒီလုံးသွဲ့ရယ်။

ဒီနေ့ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)ရက်၊ ချစ်သူများနေ့လေ။ ငါ့နယ် ...

— သွယ်သော —

ဒုက္ခပဲ”

“ချစ်သူများနေ့ ... အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်

လို့လဲ”

“ကန္တာရထဲ ဝိုးရွာတာတောင် အဲဒီလောက် အံ့သြ
ဖို့ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကြိုက်လို့နေမှာပေါ့ကွ”

“ဗျာ”

ထိုစကားကြားရတော့မှ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်
သွားသလို ပို၍ပို၍ အံ့သြသွားမိပါတော့သည်။

နှင်းဆီပန်းစည်းရဲ့ ခြေရင်းမှာလည်း ...

“ဒီလုံးသွဲ့သို့ ...

မှ ... အစွန့်”တဲ့။

ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ။ သေချာတာကတော့
သူ့အသိထဲမှာ အစွန့်ရှိမနေတာပါဘဲ။ ထိုလက်ရေးပိုင်းပိုင်း
လေးတွေက သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသလိုပင်။

— သွယ်သော —

“အစွန့်... အစွန့်”

နားစွန့်နားဖျားကြားလိုက်တဲ့ အော်သံလွင့်လွင့်
ကြောင့် သူ ဘေးဘိဝံယာ အကဲခတ်မိလိုက်သည်။ ထိုစဉ်
သူ့ကိုယ်သူ သံသယဖြစ်ရလောက်အောင်ပင် ခေတ်မီလှပ
တဲ့ မိန်းမချောလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မိန်းမချောလေးက သူ့ကို ရိုသေသုံးသပ် ဖြုံးပြီး စိုက်
ကြည့်နေသေးတာကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ထူပူရှိန်းမြဲသွားကာ
ချက်ချင်းခေါင်းကို ငုံ့ချပစ်မိလိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း... ရိုးသားလိုက်တာ။

ဒါကြောင့် သူမ စွဲလမ်းသွားရသည်ထက်

—ရွှေသွယ်—

သူမက လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့
ခပ်ထက်ထက် စိတ်ကူးရှိသူပီပီ။ သူတို့ စတော့တဲ့နေ့ကစပြီး
ဘာကူကြွေး၊ ဘာမာန်မာနမှ မထားရှိလေတော့ဘဲ တစ်ဟုန်
ထိုး ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ကိုတောသားက ရိုးလွန်းတော့လည်း
ခရီး မတွင်ခဲ့။

မတော်တဆလေး တမင်ဆုံအောင် လုပ်ပြန်ရင်
လည်း ဘာမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံနဲ့ တောသားက တမင်ပင်
တော့လွဲ လွဲနေတတ်ပြန်သည်။

အခုတော့ ကယ်တင်ရှင် နှင်းဆီဝါစည်းကြီးကြောင့်
ရွှေတောသားက သူမနာမည်ကို အလွတ်ကျက်မိသွားသည်
ထင်။

ဒါကြောင့်လည်း စမ်းသပ်မှုအနေနဲ့ ပါပါကို အဝေး
ကြီးမှ လှမ်းအော်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပင်။

အခုတော့ ရွှေတောသားက သူမကို သိနေပြီဆို
တာ လုံးဝသေချာသွားပါပြီ။

ကြည့်ပါဦး... သူမရဲ့ အကြည့်စူးစူးကြောင့် မျက်

—ရွှေသွယ်—

လွှာကြီးချပြီး ငြိမ်နေလိုက်တာ။

ထို မစိုတရို့ပုံလေးကြောင့် သူမရင်ထဲ ယားကျိကျိ
လေး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟား... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဟုပင် အသံလေးထွက်သွားမိသည်။

“ငါက လိုနေသေးတယ်လို့တောင် ထင်တာ။
ကြည့်ပါလား။ သူ ငါတို့ကို ထပ်မကြည့်ရဲတော့ဘူး”

“အွန်... ခေတ်ပေါ်လစီတွေက ပြောင်းပြန် ဖြစ်
ကုန်ပြီ”

“ဒါ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်
မိန်းကလေးတွေက အချစ်ကို လေးလေးနက်နက် ခံစား
တတ်သွားတာ”

“အံ့တစ်ပါးပဲ”

“နင်တို့ အတွေးအခေါ်က အဲ့လောက်ထိ ရိုးမနေ
ဘူးလို့ အထင်ကြီးမိတဲ့ ငါက မှားတာပဲ”

“ဘုရားရေ... ငါတို့ကိုပါ ရိုက်ခတ်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ... နင်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်
မိန်းကလေးတွေမှာရော စပြီး ချစ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့... ဒါပေမဲ့ အစဉ်အလာအရတော့”

“ဘာအစဉ်အလာလဲ။ ဘယ်ကျမ်းစာအုပ်ထဲက
လဲ။ ငါကတော့ တွန်းလှန်တယ်။ ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပေါ့။
ဘာလျှို့ဝှက်ဖုံးဖိထားဖို့ လိုလို့လဲ... အလကားတွေ”

“ဒါ မြန်မာပြည်ဟဲ့... ဟိုက နင့်ကို လှောင်ပြောင်
နေမှာ နင် မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ကလူဤသို့ မြူဤသို့တွေ သူ
စိတ်ထဲထည့်မထားပုံက သူ့မျက်ဝန်းမှာ ပေါ်လွင်နေတယ်။
ကြည့်ပါလား... သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဘယ်လောက်
ရိုးရှင်းလိုက်သလဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အပြောင်းအလဲက
အစစ်အမှန်ကို လမ်းပြပေးသွားတယ်ကွ”

“နင် တကယ်ပဲ အတည်စွဲလမ်းနေတာလား”

“အတည်မဟုတ်လို့ ဒါက နောက်ပြောင်စရာလား။
နင်တို့က ငါ လျှောက်လုပ်နေတယ် ထင်နေတာလား”

“နင်”

“အစ္စနီ . . . သတိလေးနဲ့လည်း ထိန်းသိမ်းထားဦး
နော်။ ဒီတောသားကို နင့်ဖားသားကြီးက ကြည်မှာ မဟုတ်
ဘူး”

“အဖေကြည်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဟား . . . အာရုံနောက်
တယ်။ ဒီအပိုင်းတွေ ခေါက်ထားစမ်းပါ”

“နင့်ကြောင့်တော့ ငါ တကယ်လေတယ် သိလား
အစ္စနီ”

“ဟုတ်တယ် . . . အစ္စနီ . . . နင် အပွဲပွဲနဲ့လာသမျှ
တော့ ဒီတောသားနဲ့မှ ခံရတော့မယ် ထင်ပါတယ်။ ကြည့်ပါ
လား။ ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုပဲ မလှုပ်မယှက်နဲ့”

“ငါကလည်း အဲဒါကိုမှ သဘောကျသွားတာကွ။
မှန်တယ် . . . လူတွေဟာလေ . . . ခက်ခဲတာကိုမှ လိုချင်
ကြတာ”

“ရှားပြီ”

“ရောဂါမရင့်ခင် မြန်မြန်ကုထား”

— ထူးထူး —

“ရှင်မပူပါနဲ့ . . . ဟိုက ဆရာဝန်လောင်းပဲဟာ”

“အစ္စနီကြွေရင်လည်း ကြွေလောက်စရာပဲ။ ပုံစံက
ရှင်းသန့်နေတာပဲ။ တောသားလို့ မထင်ရဘူး။ ရိုးသားလွန်း
နေလို့သာ”

“မေရီ . . . နင် ဒီလိုမမြင်နဲ့။ ငါတစ်ယောက်တည်း
ပဲ အဲဒီလို တွေးမယ်”

“ရောဂါပဲ”

ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်သည်။

ခါတိုင်း အခြားအချိန်များမှာဆိုလျှင် မေရီနှင့် ပါပါ
က စကားတတ်လွန်းသည့် အစ္စနီကို ဘယ်တော့မှ နှိပ်ကွပ်
လို့ မရခဲ့ပါ။

အခုတော့ အချစ်နဲ့ ပျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့နေရတဲ့
အစ္စနီက ဒါဟာ သူမကို နှိပ်ကွပ်ပြောဆိုနေတာပါလားလို့
တောင် သံသယရှိနေပုံ မပေါ်။

ကြည့်ပါလား . . . ပျက်နှာကိုက ဆေးမိထားတဲ့
ကြက်နာလေးလို ဒီလုံးသွဲ့ထဲ မူးမေ့ ပျော်ဝင်နေလေရဲ့။

— ထူးထူး —

ဟိုကလည်း အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းလောက်
အောင် ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့ ခေါင်းပင်ဖော်မလာခဲ့တော့။

ထိုစဉ် အစွနီရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကြီး ကြီးထဲမှ
တဒီဒီနဲ့ မြည်လာသည်။

အစွနီက စုတ်တစ်ချက်သပ်ကာ ...

“အာရုံနောက်တယ်”

ဟု ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက်လေးပြောကာ စိတ်
မပါလက်မပါနှင့် ဖုန်းပြားသေးသေးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“သမီး ... ဒီနေ့ ကားမပါသွားဘူး မဟုတ်လား”

“ဟိုး ... ဒယ်ဒီ ... သမီးက ဘယ်သူများလဲလို့
စိတ်တိုနေတာ”

“ဘာကြောင့် စိတ်တိုနေရတာလဲ”

“တစ်ခုခုကို အာရုံဝင်နေလို့ပေါ့”

“ဘာကိုလဲ ... ကျောင်းစာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်
ဘူးနော်”

— ထူးထူး —

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ... ကောင်ချောချောလေး
တစ်ယောက်ကို ငမ်းနေတာ”

“အဲဒီလောက်ထိ ပွင့်လင်းတယ်ပေါ့”

“ဒယ်ဒီနဲ့ သမီးကြားမှာ ဘာမှ ဒိုင်လျှိုလေးတွေ
မရှိဘူးလေ”

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ... သူက ဘယ်လိုလူမျိုး
လဲ”

“သူက ထူးဆန်းတယ် ဒယ်ဒီရဲ့”

“ချောတယ် ... ကားက အပျံစားပဲ ... ဘာညာ
ဒါပဲမဟုတ်လား ... အတည်တွဲရမလားလို့ရော မေးဦးမလား။
ဒယ်ဒီက မမေးခင်ဖြေထားမယ်။ တစ်နေ့ ဒယ်ဒီပေးစားသူနဲ့
ပဲ ယူရမယ်”

“ဟာ ... ဒယ်ဒီနောက်ကျသွားပြီ”

“အခုက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ထူးဆန်းတယ် ဒယ်ဒီရဲ့။ သူနဲ့တွေ့တော့ ယူဆ
ချက်တွေ ပြောင်းကုန်ပြီ။ အခု သမီးဆေးကျောင်းမှာ ရောက်

— ထူးထူး —

နေတာ။ ပါပါဆီလာရင်း လိပ်ဥပါတူးနေတာ”

“ဒီတစ်ခါက ဆေးကျောင်းသားပေါ့”

“ဟုတ် . . . ထူးခြားတာက သူ့မှာ ဟန်းဖုန်းလည်း မရှိဘူး။ ကားလည်း မပါဘူး။ နေတော့လည်း အဆောင်မှာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးသူ့ကို ကြွေသွားပြီ”

“စံစားချက်တွေ မလွန်ခင် နောက်ဆုတ်ထားလိုက် တော့လေ”

“မရတော့ဘူး ဒယ်ဒီရဲ့။ စစ်ကြည့်ပြီးပြီ”

“သွက်လှချည်လား။ ငါ့သမီးရဲ့စံတွေနဲ့ တစ်ကွက်မှ မညီဘူးနော်”

“ခွင့်လွှတ်နိုင်သွားပြီ ဒယ်ဒီရဲ့။ သူက ရိုးသားတယ်။ ရှင်းသန့်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အားနည်းချက်ကို အလဲထိုးသွားတာ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါဘူး။ သူ့ကို ဝေးကြည့်နေရတာက ပျော်စရာကြီး။ သူက သမီးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင် ခေါင်းကြီး ငုံ့သွားသေးတာ သိလား ဒယ်ဒီ”

“အဲဒီတော့ . . . သမီးရဲ့လူက ဟုတ်ပါဦးမလား”

•—•—•—•—•

“ဟာ . . . ဒယ်ဒီကလည်း ရိုးသားပါတယ်ဆိုမှ။ သူက တောသားလေ”

“ဘာ . . . တောသား”

ဦးသွဲ့လန်း ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီး ဆို့တက်လာရ သည်။ အချိန်အကြာကြီး မေ့လာတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုက ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးကို ဆူပွက်သွားစေသည်။

“သမီး အခု . . . အဲဒီမှာပဲ ရှိနေတာလား”

“ဟုတ်”

“ဒယ်ဒီ . . . သမီးကို ဝင်ကြိုမယ်လေ။ လမ်းတိုက် နေတာပဲ”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းကာ ကွေ့ဝင်ပစ်လိုက်သည်။

ကားကို သင့်တော်သောနေရာတစ်ခုမှာ ရပ်ထား ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ရာ ကားတံခါးအဖွင့်နှင့် လူတစ် ယောက်အလာ ဆုံမိသွားရာ ဆောင့်တွန်းသလို ဖြစ်သွားရ

•—•—•—•—•

သည်။

“ဆောရီး”

ဦးသွဲလန်းက ဝတ္ထုရေးကျေလေးပြောလိုက်ရာ...

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က တစ်ခုခုကို အာရုံရောက်နေတာနဲ့ သတိမထားမိလိုက်တာပါ”

ဟု တရိုတသေနှင့် လူငယ်က ရိုရိုကျိုးကျိုးပြောလာသည်။

ဦးသွဲလန်း နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားရသည်။

အခုခေတ်မှာ ဒီလို လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ လူငယ်က ရှားသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

မမြင်ဖူးသေးတဲ့ လူငယ်ရဲ့ မိဘတွေကို ချီးကျူးသွားမိသည်။

ဆုံးမသွန်သင်မှု ကောင်းလိုက်တာလို့။

လူငယ်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ရှင်းသန့်ဖြူစင်နေပြီး ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ရှိနေသလိုပင် ဦးသွဲလန်း ဝေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

•—•—•

ထိုလူငယ်ကို သူ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်ဟု မျက်စုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကွေးကာ စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ သို့သော် ထွက်ပေါ်မလာပါ။

သေချာတာကတော့ ထိုလူငယ်ကို ရင်ထဲက အမှန်တကယ်ပင် ရင်းနှီးနေမိပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဦးသွဲလန်းနည်းတူ လူငယ်ကလည်း တအပ်မျှ စူးစမ်းသလို ကြည့်နေပြန်ပါတာ။

နောက်တော့မှ ထိုအကြည့်က လူကြီးကို မရှိသေရာများ ကျသွားလေမလားဟု ကိုင်းရှိုင်းစိတ်ကလေးဝင်လာရသည်။

မခိုတရိုလေး ခေါင်းလေးညွတ်ပြသွားကာ တည်တည်ကြည်ကြည်လေး သူ့ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားသော ထိုလူငယ်ရဲ့ ကျောပြင်ကို ဝေးစိုက်၍ ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူရင်ထဲ တစ်ခုခုကို နောင်ကြည့်သွားမိသလိုပင်။

ထိုလူငယ် လမ်းလျှောက်ပုံက သူငယ်ငယ်ကနဲ့

•—•—•

တူလိုက်တာဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးက ဝင်လာမိသည်။

“ဒယ်ဒီ”

သမီးရဲ့ အသံစာစာ ကြားရတော့မှ သူ့အတွေးစက
တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားရသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သမီးစကားက မြင့်လွန်းတော့ ဒယ်ဒီ လိုက်မမိ
တော့ဘူး”

“ဒီလုံးသွဲ့တဲ့ . . . သမီးရဲ့ သူပေါ့”

“ဒီလုံးသွဲ့”

မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွားသော ဒယ်ဒီ
ရဲ့ မျက်နှာကြောင့် သူမရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက တုံးတံ့ကြီး ဖြစ်သွား
ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ထူးဆန်းနေမလားလို့ပါ”

“ဘာလဲ . . . ဒယ်ဒီနာမည်တစ်လုံး ထည့်သုံးထား
တာကို ပြောချင်တာလား”

— ထူးဆန်း —

သမီးရဲ့စကားက သူ့ကို အိပ်မက်မှ ပုတ်နိုးလိုက်
သလိုပင်။

“ဒယ်ဒီ”

“တောသားတွေကို သမီး စိတ်မဝင်စားပါနဲ့။ ကိုယ်
နဲ့အခြေအနေချင်းမှ မတူညီတာ။ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး”

“ရိုးသားတည်ကြည်တယ်လေ . . . မတွေ့ဘူးလား”

“ရိုးသားတာ၊ တည်ကြည်တာလေးနဲ့ အသိုက်
အမြုံ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ထူးဆန်းတယ် . . . ဒယ်ဒီ ဒီနေ့ သိပ်ကို ထူးဆန်း
နေတယ်”

“ဒယ်ဒီက စိုးရိမ်သွားတာပါ”

“ဟာ . . . ဒယ်ဒီကလည်း အတွေးချော်သွားပြန်ပြီ။
ရိုးရိုးပဲတွေ့။ သမီးရင်ထဲမှာ အပြာရောင်ပဲ ရှိသေးတာ။
သေချာတာက ဒီလုံးသွဲ့က ကျောက်ရုပ်ကြီး။ ဟင်း . . . ဟင်း
ရယ်စရာကြီးနော်။ သမီးက ကောင်လေးကို ကြိတ်ဝိုးမယ့်
အကြောင်း ဒယ်ဒီကို တိုင်ပင်နေတာလေ”

— ထူးဆန်း —

ဟု သဘောကျကာ သမီးက မူနွဲ့နွဲ့လေးနှင့် ကိုယ်
ခန္ဓာလေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည်ထိ သဘောကျနေပြန်ပါ
သည်။

သူ ဒီသမီးလေးနှင့် ဒီလိုပျော်နေခဲ့ရတာပဲ အချိန်
တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားခဲ့ပြီလဲ။

ခွဲခွာခဲ့ရချိန်တွေက ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မောင်
လေးကို လွမ်းလာမိသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မောင်လေးရဲ့ စာက
သူမနုလုံးသားကို ခြေစုံကန်လိုက်သလိုပင်။

“မမ

ဒီဇွေရာသီတော့ ဒီလုံးရွာကို ပြန်လာနိုင်တော့ဘူး
မမကိုတော့ အရမ်းသတိရနေပါတယ်။ တွေ့လည်း တွေ့ချင်တယ်။
မမနဲ့ မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ထိ ကြာသွားခဲ့ပြီလဲ။ ဒါပေမဲ့
လည်း ဒီလုံး ပြန်လာလို့ မရဘူး။ စာတွေက သိပ်များလာပြီလေ။
မမ ကျေနပ်သွားအောင်လို့ ဒီလုံးစာတွေ အများကြီး ကြီး
စားနေတယ်။ အခုဆို အတန်းတဲမှာ စံပြကျောင်းသားလုပ်နေပြီ။

မမပျော်တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ရွာကိုလည်း လွမ်းတယ်။ မမကို
လည်း လွမ်းတယ်။ ဒီလုံး ပြန်ချင်ပေမယ့် မပြန်ဖြစ်တော့ဘူး။ မမ
ရွာထိပ်က လက်ပံပင်အောက်မှာ ဒီလုံးကိုကြီး မျှော်မနေနဲ့နော်။
အခုချိန်ဆို ရွာမှာ လေစိမ်းတွေဖြူးနေလောက်ပြီ။ မမ နေမကောင်း
ဖြစ်နေမယ်။ ရွှေဩကိုလည်း ဒီလုံးက သတိရတယ်လို့ ပြောလိုက်
ပါ။ မမ ကျန်းမာပါစေ။

ချစ်မမရဲ့မောင်လေး

ဒီလုံး”

ညီညာဝိုင်းစက်နေတဲ့ မောင်လေးရဲ့ လက်ရေး
ရှည်ကြီးကို တစ်လုံးချင်းဖတ်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေရှာ
လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ သူမရဲ့ ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို တစ်ဦး
တစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်လာသည်။

“မမ”

“ရှေ့ဩ... ငါ့မောင်က ညည်းကိုလည်း သတိရ
တယ်တဲ့အေ”

ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောနေရှာသေးသည်။

“ဘာတွေ ရေးထားလဲဟင်။ ဘယ်တော့ ပြန်လာ
မှာတဲ့လဲ”

ရွှေဩရဲ့ မေးသံတွေက ငုံ့လင့်တကြီးရယ်ပါ။

“ပြန်မလာဖြစ်တော့ဘူးတဲ့။ စာတွေ သိပ်ကြိုးစား
နေပြီ ထင်တယ်။ ငါ့မောင်က မကြာခင် ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်
တော့မှာ။ အဲဒီတော့မှ ငါ့ကို ငါ့မောင်က ဆေးကုပေးဦးမှာ။
အခုတော့ ခဏလေးခွဲရတာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကြည့်စမ်း
လက်ရေးလေးတွေက သိပ်လှတာပဲ။ ငါ... ဒီလက်ရေး
လေးတွေကို မတွေ့ရတာတောင် ကြာလှပေါ့။ စာကြိုးစား
ရလွန်းလို့ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ ထင်တယ်။ ပိင့်နုပြီလား။ ဝ
လာသလား။ အသားရော ဖြူသွားသေးလား။ ဟွန်း... မတွေ့
ရတာတောင် ကြာလှပြီ”

စကားအဆုံးတွင် မျက်ရည်ပေါက်လေးက လက်
ဖမိုးပေါ် ပေါက်ခနဲ ကျသွားပြန်သည်။

မမကြောင့် သူမရင်ထဲ နင့်ခနဲနေအောင် ခံစား

သွားရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ မမပြုံးနေတာလဲဟင်။

ခံစားနေရရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ငိုလိုက်ပါ
တော့လား။ မမက နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ရွာထိပ်က လက်ပံပင်
အောက်မှာ ဒီလုံးပြန်အလာကို သွားမျှော်နေတာ ရွှေ့ပြဲ သိ
နေတာပေါ့။ ရွှေ့ပြဲလည်း မျှော်ရသူပဲလေ။

ပြီးတော့ မမကိုလည်း စိတ်မချနိုင် စိုးရိမ်မိတာ
ကြောင့် အနောက်မှ လိုက်ကြည့်နေဖြစ်တာလေ။

အခုလည်း သူမ စိတ်မချလို့ လာနေသည် ဆိုပါမှ
ဟောင်းနွမ်းနေသော စာတိုလေးတစ်စောင်ကို အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါ ဖွင့်ဖတ်နေလေရဲ့...။

ဒီလုံးကို သိပ်တွေ့ချင်ရှာသော မမကို မြင်ရသည်
မှာ သူမရင်ထဲ မကောင်းလှပါ။

မမက အသွင်သွင် စီးကျနေသော မျက်ရည်ဥကြီး
များကို ဘယ်လက်ဖြင့် သုတ်လိုက် ညာလက်ဖြင့် သုတ်
လိုက်နှင့် ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟင်... မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

•—•—•—•—•

“ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူးအေ။ ဒီအချိန်ဆို ရွာ
ထိပ်မသွားဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

“မမ... ဒီလုံးမပြန်လာဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့”

“အဲဒီလို မျှော်ရတာကမှ ငါ့အတွက် အလွမ်းပြေပါ
တယ်အေ”

“မမ... နေလည်း သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။
လေစိမ်းကလည်း တိုက်ပါဘိသနဲ့”

“ဘာမကောင်းရမှာလဲ။ အလုပ်လည်း လုပ်နိုင်
သေးတယ်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပဲ... ညည်း ငါ့ကို အဲဒီလို
သနားနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်စမ်းပါနဲ့အေ။ ငါ မကြိုက်
လွန်းလို့”

“မမရယ်... မမ ဘယ်သောအခါမှများ ရွှေ့ပြဲကို
အကောင်းမြင်မှာလဲ”

“ညည်းပြောပုံက ငါက မိန်းမဆိုးကြီးပေါ့”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး... ရွှေ့ပြဲ မမကို တအား
ချစ်ပါတယ်။ မမက ရွှေ့ပြဲကို ဘာပြောပြော မမက အမြဲ

•—•—•—•—•

နေပြီ။ အချစ်က သိပ်အံ့သြဖို့ ကောင်းတာပဲ။ အမြဲတမ်း
တွေ့ချင်တယ်။ အားနည်းချက်ကိုလည်း အားနည်းချက်လို့
မမြင်တော့ဘူး။”

“ပါပါ . . . ရှင်တို့ကျောင်း ဧချောင်းပေါက်ဦးမယ်”

“ပင်လယ်ဖြစ်သွားတောင် အသက်ကယ်လေ့နဲ့
အရောက်လာဦးမယ့်စတိုင်ပဲ”

“အချစ်ရဲ့အားက စွမ်းတယ်။ သမုဒ္ဒရာကိုတောင်
လက်ပစ်ကူးရဦးမလား”

ဟု အစွန့်က အရွှန်းဖောက်ကာ ပြောလိုက်သည်
တုတ်...

“ရှင်က ဇနကာမင်းသား မဟုတ်သလို အခုခေတ်မှာ
မေခလာလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ငမန်း
တွေမြူးနေတာ ရှင် မကြောက်ဖူးလား”

“ဒီလုံးသွဲ့သာ ဘေးနားရှိလို့ကတော့ အာဠာဝံက တောင် မပူတော့ဘူး။ ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင် ပစ်လိုက်မယ်”

“သွားပြီ... ဒီဝေဒနာသည်ကို ဘယ်ဆရာဝန်မှ
ကုနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလုံးသွဲ့တော့ ကုန်င်ပါသေးတယ်”

“ရှင်ကို မကုသေးခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင်ကုပါ
လို့လည်း သတိပေးလိုက်ဦး”

“ ”

“ဟိုမှာမတွေ့ဘူးလား... နားဒိန်းမှာ ပလာစမာ
ကြီးကပ်လို့”

မေရီညွှန်ပြရာသို့ အစွန့်ကြည့်မိလိုက်ရာ အမှန်
တကယ်ပင် ဒီလုံးသို့ပါလား။

ပိန့်သွားလိုက်တာ . . .။

စာ သိပ်ကြိုးစားသည်ထင်။

နေမကောင်းရင်လည်း အဆောင်မှာ နားနေပါ
တော့လား။

သူမ ဒီလုံးသို့ဆိုသော သူ့အပေါ် ကရုဏာလေး
သက်ဝင်သွားသည်။

“အတန်းတူတွေပဲလေ... ကျွန်တော့်ကို မသိဘူးလား”

ဟု ပြူးတူးကြောင်တောင် ဝင်ထောက်တော့ မိန်းမချောလေးသုံးယောက်ရဲ့ လှောင်ပြောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

“ရှင်... မေရီကိုရော မသိဘူးလား”

ဟု မေရီက အကြောင်ဖမ်းပြောလျှင် သူက ရိုးသားစွာပင်...

“မေရီမုန်းတော့ မသိဘူး။ မြင်ဖူးတာတော့ ကြာပါပြီ”

“ကောင်းရောကွာ”

ဟု ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ရှင်... ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေး မပြောတတ်ဘူးလား”

“ဗျာ”

အဖျားပျောက်ခါစသူက မိန်းမချောလေး သုံး

ယောက်ရဲ့ ချာလပတ်ယမ်းတဲ့ မေးခွန်းတွေကြားမှာ မူးမူးလဲသွားချင်လာသည်။

“ရှင်... အစွနီကိုတော့ သိပါတယ်နော်”

“အွန်... ကျွန်တော့်ကို ပန်းစည်းလက်ဆောင်ပေးဖူးတာပဲ။ ကျေးဇူးပဲဗျာ... အဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေက စနေကြသေးတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား... ဘယ်လို စနေကြတာလဲ”

“မပြောတော့ပါဘူးဗျာ”

“အစွနီက နားထောင်ချင်တာ”

ဟု သူမက ဣန္ဒြေပင်မဆောင် ပြောလိုက်လျှင်...

“ပေါ်တင်ကြီးဟယ်”

ဟု မေရီနှင့် ပါပါက မကြားတကြားလေး ဝင်ထောက်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် အားနာစရာကြီးဗျာ”

“အားမနာပါနဲ့... အစွနီက သိချင်တာကို”

“အစွနီက ကျွန်တော့်ကောင်မလေး ဘာညာပေါ့

၂၂၈

မယ်ခိုင်

ဗျာ

ဟု မျက်နှာနီနီနှင့် ပြောလိုက်လျှင် . . .

အစွနီက သဘောကျသွားကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပါသေးသည်။

လောကမှာ အဲဒီလို ရှက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားလေး မျိုးရော ရှိပါသေးလား။

သူ အံ့သြသွားပါသည်။ အစွနီ စိတ်ဆိုးသွားလိမ့် မည်ဟု သူထင်ထားခဲ့သည်လေ။

သူ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်လေး ပြုံးပြလာသော သူမလေးရဲ့အလှမှာ မျော့ချင်ချင် ဖြစ်လာမိသည်။

ရွှေဩမှလွဲ၍ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ အခုလို စေ့စေ့မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။

သေချာကြည့်မိတော့လည်း မြို့သူလေးက သိပ်လှ ပါလား။

ပြည့်ဖူးနေတဲ့ နှင်းဆီငုံနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ပန်းရောင်လွင်နေပြီး စကားပြောလိုက်တိုင်း လှပပွင့်လန်းလာ

— သူ့ယော —

နှလုံးသားတွန်သံ

၂၂၉

သော နှင်းဆီပွင့်ကြီးလို ပြည့်ဝန်းလှပသွားရသည်။

ဖောင်းကားပြည့်တင်းနေသော ပါးအိုလေးတွေမှာ ပန်းနုရောင်လှပလျက် နှာတံချွန်ချွန်လေးတွေက ပေါ်လွင် လှပနေသည်။

မှန်သည် . . .။

သူ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သူမက သိပ်လှနေပါသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရယ်လိုက် လျှင် ဖွာနေ ရွဲကျလာတဲ့ ဝိတုန်းရောင်ကေသာက သူမအလှ ကို ပို၍ ဆောင်ကြဉ်းနေသလိုပင်။

စားပွဲခုံပေါ်တင်ထားတဲ့ ဖောင်းကားသွယ်လျနေ သော သူမလက်ချောင်းလှလှလေးတွေက သူ့ကို သယောင် နေသလိုပင်။

မမရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေလို ပါလဲလား။

သို့ပေမယ့် အစွနီရဲ့ လက်ချောင်းတွေက ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းထား၍ ဖြူစင်တောက်ပြောင်နေပြီး မမရဲ့ လက် ချောင်းလေးတွေကတော့ သဘာဝကပေးထားတာ လှပါရဲ့နဲ့

— သူ့ယော —

နေလောင်ဒက်ကြောင့် အက်ကွဲကြောင်းလေးတွေ နီရဲပြီး ကြမ်းရှနေသည်။

တစ်နေ့နေ့တော့ မမရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေကို လည်း အစွနီရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေလို လှအောင် ပြုပြင် ပေးရမည်ဟု စိတ်ထဲ မှတ်ယူထားလိုက်သည်။

“ဒီလုံးသွဲ့... ဝိုင်လှရည်လား။ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ အစွနီရဲ့ အမြင်မှန်ရင်တော့ ရွာမှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း တွေးမိပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ရည်းစား မရှိဘူးလို့ ပြောတာလား။ ကောင်မလေးအကြောင်း တွေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာလား”

“နှစ်ခုလုံးပဲ”

“မယုံပါဘူး... ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့”

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို မသိဘူးဗျ။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာလည်း ဘာကိစ္စမှ ထည့်မထားဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ

အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မမကို သတိရသွားမိလို့ပါ”

“ဟုတ်လား... ဆောရီး... အစွနီက တစ်မျိုး တွေးလိုက်မိတယ်။ တူးဆန်းတယ်နော်... ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ အစ်မကို ခင်တွယ်နေတာ”

“ကျွန်တော့်မှာ ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ တစ်လောက လုံးမှာ မမတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာကို”

“ဟင်... ဒီလုံးသွဲ့မှာ အမေတွေ၊ အဖေတွေ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မမပဲရှိတယ်”

“ဪ”

သူမ ရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ဘဝထဲ စီးပျောသွားမိသလိုပင်။

“ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ မမက ချောလားဟင်”

“အွန်... ချောတယ်... လောကကြီးမှာ အချောဆုံးပဲ။ မမက ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အရပ်က အစွနီလောက် ရှည်တယ်။ ပြုံးလိုက်ရင်လည်း လှတယ်။ နေလောင်ခံထားရလို့

အသားနည်းနည်းညှိသွားတာလေးပဲ။ ဒါပေမယ့် လှပါတယ်။”

“ဒီလုံးသွဲ့က မမကို အရမ်းချစ်မှာပေါ့နော်”

“အွန် . . . မမကလည်း ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်”

“ရိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်။ ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ မမနာမည်ကရော ဒီလုံးသွဲ့လို ခပ်ဆန်းဆန်းပဲလား”

“အွန် . . . မမနာမည်က လေလုံးသွဲ့တဲ့။ ဒါပေမယ့် မမက လေလုံးလို့ပဲ ခေါ်တာကြိုက်တယ်။ သွဲ့ဆိုတာကို မုန်းတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မမက ဒီလုံးပဲ ခေါ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သွဲ့ဆိုတာကို မုန်းတာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ အဖေ့ကြောင့် ထင်တာပဲ”

“အဖေကြောင့် ဟုတ်လား”

“အဲလို ထင်တာပဲ။ အဖေက နည်းနည်းဆိုးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အဖေကို မမြင်ဖူးပါဘူး။ အသက် (၁၀)ရက်ပြည့်တဲ့အခါကလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ (၆)

— သွယ် —

လသားအရွယ်မှာလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး”

သူမရင်ထဲ နင့်သွားရသည်။

ရင်ဖွင့်နေတဲ့ ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ အသံက အနိမ့်အမြင့်မညီ အက်ရှရှရယ်ပါ။

“အဖေ့ကို တစ်ခါလောက်တော့ တွေ့ဖူးချင်ခဲ့တယ်။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ”

သူမတို့သုံးယောက်လုံး မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရတဲ့ ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ တဝအဝိုင်းအစလေးများကြားတွင် နှစ်ယောက် နေမိသည်။

ဒီလုံးသွဲ့က နီရဲစွတ်စိုနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ပြုပြင်ကာ . . .

“ဆောရီးဗျာ . . . ကျွန်တော် ဘာတွေပြောမိနေမှန်း မသိပါဘူး”

“မေရီတို့က ရှင့်ကို ခင်ပါတယ်”

— သွယ် —

— 307 —

သည်။

မေရီ၊ ပါပါနဲ့ ဒီလုံးသွဲ့တို့ ဘာတွေပြောပြီး ကျန်ရစ်
ခဲ့ကြမည် မသိ။

အစိမ်းဆန်တဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို မေရီနဲ့ ပါပါ
က ဖာဖာထေးထေး ပြောပေးနေမှာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒယ်ဒီ မကောင်းဘူး။ အရမ်းပိုတယ်”

ဟု ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ဖခင်ဖြစ်သူကို
အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“အခုမှ ဒီလုံးသွဲ့နဲ့ ပထမဆုံးစကားပြောဖူးတဲ့
ဟာကို”

“သူက ဘာမှီလဲ သမီးရဲ့”

“ဘာမှီရမှာလဲ ဒယ်ဒီကလည်း ပေတံနဲ့ မတိုင်းနဲ့
လေ။ မမိဘူး။ သူက ချင်းချက်ပါဆို”

ဦးသွဲ့လန်း သက်ပြင်းမောကို ခိုးရှိုက်လိုက်သည်။
သူက အဖေတစ်ယောက်လုပ်နေပြီမို့ ဘယ်တံခါးကို ခေါက်
ပြီး ဘယ်သူ့ကို ပုတ်နှိုးသင့်သည်ဆိုတာကို သိလိုက်ပါပြီ။

•—•—•—•—•

“အဟွတ် . . . အဟွတ် . . . အဟွတ်”

အခုလည်း သေလုမျောပါး ချောင်းဆိုးနေပြန်ပြီ။

ဒီနေ့ရောဆိုလျှင် မမ နေမကောင်းဖြစ်သည်မှာ

(၅) ရက်မျှရှိသွားပါပြီ။ ဒါကို ရွှေဩကပဲ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်
ညအိပ်ညနေ ပြုစုပေးနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“မမ . . . ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ရွာမှာ ဆေးဖိုးတိုလေး
တွေနဲ့ ကုနေလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“တော်ပါအေ . . . ဒီလောက်နဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်
မသွားပါဘူး။ ညည်းက ပိုနေတာပါ”

“အသံကတော့ မာနိုင်တုန်းပဲနော်။ လူကဖြင့်

•—•—•—•—•

အိပ်ရာထဲရောက်နေပြီ”

ဟု ရွှေဩက အားမလိုအားမရ ပြစ်တင်ပြောဆိုမိ
လိုက်သည်။

“ညည်းနားနေဆိုလို့ပါတော်။ နို့မဟုတ်ရင် ယာထဲ
ရောက်နေပြီ။ ယာထဲတစ်ရက်မဆင်းရင် ငွေဘယ်လောက်
ထိ နှစ်နာတယ်မှတ်လဲ”

“မမရယ် . . . ကျန်းမာရေးကို ငွေနဲ့မလဲစမ်းပါနဲ့”

“ငွေရမှဖြစ်မှာအေး။ ငါ့မောင်က ဆေးကျောင်း
တက်နေတော့ ကျောင်းစရိတ်ကကြီးပါတာသနဲ့”

“ဒီလုံးရဲ့ကျောင်းစရိတ်ဆို မပူပါနဲ့။ ရွှေဩမှာ စု
ဆောင်းထားတာတွေ ရှိထားပါသေးတယ်”

“အွန် . . . ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မောင်ကို
လည်း ညည်းနဲ့ဆို စိတ်ချပါတယ်”

“ဟာ . . . မမကလည်း”

“မကလည်းမနေနဲ့။ ညည်းစိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပျော်
သွားတယ် မဟုတ်လား”

•—•—•—•—•

ဟု ပွင့်လင်းရိုးရှင်းသူပီပီ ဒဲ့ပင်ပြောချလိုက်သည်။

“အင်း . . . ဒီလုံးလည်း ကျန်းမာရေးမှ ကောင်းရဲ့
လား။ ရွှေမပြန်တာလည်း နှစ်ချီပြီးကြာနေပြီ။ စာမလာတာ
လည်း ကြာသွားပြီ။ အဆင်မှပြေရဲ့လား။ ပိန်နေသလား။ ဝနေ
သလား”

သူမရင်ထဲ မမကို သနားသွားမိပါသည်။ နေ့ရှိသ၍
မမ ဒီစကားတွေပဲ ပြောနေရတာ မမောသေးဘူးလား။ သူမ
သိနေတာပေါ့။ မမ ဒီလုံးကို အရမ်းလွမ်းနေတယ်ဆိုတာ။

နေ့တိုင်း လက်ပံပင်အောက်မှာ ဒီလုံးများ ဆိုင်း
မဆင့် ခုံမဆင့် ပြန်လာနီးနဲ့ သွားထိုင်စောင့်နေသည်ကို
လည်း သူမ အသိပါ။

မမက စိတ်ထောင်းတိုင်း ကိုယ်ကျေပါပဲ။ အခုဆို
မမ မျက်နှာလေးက ညှိုးကျပြီး ပိန်သွားပါပြီ။

“မမ . . . ဒီလုံးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာလားဟင်”

“မတွေ့ချင်ပါဘူးအေး။ ငါက တွေ့ချင်လို့ ရွာကို
ပြန်လာရင် စာတွေ ကျက်ရမှတ်ရနဲ့ ပင်ပန်းပါတယ်”

•—•—•—•—•

၂၄၀

မယ်ခိုင်

“မပင်ပန်းတဲ့နည်း ရွှေဩရှာတွေ့ထားတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

မမရဲ့ ညှိုးငယ်ငယ်မျက်နှာဝန်းလေးတွေက
တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ အရောင်ထွက်လာသည်။

“မမလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေတာနဲ့ ဆေးခန်းပြ
ရင်း သွားကြရအောင်”

လေလုံးသွဲ့က တစ်ဖျန်တလေး ပျော်သွားမိပေ
မယ့် ဝိုင်ကျသွားပြန်သည်။

“တော်ပါပြီအေ။ ငွေကုန်ကြေးကျက များပါဘိသ
နဲ့။ ငါ့အတွက် သုံးမယ့်အစား ကျောင်းစရိတ်ပေးလိုက်ရင်
ဒီလုံးက ဖောဖောသီသီဖြစ်တာပေါ့”

“ဟာ... မမကလည်း ရွှေဩစိုက်မှာပေါ့။ ရွှေဩ
မှာ ရှိပါတယ်ဆို၊ တကယ်တော့ ရွှေဩလည်း ဒီလုံးကို တွေ့
ချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားအေ”

“ဟာ... ဖြစ်ပါတယ်။ မမကလည်း”

•—•—•—•—•

နှလုံးသားတွန်သံ

၂၄၁

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးက အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ပြုံး
လိုက်မိကြသည်။

အခုမှပဲ မမရဲ့မျက်နှာက ကြည်လင်လန်းဆန်းလာ
တော့သည်။

•—•—•—•—•

အခုဆို တောသားလေးဖြစ်တဲ့ ဒီလုံးသွဲ့နဲ့ မရွှေ
မြို့သူ အစွနီတို့က အတော်လေးခင်မင်နေကြပါပြီ။ ပြောမနာ
ဆိုမနာ တတွဲတွဲဆိုတာမျိုးပေါ့။

အစွနီက ထိလုံးရီလုံးများနှင့် သိသိသာသာချင်း
ကပ်လာသောအခါများတွင် ဒီလုံးသွဲ့က ပညာသားပါပါ
ရှောင်လွှဲတတ်သလို ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်ကြသော မေရီနှင့်
ပါပါကလည်း ရင်တမမနှင့် သက်ပြင်းချမဆုံးနိုင်တော့ပါ။

ဒီလုံးသွဲ့ကို ရင်ခုန်သွားပြီဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စပ်
ကြေညာထားတဲ့ အစွနီ။ စာတစ်ခုကလွဲရင် ဘယ်အရာကိုမှ

— လှူဒါန်း —

အလေးအနက်မထားတတ်တဲ့ တောသား ဒီလုံးသွဲ့၊ ဒီလုံးသွဲ့
ကို မနှစ်မြို့သလိုကြည့်တတ်သော ဦးသွဲ့လန်း။

ဒီသုံးယောက်နဲ့တော့ သူမတို့နှစ်ယောက် ရင်လေး
ရပါသေးသည်။

မဖြစ်သေးတဲ့ကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ကြိုကင်ပြီး ကြံဖန်
ပူပန်ပေးနေသည်ဆိုလည်း မမှားပေ။ သို့သော် တစ်နေ့တစ်
ရက်တော့ကာ သူမတို့နှစ်ယောက် ပူပန်မိခဲ့သလို ကိစ္စရပ်က
ဘွားခနဲဖြစ်ထွန်းပေါ့ပေါက်၍ လာခဲ့ပါပြီ။

“ဒီလုံးသွဲ့ဆိုတာ ဒီအဆောင်မှာရှိလား”

ဟု ဟိန်းထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် အဆောင်မှူး
က ပန်းပင်ရေလောင်းနေရာမှ အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်လျှင် အင်မတန် ခန့်ညားစမတ်ကျသော စပ်သန့်
သန့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကြောင့် အကြည့်ကို ချက်ချင်းြ
လိုက်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့...”

“ဒီလုံးသွဲ့နဲ့ ဓကစကားပြောချင်လို့ပါ”

— လှူဒါန်း —

လည်း သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိ မျက်နှာညှိုးမိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သမီး စိတ်ဒဏ်ရာရမယ့်အလုပ်မျိုးလည်း ဦးက မဖန်တီးချင်ဘူး။ ဦးဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မောင်ရင် သိမှာပါ။

“ကျွန်တော့်စကားရိုင်းသွားရင် ကြုံပြီးတောင်းပန်ပါတယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဦး။ ဦးထင်ထားသလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဦးက သမီးကို မတော်သူနဲ့တွေ့မှာစိုးတာပါ။”

“ကျွန်တော့်မှာ မိဘမရှိပေမယ့် အသိစိတ်တော့ ရှိပါတယ်။ ပညာမတတ်ပေမယ့် ဆုံးမတတ်တဲ့ ‘မလည်း ရှိပါတယ်’

“ကောင်းပြီလေ။ ယောက်ျားတို့မှန်ရင် ပြောပြီး စကားကို တည်ရတယ်။ မင်းစကားကို ဦးမှတ်ထားပါ့မယ်။ ဦးရဲ့စကားကိုလည်း မင်း မှတ်ထားပေါ့။ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ ဆက်စပ်လေ့မရှိဘူး။ ကောင်းကင်ဟာ ကောင်းကင်၊ မြေကြီးဟာ မြေကြီး။ ဓာတ်

သဘာဝ၊ အခေါ်အဝေါ်၊ အဆင့်အတန်းချင်းက တခြားစီ။ ဘာမှမတူညီပါဘူး။”

ဒီစကားက သူ့ကို နှိမ့်ချပြောဆိုလိုက်တာပေါ့နော်။ သူ့နုလုံးသားထဲ ဆစ်ခနဲနေအောင် နာကျင်သွားရသည်။ ဒါ့ကုန်ပကာသနရှိသူတွေရဲ့ လက်သုံးဖော်မြူလာပေါ့။

သူ့ရင်ထဲသို့ ဘယ်သောအခါမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘူးတဲ့ နာကြည်းမှုမျိုးက တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

အမှန်တကယ်တော့ သူက နိမ့်ကျသောမြေကြီးမို့ လုံ့လိက်ခံလိုက်ရတာပါ။ ဒါကို မနာကြည်းမိလို့ ဘာကိုနာကြည်းရမှာလဲ။ တကယ်တော့ ဘာလှိုင်းကြီးသက်သက်ပါ။ သူတို့ဘက်ကပဲ ဇွတ်တရွတ် အရောဝင်ပြီး သူတို့ဘက်ကပဲ...

သူ ခံပြင်းနာကြည်းစွာ အံ့ကိုခဲမိလိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နဲ့သူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိလိုက်ကြသည်မှာ အကြည့်ချင်းထိုးဖောက်လှမတတ်ပင်။ ထိုစဉ်...

“မောင်လေး”

အသံချိုလွင်လွင်လေးကြောင့် သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းရိပ်တို့
ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားရသည်။

“မမ”

“မောင်လေး”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အားရဝမ်းသာနှင့် ပြေးဖက်
မိကြသည်။

“ဟား... ဂျိမမက အရမ်းပိန်သွားတာဘဲ၊ ထမင်း
မစားဘူးလား”

“ဂျိမောင်ကတော့ ဝပြီး လှလာတယ်”

အဝမ်းအရ အလွမ်းသယ်နေကြသော ထိုမောင်
နှမကိုကြည့်ရင်း ဦးသွေးလန်းရင်ထဲ တဒင်္ဂမျှ မိန်းမောမိသွား
သည်။ ဒါပေမယ့် လူဘဲထွက်ချင်လှလှစိတ်ကို ထိန်းကာ
မျက်နှာကြောတင်းပစ်လိုက်သည်။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲချစ်
ခင်နေနေ ဘာအရေးလဲ။ သူတို့ အထင်ကြီးစရာမရှိတဲ့ ခပ်ညံ့

—ရွှေသော—

ညံ့တောသားတွေပဲ။ ကြည့်ပါလား အသားအရေက ကျိုးတို့
ကျဲတဲ မည်းတဲတဲနှင့်။

သို့သော် ဒီလုံးသွဲ့ကတော့ သတိရသွားဟန်နှင့်။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ဒါ ကျွန်တော့်မမပါ”

ဟု ယဉ်ကျေးမှုအရ ဝတ္တရားကျေလေး ပြောလိုက်
သည်။

ထိုလူကြီးက အဖက်မတန်သလိုပြုံးပြုံးနှုတ်ဆက်
ဖော်ပင် မရဘဲ ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဂျမ်းခနဲပိတ်ပြီး မောင်း
ထွက်သွားခဲ့သည်။ လေလုံးသွဲ့ရင်ထဲ ခံစားချက်တွေ တနှင့်
တပိုးကြီး ကျန်ရစ်ထားခဲ့သည်။

ဒီမျက်နှာ။ သူမနှလုံးသားထဲမှာ စွဲနေတဲ့ ဒီမျက်နှာ။
နှစ်တွေအကြာကြီး မေ့ဖျောက်ထားခဲ့တဲ့ ဒီမျက်နှာ။ တွေ့မှ
တွေ့တော့လည်း မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် တိုက်
ဆိုင်လွန်းသည်။ မောင်လေးနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်ပြီး သိ
ကျွမ်းနေကြတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေပဲ သူမ ရင်ထဲမှာ
အထပ်ထပ်။

—ရွှေသော—

ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော ကားအကောင်းစားကြီးကိုပဲ မျက်စိတဆုံး ငေးမောနေဖြစ်သည်။ သူမနှလုံးခုန်သံတွေပင် မူမမှန်ချင်တော့။ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာလည်း နှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ မိခင်ရဲ့ပုံရိပ်တွေပဲ အထပ်ထပ်။ နံရံထိ တွန်းလွှတ်လိုက်တဲ့ လက်ကြမ်းကြီးတွေ။ ပြီးနောက် ခက်ခဲစွာ စတင်ရှုန်းကန်နေရတဲ့မိခင်။ သူမ ရင်ထဲ ခံစားချက်တို့ နုံးချသွားရပြီး ခူးများ ခွေခနဲညွတ်ကျသွားရသည်။

“ဟင်...မမ...မမ...မမ ဘာဖြစ်တာလဲ မမ”

ဒီလုံးရဲ့အသံတွေက စိုးရိမ်တကြီး ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မမ”

ထိုအခါမှာ ရွှေဩက အထိတ်တလန့်နဲ့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟင်...ရွှေဩ”

“ဒီလုံး...မမ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မသိဘူး။ ကြည့်နေရင်းနဲ့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ”

—ရွှေဩ—

“ဝိုးရိမ်သွားလား။ မမ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ချိနဲ့တွန်ယင်နေသော မူမမှန်တဲ့မမရဲ့အသံ။ ထိုအသံကြောင့် သူ ပိုပြီးစိုးရိမ်သွားရသည်။

“ရွှေဩ...မမ တကယ်ရောနေကောင်းရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... အမှန်တကယ်တော့ မမကို ဆေးခန်းပြမလို့ မြို့တက်လာတာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်... မမက ထမင်းလည်း သိပ်မစားဘူး။ ခဏခဏလည်း နေမကောင်းဖြစ်တယ်။ ချောင်းလည်း ဆိုးတယ်။ ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်တယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ကြည့်ပါလား ပိန်သွားတာ... ဒါ...”

“ဟာ...မမ အဲဒီလိုနေမကောင်းတာ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောရတာလဲ”

“မမလေ... နင် စာကျက်ပျက်မယ်တဲ့”

“အယ်...ရွှေဩ... ညည်း သိပ်ရှည်ပါလား။

မဟုတ်ဘူးမောင်လေး ယုံမနေနဲ့။ မောင်လေးကို ရွာပြန်လာ

—ရွှေဩ—

စေချင်လို့ သူ့ဘာသာ လျှောက်ပြောနေတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မမ ခုနကတောင်”

“အဲဒါလောက်နဲ့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ရွာမှာ ပေါက်တူး
ကိုင်းပြီး ယာထဲဆင်းနေတဲ့လူပါနော်။ မြို့မှာက ကားတွေ
လူတွေ ရှုပ်ပါဘိသနဲ့။ ခေါင်းကို မူးသွားတာပဲ။ ဒါကြောင့်ပါ
တော်။ တော်တို့က ကျုပ်ကို ရောဂါသည်မှတ်နေလား။ ငါ့
မောင်ကို လွမ်းလို့ ဓကလာကြည့်တာ။ ဘာစားစန်းပြဖို့မှ
မဟုတ်ဘူး။ ရွှေဩက အဲဒီလိုပြောရမှာရှက်လို့ မမကို
သက်သက်ရမယ်ရှာတာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ရွှေဩ”

“ဟာ... မမကလည်း”

“မမကလည်းမနေနဲ့။ ရွာမှာဆို ဒီလုံးကြီးထပ်နေ
တာ။ မမပြောချိန်ကို မရှိဘူး။ သူကြီးလွမ်းနေတာနဲ့”

“မမနော်”

“နင်ကလည်း ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်ပေါ့ကွာ။ ဘာ
ရှက်နေတာလဲ”

“ဒီလုံးနော်”

•—•—•—•—•

“ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မမ။ ရွှေဩက လှ
လာတယ်”

“ရွှေဩက အခုဆို ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်းတော့”

“ဒါဆို မမကရော”

“မမက ရာထူးပြုတ်ပြီလေ။ အခုက ရွှေဩပဲ။
ညညဆို ကာလသားတွေက မယ်ဒလင်ခေါက်လို့ ဒေါ် ကြီး
ဘုတ်ဆို ရန်တွေလွှတ်ကာလည်း မနည်းဘူး”

“ဟုတ်လား ရွှေဩ”

“အလကားတွေပါ။ ငါက မကြိုက်ပေါင်”

“ဒါဆို နင်က ငါ့ကိုစောင့်တာလား”

“ဒီလုံးနော်”

ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်နေသော ရွှေဩရဲ့မျက်နှာလေးမှာ နီ
မြန်း၍နေပါပြီ။

ဒါကို ဒီလုံးက အရသာခံကာ စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။

အစ်မဖြစ်သူပင် ကြားထဲက မျက်နှာပူချင်လာ
သည်။

•—•—•—•—•

“မြို့ပေါ်မှာ ဖြူနီပြာဝါတွေ အမြင်များလာလို့လား
မသိဘူး။ ရွှေဩက လှလာသလိုပဲ”

“ကဲ . . . မောင်လေး မမ ရှေ့မှာ မက်တတ်ကြီး ရှိ
နေတယ်နော်”

“ဒါပေမဲ့ ရွှေဩ ဘယ်လောက်လှလှ ငါ့မမကို မမိ
ပါဘူး။ လောကကြီးမှာ မမက အလှဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ မမရဲ့ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

ရွှေဩက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

မမမျက်နှာက အပြုံးပွင့်ကြောင့်လား၊ ဒီလုံးရဲ့ ရယ်
သံကြောင့်လား မပြောတတ်တော့ပါ။

သူ့အစ်မလာလို့ ရွှေတိဂုံဘုရား လိုက်ဦးတယ်ဆို
သော အဆောင်ရှင်၏စကားကြောင့် သူမက မနေနိုင် မထိုင်
နိုင်ပင် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီလုံးပါးစပ်ဖျားမှာ အမြဲရှိနေတဲ့ မမဆိုတဲ့တစ်
ယောက်ကို မြင်ဖူးချင်တာလည်း ပါသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားရောက်တော့ သူမနဲ့စပ်အောင်
ရှာဖွေမိသည်။ မတွေ့။

သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ ညောင်ရိပ်ပင်ကြီး
အောက်မှာ နားနေတဲ့ ဒီလုံးသွဲ့ကို ရှင်းရှင်းကြီး မြင်လိုက်ရပါ
ပြီ။

သူမ အားကြိုးမာန်တက်နှင့် ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ ဝဲယာကို ကြည့်လိုက်ရာ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေးနှင့် အသက်ကြီးပုံရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ်၊ အသားဖြူဖြူ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်သည့် ခပ်ချောချော လုံမယျိုလေးရယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ တူညီနေတာကတော့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေနှင့် ဖျင်အင်္ကျီရိုးရိုးတုံးတုံးတွေ ဝတ်ဆင်ထားကြတာပါပဲ။

သူမက ပါးနပ်သူပီပီ ချက်ချင်းခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ ဘယ်သူက မမဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာမျိုးကိုပေါ့။

“ဒီလုံးသွဲ့”

အသံလာရာဘက်သို့ သုံးယောက်သား ကြည့်မိလိုက်ရာ ရွှေဩနှင့် လေလုံးသွဲ့မှာ ထိုမိန်းကလေးရဲ့အလှအောက် မေးစင်းသွားရသည်။ လှရက်ပါဘိတော်။

“ဪ... အစွနီ”

“မမ ရောက်နေတာကြာပြီလားဟင်”

•—•—•—•—•

ဟု တိုက်ရိုက်ပင် သူမကိုကြည့်ပြီးမေးလာ၍ သူမ ကြောင်တက်သွားရသည်။

ထိုသို့ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးလိုက်ခြင်းက ထိုမိန်းကလေးနှင့် မောင်လေးတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ရှင်းပြလိုက်သလိုပင်။

“ဪ... အင်း”

“ဒီလုံးသွဲ့က မမအကြောင်း ခဏ ခဏ ပြောဖူးလို့ အစွနီက မမကို မမြင်ဖူးတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားပါ”

“ဪ”

ရဲတင်းလှတဲ့ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ပုံကို မနှစ်မြို့လှပေမယ့် အလိုက်သင့်ပင်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက အစွနီတဲ့။ ဒီလုံးသွဲ့၊ သူငယ်ချင်းလေ။ ဒါက ကျွန်တော့်မမ လေလုံး။ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်း ရွှေဩ”

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အစွနီကိုလည်း ညီမလို သဘောထားလို့ရပါတယ်”

“ငါ့မောင်ကို လူရိုးလေးလို့ထင်နေတာ။ မြို့ပေါ်မှာ

•—•—•—•—•

မိတ်ဆွေလည်း များပါဘိ။ ဟိုနေ့ကပဲ လူကြီးတစ်ယောက်၊
အခုလည်း မိန်းမချော”

“လူကြီး...ဟုတ်လား။ ဒီလုံးသွဲ့မှာ လူကြီးမိတ်ဆွေ
မကြားဖူးပါလား”

“ဪ... အဲဒါ အစွနီရဲ့အဖေလေ”

“ဘာ”

လေလုံးသွဲ့ရဲ့ ရင်ထဲ မေးခွန်းတွေထောင်သောင်း
များစွာ။

“ဟင်... ဟုတ်လား။ ဒယ်ဒီက ဒီလုံးသွဲ့ဆီ ဘာ
လာလုပ်တာလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လူကြီးဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲ”

ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ မူပျက်ပျက်ဟန်ပန်ကြောင့် အစွနီ
နားလည်လိုက်ပါပြီ။

အစွနီက တင်းထန်သောမျက်နှာအမျိုးအစားနှင့်
ထရပ်လိုက်ပြီး...

“မမ အစွနီကို ခွင့်ပြုပါဦး”

—ရွှေသွယ်—

ဟုပင် ရိုးရှင်းစွာခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်
ထွက်ခဲ့သည်။

လှည့်ထွက်သွားသော အစွနီကို လေလုံးသွဲ့ တမေ့
မမော ဝေးမောနေဖြစ်သည်။

သူက အဖေသမီးဆိုပါလား။

ဒါဆို သူမရဲ့ညီမပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။
အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါတယ်ဆိုလည်း အဖေရဲ့
သမီးက ဒီလုံးနဲ့ ခုလိုသက်တူရွယ်တူမဖြစ်နိုင်။

ဒါဆို အဖေက အမေရှိနေစဉ်တည်းက အငယ်ယူ
ထားပြီးသားပဲလား။

အန်တီချယ်...။ ထိုအမျိုးသမီးနဲ့လား။ ဒါပေမဲ့
လည်း မဖြစ်နိုင်။ အန်တီချယ်မှာလည်း အိမ်ထောင်နဲ့။

ဒါဆို ဘာတွေလဲ။

မတွေးချင်ဘူး။ မတွေးချင်ဘူး။ ပြီးပြီးသွားတဲ့ကိစ္စ
တွေကို ထပ်မတွေးချင်ဘူး။ အဖေဆိုပေမယ့်လည်း အမေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး နာကြည်းရတဲ့လူပါ။

—ရွှေသွယ်—

သို့သော် သွေးသားရင်းချာတွေ့ဖို့ တစ်ခဏတာ
လေး တွေ့ရချိန်မှာတော့ ရင်ထဲ နံ့ရိုးနအောင်ခံစားရပါသည်။

စိတ်နာရပေမယ့်လည်း မခေါ်ရတာကြာပြီဖြစ်လို့
ဧဇဇဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ခေါ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ကံကြမ္မာက
မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ဘူးလေ။

အဇေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်လေးထံ သောကတွေ
ကူးစက်မခံနိုင်။

သူမတစ်ယောက်တည်းသာရှိပါစေတော့။

သို့သော် ဧဇဇက ဆရာဝန်ကြီးဆိုပေမယ့် သိပ်
ရက်စက်ပြင်းထန်တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်ပါ။ မောင်လေးကို
တော့ မမြင်ဘူးခဲလို့ ထားတော့။ ခွဲစွာချိန်က (၇)နှစ်အရွယ်
ရှိနေခဲ့တဲ့ သူမကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကြပါရုံနဲ့ မှတ်မိမနေ
ခြင်းက သူမရင်ကို နှင့်နဲ့စွာခံစားရစေပါသည်။ ဧဇဇဆီက
မင်း ဘာမျှော်လင့်နေသေးတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးနဲ့ ကိုယ့်
နှလုံးသားကို ကိုယ့်ဘာသာ အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးမမိပေမယ့်
လည်း ပြင်းပြလှတဲ့ ခံစားချက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ တားဆီး

မရနိုင်။ စိတ်နာနေဦးတော့လည်း ဧဇဇလို့ တစ်ခါလောက်
အားကိုးတကြီးခေါ်ပစ်ချင်ပါသည်။ အဲဒီလိုခေါ်လိုက်ရင်ရော
ဧဇဇက သူမကို မသိကျိုးကျွံပြန်ဦးမှာလား။

ဒါကို သူမ ခံနိုင်ရည်မရှိပါမလား။

ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲကပဲ ပို၍အဆင်ပြေသင့်လျော်
ပေလိမ့်မည်။

သူမကိုသာ ဧဇဇက သတိတရရှိနေခဲ့လျှင် မြင်
မြင်ချင်း မှတ်မိလိမ့်မပေါ့။ အခုတော့ . . . သူမနှလုံးသား
တစ်ခုလုံး နာကျင်စွာ ခံစားနေရပါသည်။

ရွာကို ပြန်ချိန်တန်ပြီမို့ မောင်လေးနဲ့ခွဲရတော့မှာ
ကြောင့် နာကျင်ခံစားရတာလား။

အဖေကိုတွေ့ရလို့ အမေ့ကို လွမ်းဆွတ်ခြင်း
ကြောင့် နာကျင်ရတာလား။ ဧဇဇဖုရဲ့ ဥပေက္ခာအပြုအမူ
ကြောင့် ကြေကွဲခံစားရတာလား။ ဘာကြောင့်မှန်းပင် မသိ
နိုင်လောက်အောင် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကြေကွဲနာကျင်ရပါ
သည်။

မမက ထူးဆန်းသောလူတစ်ယောက်ပါ။

ရွာမှာနေတော့ တရောင်ရှောင်နဲ့ နာမကျန်းဖြစ်နေ
ခဲ့ပေမယ့် အခုလို ဒီလုံးနဲ့တွေ့ ကြပြန်တော့လည်း ရောဂါ
အားလုံးက ယူပစ်သလို ကျန်းကျန်းမာမာရှိလာသည်။

ဒီလုံးရှေ့မှာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေတဲ့ မမရဲ့ ဟန်
အမူအရာကြောင့် ဆေးခန်းပြဖို့ ရောက်လာတာပါဆိုတဲ့ သူမ
ရဲ့အကြောင်းပြချက်က လီဆယ်မှုတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ရပါတော့
သည်။

လန်းဆန်းတက်ကြွနေတဲ့ မမကြောင့် သူမတို့
ဆေးခန်းဝင်ဖို့ပင် မေ့လျော့၍ နေခဲ့ပါပြီ။

— သွယ် —

ဒီနေ့ရွာပြန်ကြတော့မှာမို့ သူမနှင့်မမကို ဒီလုံးက
ကားဂိတ်လိုက်သို့ပေးပါသည်။

အရွယ်ရောက်ခဲ့ကြပြီမို့ သူမနဲ့ ဒီလုံးရဲ့ ဆက်ဆံရေး
က အရင်လိုတော့ ပူးတွဲမနေတော့ပါ။

ဒီလုံးက သူမကို ရီဝေရွန်းရီစွာကြည့်လာတတ်သ
လို သူမကလည်း ထိုအကြည့်လေးတွေကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
နှင့် မခိုတရီလေးခံယူနေတတ်ပြန်သည်။

“ရွှေထွေ . . . ငါ့မမကို ငါ စိတ်ချမယ်နော်”

“အံ့မယ် . . . နင့်ထက်တောင်မက ငါက မမကို
ပိုဂရုစိုက်ပြီးသားပါ”

“ကြည့်စမ်း . . . ကက်ကက်လန်ပြန်ပြောတယ်။
ငယ်ငယ်တုန်းကစိတ်နဲ့ဆို နင့်ခေါင်းမှာ ဘုထွက်နေလောက်
ပြီ။ အခု . . . နင် နည်းနည်းလှလာလို့ သနားခဲ့ညှာသော
အားဖြင့် ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

“ဘာနည်းနည်းလှလာတာလဲ။ ငါက အခုကွမ်း
တောင်ကိုင်နော်”

— သွယ် —

“နင့်ဟာနင် ဘာကြီးပဲကိုင်ကိုင် ငါမျက်စိထဲမှာ
သျှောင်ပေစူးလေးနဲ့ နှပ်ချေးတွဲလောင်းပဲ မြင်တယ်။ ခြောက်
ဒါနဲ့ အစ်ကိုသျှောင်ပေစူးတို့ရော ကျန်းမာကြရဲ့လား။”

“ထုံးစံအတိုင်း ထန်းတောနဲ့ပဲလှော်ပဲပေါ့”

“ပဲလှော်နဲ့ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ရာထူးတက်လာ
တာပေါ့...ဟား...ဟား”

သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ရယ်လိုက်မိပါသည်။
ထိုအပြုံးကို ရွှေဩက အမှတ်မတု ခိုးကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

ဒီလုံးက သိပ်ချောလာတာပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ခြုံသူချောချောက တွယ်ကပ်နေ
တာနေမှာပေါ့လေ ဟု အားငယ်စွာ တွေးမိလိုက်ပြန်သည်။

သူမမှာ ဒီလုံးနဲ့သက်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆို
တဲ့ ရင်းနှီးမှုမှလွဲ၍ တကယ်တမ်းတော့ ဘာပကာသနမှ မရှိ
တဲ့ အညတရကျေးတောသူလေ။

ဒီလုံးနားမှာရှိနေတာက ဆရာဝန်ကြီးသမီး၊ စက်မှု
ကျောင်းသူ သူဌေးသမီးချောချော အစွနီလေ။ သူမက

—ရွှေဩ—

ပွဲမဝင်ခင်ကတည်းက ရွှံ့နီမိုပြီးပြီမို့ ညှိုးငယ်စွာပင် နောက်
ဆုတ်ရမည်မှာ အမှန်ပင်။

ဒီလုံးရယ် ငါ ရှုံးပြီး ကျန်ရစ်ရလေအောင် ဒီလို
အကြည့်စူးစူးတွေနဲ့ မကျီဝယ်ပါနဲ့တော့။

သူမရင်ထဲ ရုတ်တရက် ဘာကိုဝမ်းနည်းလာလို့
ဝမ်းနည်းလာမှန်း မသိအောင် ငိုချင်လာ၍...

“မမ ရွှေဩ ခဏ အနောက်သွားချင်လို့”

“အင်း...အင်း”

မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်စွာ စွေခနဲထွက်သွားသော
ရွှေဩကို လေလုံးသွဲ့ ကြည့်ရင်း...

“ဒီလုံး... ရွှေဩက လှမလာဘူးဟေ့”

“လှတော့လှလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လှတယ်
ပြောရင် ကြီးကျယ်လွန်းလို့”

“ငါ့မောင်ရဲ့ ဆိုးခြင်း ကောင်းခြင်း အနှံ့တာကို စံနိုင်
တာ ဒီလောကမှာ ရွှေဩတစ်ယောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်”

“အင်း... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်း

—ရွှေဩ—

၂၆၆

မယ်ခိုင်

ကဆို ရွှေသြ ခဏ ခဏ ခေါင်းခေါက်ခံရတယ်”

“မယားမှာတောသူတဲ့”

“ဗျာ”

“မမက မင်းကို ဆိုင်သာဆိုင်တယ် မပိုင်ဘူး။

တစ်နေ့ မင်းကို သူများက ပိုင်သွားမှာ”

“ဟာ . . . မမကလည်း”

“မမ ကြုံတွေးပြီး ခံနိုင်ရည်အားမွေးထားပါတယ်”

“အဘွားကြီးအိုဖြစ်သွားပြီ ငါ့မမက”

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ကိုယ်က မိန်းမကို ယူ

လိုက်တာ။ ဒါကြောင့် မိန်းမဟာ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းဆို

တာ ကိုယ်က ကြည့်နေဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ့်ဂုဏ်နဲ့ပဲ ဖော်ကျူး

ရမှာ။ မိန်းမဂုဏ်နဲ့သာ ကိုယ်က တောက်ပြောင်ရမယ်ဆိုရင်

အဲဒီယောက်ျားရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ အရည်အသွေးက ထောင့်

ကြားထဲရောက်သွားမယ်။ အိမ်ထောင်ပြုတာမယ့် ယောက်ျား

လေးအနေနဲ့ တွေးသင့်တာက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်

ပကာသနမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုသာတွေးမိရင် အဲဒီယောက်ျား

—ရွှေသြ—

နန်းသားတွန်သံ

၂၆၇

တစ်သက်နောင်တတွေကြားထဲ မျောနေရမယ်။ တကယ်
တော့ ဒီမိန်းမနဲ့အတူနေရရင် တစ်သက်လုံး အဆင်ပြေပါ
မလား။ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ ချင့်ချိန်မှုမျိုးပဲ လို
တယ်။ အလှတရားဆိုတာ ရင်တွင်းခံစားချက်လောက်
မတည်မြဲပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မမ။ ဒီလုံးမှတ်ထားပါ့မယ်”

“ငါ့မောင်ရဲ့မျက်လုံးထဲက အရောင်ကို မမ မြင်နေ
ရတယ်”

“ဗျာ”

“မမ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ မမ ရွှေသြကို ညီမလေး
တစ်ယောက်လို ချစ်သွားပါပြီ။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် လိုအပ်
နေတာက ပန်းသုံးပွင့်။ တစ်ပွင့်တည်းရှိတဲ့ တော်ဝင်ပန်းကို
မမိမကမ်းနဲ့ လှမ်းဆွတ်နေမယ့်အစား အရိုင်းပန်း (၁၀)ပွင့်
ကို အလှဆင်လိုက်တာကမှ တင့်တယ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကိစ္စတွေကို မမ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းညွှန်နေရသ

—ရွှေသြ—

လဲဆိုတော့ မမတို့မှာ နာကျင်ခံရတဲ့အတိတ်ရှိခဲ့လို့ပဲ။ အဲဒီ
အတိတ်က ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့်လည်း မမရင်မှာမှထိ တအံ့
နွေးနွေးပါ။ မတူညီတဲ့ဘဝနှစ်ခုတို့ရဲ့ ပေါင်းစည်းခြင်းရလဒ်က
ကွဲအက်နေတဲ့ နှလုံးသားတွေပဲဖြစ်တည်လာတယ်”

“မမ...”

“မမ တောရွာကိုရောက်ခါစက (၇)နှစ်သမီး
အရွယ်ပေါ့။ ရှုံးဖိနပ်အဖြူလေးနဲ့ ဂါဝန်အဖြူလေးနဲ့ပို့ ရွာထဲ
မှာတော့ မမက နတ်သမီးလေးပေါ့။ ရွာက ကလေးအားလုံး
လိုလိုက ဖုန်တလုံးလုံးနဲ့ ညစ်ပတ်နေတာကြောင့် မမ အဲဒီ
အချိန်တုန်းက ရွာက ကလေးတွေကို အဖက်မလုပ်ခဲ့ဘူး
သိလား။ သူတို့တွေ စကားပြောကြတာက အသံကျယ်ကြီး
တွေနဲ့ပဲ မမ သိပ်လန့်ခဲ့တယ်။ မမက အမေ့ကို မေမေလို့
ခေါ်တော့လည်း သူတို့တွေက ရယ်ကြတယ်။ ရောမကို
ရောက်တော့ ရောမသားပေါ့။ အရင်က တောကို ကြောက်ခဲ့
တဲ့ မမက အခုပြန် ကြောက်လာတယ်။ ကားတွေ လူတွေ
ဆူညံရှုပ်ထွေးနေလို့ နေလို့တောင် မတတ်တော့ဘူး”

— ထွေးထွေး —

သူမမျက်ဝန်းထဲ ဝေဒသီစပြုလာတဲ့ မျက်ရည်
ကြည်များကို ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီး...

“တကယ်တော့... အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်းက
သိပ်ရှုပ်ထွေးပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တာကို ကြိုးစားခွင့်မရှိဘဲ
မလုပ်ချင်တာတွေကြီးသာ ဘဝပေးကုသိုလ်ကြောင့် ဆက်
တိုက်လုပ်နေကြရတာချည်းများတယ်။ ဝမ်းနည်းနေရင်
လည်း ပျော်သလိုနေရတယ်။ ငိုချင်ရင်လည်း မျက်ရည်တွေ
ကို ပုတ်ခတ်ရတယ်။ မရယ်ချင်ရင်လည်း ဟန်ဆောင်ရယ်ရ
တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရလို့
လှိုက်လှိုက်လှိုလှို ခေါ်ပစ်ချင်မိတာတောင် ခေါ်ခွင့်မရဘူး။
လောကတရားက စည်းကမ်းချက်သိပ်များလွန်းတယ်”

“လိုက်နာတတ်လို့ပါ။ ချိုးဖောက်သူတွေလည်း ရှိ
သားပဲ”

“မောင်လေး”

မမရဲ့ခေါ်သံတို့က ပြတ်တောက်သွားသည်။ မမက
တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပုံရသည်။

— ထွေးထွေး —

“မမရဲ့ဘဝက မင်းပါပဲ”

“ဒီလုံး သိပါတယ်။ ဒီလုံးဘဝရဲ့အတိတ်ကောင်ကလည်း မမပါပဲ။ မမရဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ဒီလုံးဘဝကို တည်ဆောက်ရင်တာပါ”

“မမ ကျေနပ်ပါတယ်။ တစ်ဘဝတာပေါ့”

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ မမရဲ့အိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးမယ်”

သူမ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ဝေ့သီလာရသည်။

“မမ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ပြောနိုင်လောက်တဲ့ထိ မမနလုံးသားက မရင့်ကျက်သေးဘူး။ တစ်နေ့နေတော့ မမ မင်းကို ပြောပြဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် မင်း မမကို အပြစ်တင်ချင်တင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း အပြစ်ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း မမ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ မမရဲ့နလုံးသားတစ်ခုလုံးထဲမှာ ငါ့မောင်ရဲ့ဘဝပဲ ရှိနေလို့ပါ”

—ရွှေသော—

“ဘယ်သောအခါမှ ဘာအကြောင်းပဲရှိပါစေ ဒီလုံးက မမကို ဘာအတွက်နဲ့မှ အပြစ်တင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလုံးဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံး၊ အလေးထားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်က မမပဲရှိတာကိုး”

“အခုချိန်မှာ အဖေဆိုတာမျိုး ပေါ်လာခဲ့ရင်ရော”

“ဟင့်အင်း... အဲဒါ ဒီလုံးရဲ့ဘဝမှ မဟုတ်တာ”

“မောင်လေး... မမလေ... မမ”

“ဟာ... မမကလည်း ခွဲကြခါနီး ဝိုပြန်ပြီ။ မမ ဝိုရင် ဒီလုံး ဘယ်လိုစိတ်ကောင်းနိုင်မလဲ”

“မင်းကို မမ စိတ်မချနိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ မမရယ်။ ဒီလုံးက အရွယ်ကြီးပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ မမ မျက်စိထဲမှာ မင်းက ငယ်သေးတယ်”

“စိတ်ချပြီး ပြန်နော်။ မမရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဒီလုံးဆန္ဒက တစ်ထပ်တည်းပဲ။ ဪ... မမ လက်ပံပင်အောက်မှာကြီး ထိုင်မနေနဲ့ဦး”

ထိုစဉ် ရွှေသောပါ ပြန်ရောက်လာ၍...

—ရွှေသော—

“ရှေ့ဩ . . . ငါ့မမကို ဂရုစိုက်နော်။ နေမကောင်း
ဖြစ်ရင်လည်း ငါ့ဆီ အကြောင်းကြားဖို့ မမေ့နဲ့ ကြားတယ်
နော်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် ရှေ့ဩက ငိုမဲ့မဲ့လေး
နဲ့ ရိုရိုကျိုးကျိုးခေါင်းငုံ့နေရှာသည်။ သူလည်း ပုထုဇဉ်ပဲမို့
ခွဲကြရခါနီး ခံစားနေရတာပါပဲ။

ထွက်ခွာသွားသော မမရဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း
သူရင်ထဲ ဝမ်းနည်းလာရသည်။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျချင်မိသလိုလို
ပင်။

မမရဲ့ကျောပြင်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေတာလား။
သူရင်ထဲ နာကျင်လာရသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့်
နေထိုင်မကောင်းတော့။

“မမ”

လိုက်လိုက်လှဲလှဲကြီး ခေါ်လိုက်မိပါသည်။ မမက
မျက်ရည်တွေအပြည့်နဲ့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာသည်။

—မျှဝေ—

ထိုမျက်ဝန်းကို သူ့တစ်သက် မေ့ရနိုင်တော့မည်
မထင်။

“မမ”

သူ့အသံတို့က တုန်ယင်ကွဲရနေသည်။

သူ့သာ ကလေးတစ်ယောက်သာဆိုရင် နေရာမှာ
တင် ထိုင်ချပြီး ငိုပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

“မမ”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို မမကြီးသာ အထပ်
ထပ် ရေစွတ်နေသော သူ့ပခုံးကို မမက ကြင်နာစွာ ပုက်ကာ
နှစ်သိမ့်ပေးပါသည်။

“မမ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်”

“အင်းပါ . . . မင်းလည်း စာကြိုးစားရမယ်နော်။

အဲဒါမှ ဆရာဝန်ကြီးမြန်မြန်ဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြောနေရပေမယ့် မမရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိ
ထားတဲ့ သူ့လက်အစုံကိုမူ မလွှတ်သေးပါ။

—မျှဝေ—

“နောက်ဆို မမနဲ့ဒီလုံး ခုလို ခွဲနေစရာမလိုတော့
ဘူးနော်”

“အင်း... ငါ့မောင်လေး ကြိုးစားရင် ဟုတ်တာပေါ့။
ကဲ... သွားတော့”

“မမ အရင်သွားလေ။ မမတို့ကားထွက်သွားပြီးမှ
ဒီလုံးက ပြန်မှာ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ဒီလုံး ဝမ်းနည်းနေ
တယ်”

မမက သူပရုံးကိုသာ နှစ်ချက်ဆင့်ပုတ်ပြီး ကား
ပေါ်တက်သွားခဲ့ပါသည်။

မမ စီးတဲ့ကားလေးမြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတော့
မှ သူ မြေပြင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချမိလိုက်တော့သည်။

“ဒယ်ဒီ မကောင်းဘူး”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း အသံစာစာနဲ့ အော်လိုက်တဲ့
သမီးရဲ့အသံကြောင့် ခြေလှမ်းလေး တဲ့သွားရသည်။

“ဒယ်ဒီ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလုံးသွဲ့ဆီသွားရတာလဲ”

သူမ ပေါ်တင်ပင် မေးလိုက်ပါတော့သည်။

“မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ကြိုတင်တားမြစ်
ရတာပေါ့။ တကယ်ပဲ... ကိုယ့်ဒယ်ဒီကို ရန်သူကြီးကျလို့”

“ဒယ်ဒီက အဲဒီလိုလျှောက်လုပ်တာ အရေးမကြီး
ဘူး။ ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ အစ်မကို မျက်နှာပူဖို့ကောင်းတယ်”

သမီးရဲ့ ထိုစကားမှာတော့ မောင်လေးဟုခေါ်လိုက်

တဲ့ ကျေးတောသူမရဲ့မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို စိတ်ထဲ ရင်းနှီးနေသလိုဖြစ်နေ၍ မှတ်မိခြင်းပါ။

“ဒယ်ဒီကြောင့်တော့ သွားပါပြီ။ ရွှေယောက်မကို အပြတ်ဖားမလိုပါဆို”

“သမီးကို . . . ဒယ်ဒီက ဒီတစ်ခုတော့ တားမြစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒယ်ဒီက ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သိပ်အိုသွားပြီ။ တကယ်လေတယ်”

“ဒါဆို ငါ့သမီးက ဒီတစ်ကြိမ်လည်း စူးစမ်းတာပဲလား”

“မသိဘူး။ အတည်လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒယ်ဒီအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါလား။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ့သမီးရဲ့ကစားပွဲက ကြမ်းလာပြီ”

“ဒယ်ဒီလိုပဲ . . . သမီးလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ကဲ . . . ဆိုစမ်းပါဦး။ ငါ့သမီးရဲ့စာတတ်ကြောင်းကို”

— သူ့ယောက် —

“တကယ်တော့ ဒီလုံးသွဲ့တို့ဘဝက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ မိဘမရှိဘူး။ အစ်မပဲရှိတာ။ အဲဒီအစ်မက သိပ်တော်တာ။ အလုပ်လုပ်ပြီး မောင်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ထားနိုင်တယ်လေ”

“သူတို့ မိဘတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်ကြတာလဲ”

“အမေက အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတည်းက ဆုံးသွားတာတဲ့။ အဖေရဲ့အကြောင်းတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ မေးကြည့်တော့လည်း မသိဘူးတဲ့”

“ဒုက္ခပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီရဲ့။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှန်းကန်ခဲ့ကြတာတဲ့။ သူ့မမအကြောင်းတော့ ခဏတိုင်း ပြောပြနေကြတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့မမကို သိပ်တွေ့ချင်ခဲ့တာ။ သူ့မမက လူတော့ လူတယ်နော်။ နည်းနည်းတော့ဆန်နေတာ တစ်ခုပဲ။ နာမည်တွေကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်လုံးပဲ။ ဒယ်ဒီနာမည်တစ်လုံးတောင် ယူသုံးလိုက်သေး”

— သူ့ယောက် —

“ဟုတ်လား... ဒါဆို နာမည်ကလေးမှာပေါ့”

ဦးသွေးလန်း ရွတ်နောက်နောက်လေး ပြောလိုက်
သည်တွင်...

“အင်း... နည်းနည်းတော့လှတယ်။ လေလုံးသွေ
တဲ့”

“ဘာ”

ထိုနာမည်ကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးမှ နိုးထလာသူ တစ်
ယောက်နယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ထိုနာမည်ကို
သူ့ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ဒယ်ဒီ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ နာမည်က ထူး
ဆန်းပါတယ်ဆို... ဟင်း... ဟင်း... သေချာကြည့်ရင် အဲ့ဒီ
မမက ဒယ်ဒီနဲ့တောင် နည်းနည်းဆင်သလိုပဲ”

သမီးရဲ့စကားသံတို့က သူ့နားထဲ ကြားတစ်ချက်
မကြားတစ်ချက်ရယ်ပါ။

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့ကားသွားရာနောက်ကိုသာ
တမေ့တမော ဝေးမောနေသော ထိုမိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာ

—ရွှေသွယ်—

သာ ကြီးရိုးနေတော့သည်။

သနပ်ခါးရေးချဲ့နှင့် ဖျင်အကျီ၊ ဖျင်လုံချည်ဝတ်
ဆင်ထားခဲ့သော သူမလေးက ရှူးဖိနှပ်လေးသာ အမြဲစီး
တတ်သော ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် ကောင်မလေးဆိုပါလား။

ဒါဆို သူပြောဆိုထားခဲ့သော ဒီလုံးသွေက...

သူ့ခေါင်းထဲ နောက်ကျိမူးဝေလာသည်။ ဘာကိုမှ
တွေးဆလို့မရနိုင်တော့။

ကိုယ်ဝန်ရင့်မာကြီးနှင့် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်
သွားခဲ့သော ကြာငုံဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ဇနီးသည်ကိုသာ နောင်တ
တရားနှင့်အတူ ပြေးမြင်မိနေပါတော့သည်။

—ရွှေသွယ်—

သူက ကျောင်းကို ပုံမှန်တိုင်းတက်ဖြစ်လေရာ သူ
ကျောင်းသွားရာ လမ်းမှာ ကားတစ်စီးကို သတိပြုမိလာ
သည်။ ဒါ အစွန့်ရဲဒယ်ဒီကားဆိုတာ သူ သိနေပါသည်။ ဒါ
သူ့ကို သတိပေးတာနေမှာပေါ့ ဟု ရိုးရိုးတွေးပစ်မိသည်။

အချိန်ကုန်ခံပြီး သူ့ကို စောင့်ကြည့်ချင်လည်း
ကြည့်ပေါ့။ သူက ပြစ်မှုကျူးလွန်ချင်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။

သူ့ကို ဘာပုဒ်မနှင့်မှ စွဲချက်တင်မရပါ။

ဒီဖြစ်ရပ်ကို သူက သက်လက်လွှတ်ဆိုပေမယ့်
မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားခဲ့သည်က ပါပါနှင့်
တွေ့လိုက်သောအချိန်ပါ။

— သွေးသော —

“ပါပါ တစ်ယောက်တည်းလား”

“အင်း... ဒီနေ့ ဟိုဆရာမကြီးတွေ ပရက်တိကယ်
ရှိတယ်လေ”

“ဪ”

“နင်... သိပြီးပြီလား။ အစွန့်က သူ့ဒယ်ဒီကို ကွေး
နေတာလေ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူ့ဒယ်ဒီက နင့်ကို သူ့သဘောနဲ့သူ သွားတွေ့လို့
တဲ့”

“ဟာ... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“သူ့ဒယ်ဒီက အလုပ်သိပ်များတာ။ အစွန့်ကြောင့်
တော့ ခက်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

“သူ့ဒယ်ဒီက ခွဲစိတ်အထူးကုပါရဂူလေ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ... နင် မသိဘူးလား။ ငါက သိတယ်မှတ်

— သွေးသော —

၂၈၂

မယ်ခိုင်

နေတာ”

“ဆရာဝန်ပဲ သိတာ”

“သူ့ဒယ်ဒီက နှလုံးဘက်ကလေ။ နင်က စီးဆေး
ကျောင်းသားလုပ်ပြီး မသိဘူးလား။ နာမည်ကြီးကို”

“ငါက ပတ်ဝန်းကျင် ဗဟုသုတနည်းတယ်လေ”

“မသိရင် မှတ်ထား။ နှလုံးအထူးကု ဒေါက်တာ
ဦးသွေးလန်းဆိုတာ အစွန့်ရဲ့ ဒယ်ဒီပဲ”

“ဘာ ... ဦးသွေးလန်း”

“အင်းလေ”

သူရင်ထဲ ထိုနာမည်တစ်လုံးကြောင့် ဗလောင်ချာ
သွားရသည်။

အခုတလော သူ့နားဝန်းကျင်မှာပဲ အမြဲရှိနေတတ်
တဲ့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ပုံရိပ်တွေ။

ပြီးတော့ မမရဲ့ထူးဆန်းသောစကား။

“မမက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောချင်နေ
တယ်”

— သွေးသွေး —

နှလုံးသားတွန်သံ

၂၈၃

“ပြောနိုင်လောက်တဲ့ထိ နှလုံးသားက မရင့်ကျက်
သေးဘူး”

“တစ်နေ့နေတော့ ပြောပြဖြစ်မှာပါ”

“အခုချိန်မှာ အဖေဆိုတာမျိုး ပေါ်လာခဲ့ရင်ရော”

လေးနက်ပြီး ကစဉ့်ကလျားပြောနေတဲ့ မမရဲ့စကား

သံတွေ။

အခုမှ သူ သဘောပေါက်လာရသည်။

မပူပန်ပါနဲ့ မမ။ ဒီလုံးက မမ စိတ်ကြိုက်ထွင်းထု

ထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်ပါ။

ဟု နာကျင်စွာ တွေးပစ်မိလိုက်သည်။

— သွေးသွေး —

၂၈၄

မယ်ခိုင်

ဒီလုံး ဘာဖြစ်လို့ အချိန်မီရောက်မလာရသေးတာလဲ။

ရွှေဩရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေရပါသည်။

မမက အတန်တန်တားမြစ်ထားသည့်ကြားမှ သူမက မမ မသိအောင် ဒီလုံးထဲစာပို့ခဲ့သည်။ မောင်ကို လွမ်းတဲ့ အလွမ်း။ ရင်ဘတ်ထဲမှ တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသော ဝေဒနာ။ ထိုနှစ်ရပ်ကို တစ်ပြိုင်နက် ခံစားနေရတဲ့ မမရဲ့ ဝေဒနာတွေကို သူမ မကြည့်ရင်နိုင်တော့ပါ။

အခုဆို မမက ပိန်လိုချင်နေတာ အရိုးပေါ်အရေခွံပဲ ရှိပါတော့သည်။

ရွာလူကြီးတွေကတော့ နေလား ညလားပဲဟု ပြောနေကြပါသည်။

—ရွှေဩ—

နုလုံးသားတွန်သံ

၂၈၅

မမကတော့ နေဝင်ချိန်သို့ရောက်နေတာတောင် သူမောင် စာကျက်ပျက်မှာစိုး၍ လူအားလုံးကို တားမြစ်ထားသည်။

မမက မြို့ပေါ်က ပြန်လာပြီးမှ ဝေဒနာက ပိုဆိုးလာရတာပါ။

နေ့ရှိသ၍ ဝေးဝိုင်းနေတဲ့မမကို သူမ မကြည့်ရင် နိုင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ပါးစပ်မှလည်း မခေါ်စဖူး ဖေဖေဆိုတာမျိုးကိုလည်း ခေါ်ခေါ်နေတတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကယောင်ကတမ်းနှင့် မောင်လေး ဒီလုံးလို့လည်း အော်နေတတ်ပြန်သည်။

ပြီးတော့ အမေ အမေ သိပ်လှပါတယ်တဲ့။ သမီးတာဝန်ကျော့ ငါ့နော်တဲ့။

ဘာတွေလဲ။ သူမ နားမလည်နိုင်ပါ။

ဘာမှမစားမသောက်တဲ့မမက ပိုပိန်လာပြီး တစ်ဆက်တည်း ရောဂါအမျိုးမျိုးလည်း ဖြစ်လာသည်။ အခု

—ရွှေဩ—

လည်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဘာပြောနေသည်မသိ။ ပါးစပ်က လှုပ်ရွ လှုပ်ရွ။

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ . . . သမီးတို့ရဲ့ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ မေမေ့ကို မရှိက်ပါနဲ့တော့။ မောင်လေး မင်းကြီးတားမယ်နော်။ ဖေဖေ့လို ဆရာဝန်ကြီးလုပ်ရမယ်။ ဒါမှ မေမေ့ကို ကုပေးနိုင်မှာ။ ဖေဖေက ဆရာဝန်ကြီးလုပ်ပြီး ဘာကြောင့် မေမေက တောမှာမဖြစ်စလောက်ရောဂါနဲ့ သေရတာလဲ . . . ဟီး . . . အီး . . . ဟီး . . . ဖေဖေ ရက်စက်တယ်။ ဟင် . . . မောင်လေး မင်း ပြန်လာပြီလား . . . မောင်လေး”

“မမ . . . မမ . . . သတိထားလေ”

မမပြောတာ မှန်ပါသည်။ သူမ သိပ်တမ်းတနေတဲ့ မောင်လေးက လက်ပံပင်ကြီးအောက်ရောက်လို့နေပါပြီ။ မမများ စောင့်လေနှင့်မလားဟု အဝေးမှ ဒော်ခေါ်မိပါသည်။

“မမ . . . ဒီလုံးပြန်လာပြီ”

ထိုအသံက ဝေဒနာခံစားနေရသော သူမရဲ့နှာထဲ တိုက်ရိုက် . . .

— သူမ —

“မောင်လေး . . . မမရဲ့နှလုံးသားလေး”

တဖြည်းဖြည်း တိုးလျလို့သွားခဲ့ပါပြီ။

“မမ”

ရွှေသြရဲအသံစူးစူးပါ။

ထိုအသံကြောင့် အိမ်ဝင်းဝရောက်နေတဲ့ ဒီလုံးက အိတ်ကို ပစ်ချပြီး ပြေးတက်လိုက်သည်။ အသက်မဲ့ခန္ဓာကို ပွေ့ချီထားသော ရွှေသြ။ သူဟာ သူမဟုတ်တော့သလို ခံစားမိသွားသည်။

“မ . . . မ”

“ဒီလုံး နင်ရောက်လာသေးတယ်နော်။ မမကို ကြည့်ပါဦး။ ဒီမှာ နင့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မမလေ ကြည့်ပါဦး”

သူက အိပ်မက်ထဲလမ်းလျှောက်နေသူ တစ်ဦးနယ်။ အသက်ဝိညာဉ်မဲ့နေတဲ့ မမရဲ့ ခန္ဓာကိုသာ ပွေ့ချီမိတော့သည်။

“မမ . . . မမဈာ . . . ဒီလုံးကို စောင့်ပါဦးလား။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မမ ဒီလုံးကို မုန်းသွားပြီလား။ မမနဲ့ ဒီလုံး တစ်

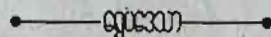
— သူမ —

အိမ်တည်းတူတူနေကြမယ်လေ။ ဒီလုံး စာတွေကြိုးစားနေ
တယ်။ ဒီလုံး ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ထိ မမ ဘာလို့မစောင့်ရတာလဲ။
ဒီလုံးဆေးထိုးပေးတာကို မမ စံချင်တယ်ဆို။ မမ ... ဘာလို့
လဲ ... မမ ... ဒီလုံးမှာ ဆွေမျိုးဆိုလို့ မမပဲရှိတာ။ မမ ဘာ
ဖြစ်လို့ ဒီလုံးကို ထားသွားရတာလဲ။ ဒီလုံးက မမရဲ့ဘဝဆို။
မမ မရှိတော့ရင် ဒီဆေးထိုးအပ်တွေကို ဒီလုံး ဘာလုပ်ရမှာ
လဲ။ မမ ထဦးဗျာ ... မမ”

“ဒီလုံး သတိထားပါ။ မမက ခွဲသွားပြီ”

“မရဘူး ... မမက ငါ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ထိ နေသွား
ဦးမှာ။ ဟုတ်တယ်နော် ... ငါ အခု မြို့က မမအတွက်
လက်ဆောင်ဝယ်လာတယ်။ ငါ မမကို ဘယ်တုန်းကမှ
လက်ဆောင်မဝယ်ပေးဘူး။ အခုမှ မမအတွက် ဖိနပ်တစ်ရံ
ဝယ်လာတာ။ မမ စီးရဦးမယ်လေ ... နော် ... မမ”

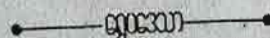
“ဒီလုံး ... မမက မင်းဖိနပ်ကို မစီးနိုင်တော့ဘူးကွ”
ရွှေဩရဲ့အသံ အက်ကွဲကွဲက ကြီးစိုးသွားပါတော့
သည်။

လက်ပံပွင့်တွေကို သိပ်ချစ်တဲ့ မမက လက်ပံပင်
အောက်မှာ ထာဝရအိပ်စက်သွားခဲ့ပါပြီ။ မြေပုံပေါ်မှာသာ
တသိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးနေသော ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ ပခုံးကို ရွှေဩက
လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး ...

“မမ ပြောဖူးတဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိတယ် သိလား။ သူ
နုလုံးသားသာ တွန်ကျူးတတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မောင်လေးဆိုတဲ့
တွန်သံပဲ ထွက်ပေါ်လာမယ်တဲ့။ ကဲ ... နင့်ကို အဲဒီလောက်
ချစ်ခဲ့တဲ့မမရဲ့ တမလွန်ခရီးက လှပပါစေကွာ။ နင် ငိုနေရင်
မမလည်း ငိုနေလိမ့်မယ်။ နင့်နားမှာ မမက မရှိတော့ပေမယ့်
ငါ အမြဲရှိမှာပါ”

“မမက ငါ့ဘေးက ထာဝရပါ။ နင်က ထာဝရဖြစ်
နိုင်လို့လား”

“နင် ခွင့်ပြုရင် တစ်သက်စာပါ”

“ကြမ်းတမ်းတဲ့ ငါ့ဘဝထဲကို နင် ဝင်လာချင်ဦး
မလား”

“ဒီလုံး”

ထိုခေါ်သံက ဘာမှ ရှင်းပြောဆိုမနေနေရ
လောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံသွားသည့်နှယ်။ ဒါကို တမလွန်က
မမက ကျေနပ်နေပေလိမ့်မည်။

ကောင်မလေးပန်းကို ဖက်၍ မြေစာပုံကို ကျောခိုင်း
သွားသော သားရဲကျောပြင်ကို ဝေးကြည့်ရင်း သစ်ပင်နောက်
ကွယ်မှ ဦးသွဲ့လန်းက ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ့လက်ထဲမှာလည်း အဖြူရောင်ပန်းခြင်းကြီးနှင့်

“သားသမီးအရင်းတွေကို ပစ်ပယ်ပြီး ဘာမှသွေး
သား မတော်စပ်သူကို ချီးမြှောက်ခဲ့မိတယ်။ ဒါကို အကြွေး
ဆပ်တယ်လို့ သမဘာထားခဲ့ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့
မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး သမီး။ ဖေဖေက ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်
ဖိုက်မဲခဲ့ပါတယ်။ သမီးကို မြင်ရက်နဲ့ သမီးမှန်းမသိခဲ့တဲ့

—ရွှေသော—

အဖေ။ သားအရင်းကို မတူမတန်ဆက်ဆံတဲ့ ဒီအဖေ၊
နာကျင်မိပါတယ်။ အဲဒီအပြစ်တွေအတွက် ဖေဖေကိုယ်
ဖေဖေ တစ်သက်လုံး ဒဏ်ခတ်သွားမယ်။ ငါ့ရဲ့လိမ္မာတဲ့သမီး
တမလွန်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေ”

ဦးသွဲ့လန်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆုတောင်းလိုက်မိ
သည်။

လက်ထဲမှ ပန်းခြင်းကြီးကို မြေစာပုံပေါ် တင်လိုက်
ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုပန်းခြင်းလေးရဲ့ အောက်ခြေမှာတော့ . . .

“ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်း”

ဆိုတဲ့ စာတန်းကိုပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

လေလုံးသွဲ့တကယ်ပဲ သာယာပျော်ရွှင်နေပြီလား။

ထိုပန်းခြင်းဖြူလေးကိုသာ ဒီလုံးအတွက် တစ်ချိန်

ချိန်မှာ တွေ့ရှိသွားပါက . . .

ရွှေသမီးနှင့်မြည်စုံပါစေ

မယ်ခိုင်